

NICHOLAS
SPARKS

NUNTA

82.111(B)
JH

NICHOLAS SPARKS

NUNTA

S.A.

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SPARKS, NICHOLAS

Nunta / Nicholas Sparks; trad.: Lucia Ostafi-Iliescu

București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-076-6

I. Ostafi-Iliescu, Lucia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

930710

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
The Wedding
© 2003 by Nicholas Sparks
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LUCIA OSTAFI-ILIESCU

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

august 2011

ISBN 978-606-609-076-6

*Lui Cathy,
care m-a făcut cel mai fericit om din lume
când a acceptat să fie soția mea*

1

1

RECUNOȘTINȚĂ

*Să mulțumești nu-mi pare lucru desuet,
Ba chiar îmi place să profit oriunde,
Însă, cum nu sunt un poet,
Iertate-mi fie rimele cam strâambe.*

*Întâi copiilor să mulțumesc aș vrea
Fiindcă-mi sunt dragi cu toți și fiecare,
Miles, Ryan Landon și Savannah
Sunt minunați și vieții-mi dau culoare.*

*Theresa mi-e de ajutor mereu, nici Jamie nu se dă în lături,
Sunt norocos cu ele să lucrez și sper să le am mereu alături.*

*Lui Denise, care filme după cărți îmi face,
Lui Richard și lui Howie – negociatori de clasă,
Lui Scotty care e un as în a încheia contracte,
Toți îmi sunt prieteni și la nevoie nu mă lasă.*

*Lui Larry, șeful care e un șef pe cinste,
Și lui Maureen, cea iute ca săgeata,
Lui Emi, Jennifer și Edna – niște profesioniste,
Toți știu să vândă cărți și te dau gata*

*Și mai mulți sunt asemenea, ghicesc,
Oameni care m-au ajutat de prima oară
Prietenii, rude, la toți vă mulțumesc
Căci datorită vouă, viața mea este o comoară.*

PROLOG

Este oare posibil ca omul să se schimbe cu adevărat? Sau caracterul și obișnuința trasează în viața noastră niște limite de nedepășit?

E mijlocul lunii octombrie 2003 și îmi pun aceste întrebări în timp ce privesc un fluture de noapte ce zboară orbește în lumina de pe verandă. Stau afară, singur. Jane, soția mea, doarme la etaj și nu s-a trezit când m-am strecurat din pat. E târziu, miezul nopții a venit și a trecut, iar aerul e rece, ceea ce confirmă pronosticul unei ierni timpurii. Am pus pe mine un halat greu de bumbac și, deși mi-am închipuit că va fi suficient de gros pentru a-mi ține de cald, mi-am dat seama că mâinile îmi tremurau când le-am băgat în buzunare.

Deasupra mea, stelele sunt tușe de argint trasate pe o pânză de cărbune. Văd constelația Orion și Pleiadele, Ursa Mare și Corona Borealis și descopăr că nu privesc doar cerul, ci scrutez înapoi, în trecut. Așa cum lumina stelelor traversează mii și mii de ani, aștept și eu să apară ceva, poate niște cuvinte profetice, pe care un poet să le poată folosi pentru a face lumină în misterele vieții. Dar nu se ivește nimic.

Aceasta nu mă surprinde. Nu m-am considerat niciodată un sentimental și, dacă o întrebați pe soția mea, sunt sigur că va fi de aceeași părere. Nu mă pierd cu firea urmărind un film sau o piesă, n-am fost niciodată un visător și, dacă sunt interesat de vreo formă de mister, poate să fie doar cel al regulilor Fiscului,

stabilite prin lege. Mi-am petrecut cea mai mare parte a carierei de avocat specializat în dreptul civil în compania celor care se pregătesc de moarte, și presupun că oricine ar putea să spună că viața mea este destul de searbădă tocmai din această cauză. Dar, chiar dacă au dreptate, ce pot să fac? Nu mă scuz, n-am făcut-o niciodată și, până la sfârșitul povestirii mele, sper că veți privi această ciudățenie a caracterului meu cu un ochi indulgent.

Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Poate că nu sunt un sentimental, dar nu sunt complet insensibil și există momente când sunt copleșit de un profund sentiment de uimire. Există lucruri simple pe care eu le găsesc ciudat de emoționante: bunăoară, să te plimbi prin pădurile de sequoia din Sierra Nevada sau să privești cum se sparg de țărniș valurile oceanului la capul Hatteras, împrăștiind stropi sărați în toate zările. Săptămâna trecută, mi s-a strâns inima când am văzut un băiat luându-l pe tatăl său de mână, în timp ce se plimbau pe trotuar. Mai sunt și alte lucruri: uneori pot să pierd noțiunea timpului rămânând cu ochii ațintiți spre cerul acoperit de norii fugăriți de vânt și când aud tunetul întotdeauna mă apropii de fereastră pentru a privi fulgerele. Când zigzagul strălucitor luminează cerul, mă trezesc adesea copleșit de un sentiment de tânjire inexplicabilă, deși mi-e imposibil să vă spun ce mi se pare că-mi lipsește în viață.

Mă numesc Wilson Lewis și aceasta este povestea unei nunți. Este, de asemenea, și povestea căsătoriei mele, dar, în ciuda celor treizeci de ani pe care eu și Jane i-am petrecut împreună, presupun că trebuie să încep prin a admite că alții știu mult mai multe despre căsnicie decât mine. Dacă mi-ar cere mie sfatul, nimeni n-ar afla nimic. Cât timp am fost căsătorit, am fost egoist, încăpățânat și tot la fel de de neștiutor ca un peștișor din acvariu. Și mă doare să descopăr aceste lucruri despre mine. Totuși, privind în urmă, cred că, dacă am făcut ceva așa cum trebuie, a fost că mi-am iubit soția în toți acești ani petrecuți împreună. Dacă vi se pare o ispravă ce nu merită menționată, trebuie să știți că a fost o vreme când eram convins că soția mea nu are aceleași sentimente pentru mine.

Desigur, toate căsniciile au suișuri și coborâșuri și eu cred că acest lucru e o consecință naturală a conviețuirii unor persoane care au ales să stea împreună atâta vreme. Între noi fie spus, eu și soția mea am trecut prin tragedia morții părinților mei și a unuia dintre ai ei, precum și prin cea a bolii tatălui ei. Ne-am schimbat locuința de patru ori și, cu toate că am avut succes în profesiunea mea, am făcut multe sacrificii pentru a mă bucura de situația actuală. Avem trei copii și, deși nici unul din noi n-ar da experiența de a fi părinte pe toate bogățiile lui Tutankhamon, nopțile fără somn și frecvențele drumuri la spital când erau mici ne-au lăsat pe amândoi epuizați și deseori depășiți. Nu mai trebuie să spun că anii lor de adolescență au fost o experiență pe care n-aș mai vrea să o retrăiesc.

Toate aceste evenimente creează o stare de stres și, când două persoane trăiesc împreună, stresul este atât o binecuvântare, cât și un blestem al căsătoriei. E o binecuvântare fiindcă reprezintă supapa de eliberare din tensiunile vieții de zi cu zi și un blestem fiindcă, de fapt, îți verși nervii pe cineva de care îți pasă foarte mult.

De ce vorbesc despre toate acestea? Pentru că vreau să subliniez că, în ciuda acestor evenimente, niciodată nu m-am îndoit de sentimentele mele față de soția mea. Sigur, au fost zile când am evitat să ne uităm unul în ochii celuilalt la micul dejun, dar niciodată nu m-am îndoit de noi. N-ar fi cinstit să spun că nu m-am întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi însurat cu altcineva, dar, în toți acești ani petrecuți împreună, nici măcar o dată n-am regretat faptul că am ales-o pe ea și că ea m-a ales pe mine. Am crezut că aveam o relație puternică, dar în final am realizat că greșeam. Am aflat asta acum mai mult de un an – mai exact, cu paisprezece luni în urmă – și această conștientizare, mai mult decât orice altceva, a declanșat tot ce avea să urmeze.

Vă întrebați ce s-a întâmplat atunci?

Gândindu-se la vârsta mea, oricine ar putea să presupună că a fost un incident provocat de criza vârstei mijlocii. Poate o dorință bruscă de a-mi schimba viața sau, probabil, o slăbiciune

pentru cineva. Dar n-a fost nimic din toate acestea. Nu, păcatul meu a fost mic în marea schemă a faptelor, un incident care în alte circumstanțe ar fi putut să devină în timp subiectul unei anecdote pline de umor. Însă întâmplarea ne-a rănit pe amândoi și de aici trebuie să-mi încep istorisirea.

Era pe 23 august 2002 și iată cum s-a întâmplat: m-am trezit, am luat micul dejun și apoi mi-am petrecut ziua la birou, așa cum făceam de obicei. Problemele de serviciu n-au jucat nici un rol în ceea ce a urmat. Sincer vorbind, nu-mi amintesc să fi fost vorba de ceva deosebit. M-am întors acasă la ora obișnuită și am fost plăcut surprins să o găsesc pe Jane în bucătărie, pregătind felul meu preferat de mâncare. Când s-a întors pentru a mă saluta, am avut impresia că-i surprind privirea îndreptându-se în jos, ca și cum voia să vadă dacă țin în mână și altceva în afară de servieta mea, dar n-aveam nimic. O oră mai târziu am luat amândoi cina și după aceea, când Jane a început să strângă farfuriile de pe masă, mi-am scos câteva documente din geantă, pe care voiam să le revăd. Săteam în biroul meu și tocmai parcursesem prima pagină când am observat-o pe Jane stând în ușă. Își ștergea mâinile pe un șervet de bucătărie și pe fața ei se citea imaginea desăvârșită a dezamăgirii, pe care învățasem să o recunosc de-a lungul anilor, chiar dacă n-o înțelegeam prea bine.

– E ceva ce-ai vrea să-mi spui? m-a întrebat ea după o clipă.

Am ezitat, conștient că întrebarea ei nu era atât de nevinovată cum părea. Am crezut că poate se referă la o nouă coafură, dar am privit-o atent și părul ei nu părea aranjat altfel decât de obicei. De-a lungul anilor am încercat să remarc astfel de lucruri. Stăteam unul în fața celuilalt, situația devenise stânjenitoare și mi-am dat seama că trebuie să spun totuși ceva.

– Ce-ai mai făcut? am întrebat-o în sfârșit.

Drept răspuns, mi-a adresat o umbră de zâmbet ciudat, s-a întors și a plecat.

Acum știi ce aștepta, dar atunci am ridicat din umeri și m-am întors la treburile mele, înregistrând faptul ca pe încă o dovadă a caracterului misterios al femeilor.

Mai târziu, în aceeași seară, m-am strecurat în pat și m-am relaxat, când am auzit-o pe Jane trăgând cu putere aer în piept. Era culcată pe partea ei, cu spatele la mine, și când mi-am dat seama că umerii îi tremurau, am descoperit că plângea. Nedumerit, am așteptat să-mi spună ce a supărat-o atât de mult, dar în loc să vorbească, mi-a oferit încă un rând de suspine zgomo-toase, ca și cum încerca să respire printre lacrimi. Instinctiv, m-au trecut fiori pe șira spinării și am constatat că sunt din ce în ce mai îngrozit. Am încercat să nu mă sperii, am încercat să nu mă gândesc că s-a întâmplat ceva cu tatăl ei sau cu copiii noștri, sau că doctorii i-au dat vreo veste teribilă chiar în legătură cu ea. Am încercat să nu mă gândesc că s-ar putea să fie o problemă pe care nu voi reuși să o rezolv și mi-am pus mâna pe spatele ei, în speranța că în felul acesta o voi liniști.

– Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

A trecut puțin timp până mi-a răspuns. I-am auzit suspinele, în timp ce trăgea de cuvertură pentru a-și acoperi umerii.

– La mulți ani! a șoptit ea.

Douăzeci și nouă de ani, mi-am amintit eu prea târziu și de-abia atunci am observat într-un colț al camerei cadourile pe care le cumpărase pentru mine, împachetate cu grijă și așezate pe comodă.

Pur și simplu, uitasem!

Nu am nici o scuză și nici n-aș încerca să inventez una. Care ar fi rezultatul? Mi-am cerut iertare, desigur, apoi am făcut-o din nou în dimineața următoare și mai târziu seara, când a despachetat parfumul pe care îl alesesem cu grijă, cu ajutorul unei vânzătoare de la Belk's. A zâmbit și mi-a mulțumit, bătându-mă ușor cu palma pe genunchi.

Stând lângă ea pe canapea, mi-am dat seama că o iubeam la fel de mult ca în ziua în care ne-am căsătorit. Dar privind-o, remarcând – poate pentru prima dată – felul distrat în care se uita într-o parte și înclinarea tristă de neconfundat a capului, am realizat brusc că nu eram prea sigur dacă și ea mă mai iubea.

CAPITOLUL UNU

Ți se frânge inima când te gândești că soția ta s-ar putea să nu te mai iubească și, în noaptea aceea, după ce Jane își luase parfumul cu ea în dormitor, rămăsesem pe canapea ore întregi, întrebându-mă cum de am ajuns într-o asemenea situație. În primul rând, voiam să cred că Jane reacționase pur și simplu emoțional și că eu dădusem o prea mare importanță incidentului. Dar, cu cât mă gândeam mai bine, cu atât mai mult simțeam nu numai supărarea ei de soție neglijată, ci și urmele unei melancolii mai vechi – ca și cum greșeala mea fusese ultima mișcare dintr-un lung, lung șir de pași greșiți.

Oare pentru Jane căsătoria noastră se transformase într-o decepție? Deși nu voiam să cred asta, expresia ei o demonstra și m-am trezit gândindu-mă la ce avea să se întâmple cu noi în viitor. Oare se întreba dacă e cazul să mai stea cu mine sau nu? Regreta că se căsătorise cu mine? Acestea, trebuie să adaug, erau întrebări pe care îmi era groază să le analizez – cu răspunsuri care mă speriau și mai mult – pentru că până în acel moment considerasem că Jane era tot atât de fericită cu mine cum eram și eu alături de ea.

Oare ce se întâmplase cu noi, ce ne schimbase într-atât sentimentele unuia față de celălalt?

Presupun că trebuie să încep spunând că multe persoane ar considera viața noastră destul de banală. Ca mulți alți bărbați, am avut obligația să-mi întretin familia, așa că viața mea s-a concentrat în principal în jurul carierei. În ultimii treizeci de ani am

lucrat la firma de avocatură Ambry, Saxon și Tundle din New Bern, Carolina de Nord, și venitul meu – deși nu extraordinar – a fost suficient pentru a ne plasa în mod clar în elita clasei de mijloc. La sfârșit de săptămână îmi place să joc golf și să fac grădinărie, prefer muzica clasică și citesc ziarul în fiecare dimineață. Deși Jane a predat cândva la o școală generală, și-a petrecut apoi tot timpul crescându-i pe cei trei copii ai noștri. Conducea atât casa, cât și activitățile noastre sociale și cea mai mare mândrie a ei sunt albumele de fotografii, pe care le-a adunat cu grijă, considerându-le istoria în imagini a vieții noastre trăite împreună. Avem o casă cu gârduleț alb și grădină dotată cu stropitori automate; avem două mașini și suntem membri ai Clubului Rotary și ai Camerei de Comerț. În timpul căsniciei, am făcut economii pentru când vom ieși la pensie, am construit un leagăn din lemn în curtea din spate, care acum zace nefolosit, am participat la nenumărate ședințe cu părinții, am votat în mod regulat și am luat parte la slujbele bisericii episcopale în fiecare duminică. La cincizeci și șase de ani, sunt cu trei ani mai în vârstă decât soția mea.

În ciuda sentimentelor mele pentru Jane, uneori cred că nu suntem o pereche potrivită pentru a petrece o viață întreagă împreună. Suntem deosebiți în aproape toate privințele și, deși fi-rile opuse se atrag, am simțit întotdeauna că eu sunt cel care a făcut o alegere bună în ziua nunții noastre. Orice s-ar spune, Jane este așa cum mi-am dorit eu întotdeauna să fie. În timp ce eu tind spre stoicism și logică, Jane e cheluitoare și amabilă, e posesoarea unei empatii naturale care o face să fie îndrăgită de toți. Râde cu ușurință și are un cerc larg de prietene. De-a lungul anilor, am descoperit că cei mai mulți dintre prietenii mei sunt de fapt soții prietenelor soției mele, dar cred că acesta este un lucru obișnuit la cele mai multe dintre perechile căsătorite, care au atins vârsta noastră. Mai sunt și norocos, pentru că Jane se pare că și-a ales prietenele gândindu-se la mine și apreciez că la un dîneu a existat întotdeauna cineva cu care să pot sta de vorbă. Uneori mă gândesc că, dacă ea n-ar fi intrat în viața mea, aș fi trăit ca un pustnic.

Și mai e ceva: sunt încântat de faptul că Jane își manifestă emoțiile cu o ușurință copilărească. Când e tristă, plânge; când e veselă, râde; și nu se bucură de nimic mai mult decât de surpriza unui gest frumos. În aceste momente, în ea există un fel de inocență îngerească și, deși întotdeauna am crezut că o surpriză e prin definiție ceva într-adevăr deosebit, pentru Jane amintirea unei surprize poate să provoace aceleași sentimente de emoție, chiar și peste mulți ani. Uneori, când visează cu ochii deschiși, o întreb la ce se gândește, și ea începe deodată să-mi vorbească plină de încântare despre un amănunt pe care eu îl uitasem de mult. Această abilitate extraordinară, trebuie să spun, n-a încetat niciodată să mă uimească.

Deși Jane a fost binecuvântată cu cea mai sensibilă inimă din lume, în multe privințe este mai puternică decât mine. Valorile și credința ei, ca pentru cele mai multe femei din sud, se bazează pe Dumnezeu și pe familie; ea vede lumea ca printr-o prismă, în alb și negru, bine și rău. Jane ia deciziile dificile bazându-se pe instinct – și nu se înșală aproape niciodată –, în timp ce eu mă trezesc cântărind fără încetare opțiunile și adesea sfârșesc tot în nesiguranță. Spre deosebire de mine, soția mea e foarte sigură pe ea. Această indiferență față de percepțiile celorlalți necesită o încredere în sine pe care eu n-aș putea să mă bizui și, mai presus de orice, îmi stârnește o mare invidie.

Presupun că unele diferențe dintre noi se datorează felului cum am fost crescuți. În timp ce Jane a crescut într-un orașel, alături de trei frați și de părinții care o adorau, eu am fost crescut într-o casă de la oraș, în Washington D.C, ca singurul copil al unor avocați guvernamentali, care erau rareori acasă înainte de ora șapte seara. Așadar, am petrecut mai mult timp singur și din această cauză și acum cel mai bine mă simt în izolarea micului meu birou.

Așa cum am mai spus deja, avem trei copii și, deși îi iubesc foarte mult, ei sunt în cea mai mare parte creația soției mele. Ea i-a născut, ea i-a crescut și ei se simt cel mai bine în prezența ei. Cu toate că uneori regret că nu mi-am petrecut cu ei atâta timp

cât ar fi trebuit, mă simt bine la gândul că, în absența mea, Jane a făcut mult mai mult pentru ei. Fiecare dintre ei a ajuns bine, cu toate că eu am lipsit atât de mult din preajma lor. Acum sunt mari și sunt la casele lor, iar noi ne considerăm norocoși că numai unul s-a mutat din statul nostru. Cele două fiice încă ne mai vizitează în mod regulat, și soția mea are mare grijă să le pregătească felul lor preferat de mâncare, în caz că li s-ar face foame, deși se pare că nu se întâmplă niciodată așa. Când vin pe la noi, stau de vorbă cu Jane ore întregi.

La douăzeci și șapte de ani, Anna este cea mai mare. Cu părul negru și ochii întunecați, aspectul exterior îi reflecta personalitatea taciturnă pe măsură ce creștea. Era o introvertită și și-a petrecut anii adolescenței încuiată în camera ei, ascultând muzică tristă și scriind într-un jurnal. Pentru mine era o străină și puteau să treacă zile întregi fără să scoată un singur cuvânt în prezența mea. Niciodată n-am reușit să înțeleg ce am putut să fac pentru a provoca o astfel de reacție. Orice i-aș fi spus, îi smulgeam doar un oftat sau dădea din cap, și dacă o întrebam ce o supără, se uita fix la mine, ca și cum întrebarea era ceva de neînțeles. Soția mea părea că nu găsește nimic neobișnuit în asta, considerând-o doar o fază tipică la tinerele fete, dar pe de altă parte, Anna stătea de vorbă cu ea. Uneori treceam prin fața camerei ei și le auzeam șușotind, dar dacă își dădeau seama că mă aflu în fața ușii, șoaptele încetau. Mai târziu, când o întrebam pe Jane despre ce au vorbit, ridica din umeri și dădea din mână plină de mister, ca și cum singurul lor scop era să mă țină pe mine deoparte.

Totuși, fiind primul meu copil, Anna a fost întotdeauna preferata mea. Aceasta nu e o afirmație pe care s-o fi făcut în fața cuiva, dar cred că ea știa foarte bine acest lucru și mai târziu am ajuns să cred că și în anii ei de muțenie, m-a iubit mai mult decât mi-am dat seama. Încă îmi mai amintesc de vremurile când studiam vreo procură sau vreun testament în biroul meu și ea se furișa înăuntru. Făcea încet ocolul camerei, privindu-mi cu atenție rafturile bibliotecii și atingând diverse lucruri, dar dacă

îi spuneam ceva, se strecura afară, tot atât de tăcută cum intrase. Cu timpul, am învățat să nu mai spun nimic, așa că uneori zăboveam în biroul meu chiar și o oră, privind-mă cum mâzgăleam tot felul de idei pe carnețelele mele galbene. Dacă mă uitam spre ea, zâmbea complice, bucurându-se de acest joc al nostru. Nu înțeleg nici acum mai mult decât am înțeles atunci, dar aceste imagini s-au imprimat în memoria mea, așa cum puține au mai făcut-o.

Acum, Anna lucrează pentru ziarul *Raleigh News & Observer*, dar cred că visează să devină romancieră. În colegiu s-a specializat în scrierea compunerilor, iar povestirile pe care le inventa erau tot atât de sumbre ca și personalitatea ei. Îmi amintesc că am citit una în care o fată devine prostituată pentru a-și putea îngriji tatăl bolnav, un om care cândva o agresase. Când am lăsat din mână paginile acelea, m-am întrebat ce se presupune că aş putea să fac eu într-o asemenea situație.

Acum este îndrăgostită nebunește. Anna, întotdeauna foarte atentă cu alegerile ei, a fost foarte selectivă în privința bărbaților și, slavă Domnului, Keith întotdeauna mi s-a părut un tip care se poartă frumos cu ea. El intenționează să ajungă ortoped și demonstrează o încredere în sine debordantă, caracteristică doar celor care au avut de întâmpinat puține obstacole în viață. Am aflat de la Jane că la prima întâlnire Keith a dus-o să înalțe zmeie împreună pe plaja de lângă Fort Macon. Mai târziu, în aceeași săptămână, când Anna l-a adus acasă la noi, Keith a venit îmbrăcat cu o haină sport, proaspăt îmbăiat și mirosind vag a colonie. Când ne-am strâns mâinile, mi-a susținut privirea și m-a impresionat spunând: „E o plăcere să vă cunosc, domnule Lewis“.

Joseph, cel de al doilea copil al nostru, e cu un an mai mic decât Anna. El întotdeauna mi-a spus „papa“, deși nimeni altul din familia noastră n-a folosit acest apelativ vreodată. Și, iarăși, avem puține în comun. Este mai înalt și mai subțire decât mine, poartă blugi la aproape toate evenimentele sociale și, când ne vizitează de Ziua Recunoștinței sau de Crăciun, mănâncă doar

legume. În perioada creșterii, l-am considerat un copil tăcut, deși reticenta lui, ca și a Annei, părea că se îndrepta în mod deosebit către mine. Ceilalți îi remarcau adesea simțul umorului, deși, ca să fiu sincer, eu rareori îl observam. De câte ori petreceam ceva timp împreună, aveam impresia că în permanență încerca să-și formuleze o părere despre mine.

Semănând cu Jane, demonstra încă de mic o empatie precoce. Își rodea unghiile de griji pentru ceilalți, uluindu-ne de când avea cinci ani. Nu mai e nevoie să spun că, atunci când i-am sugerat să se îndrepte spre domeniul afacerilor sau al economiei, mi-a ignorat sfatul și a ales sociologia. Acum lucrează la un azil părăginit de femei din New York, deși nu ne povestește nimic despre activitatea lui. Știu că se minunează de alegerile făcute de mine în viață, așa cum mă minunez și eu de ale lui, dar, în ciuda diferențelor dintre noi, cu Joseph am reușit să am discuțiile pe care întotdeauna am dorit să le am cu copiii mei, de când erau mici. Este extrem de inteligent; a primit notele cele mai mari la testele de aptitudine școlară și e interesat de un spectru larg de domenii, începând cu istoria Orientului Mijlociu și până la aplicațiile teoretice ale fracțiilor geometrice. Apoi este și cinstit – uneori dureros de cinstit – și nu pot să nu menționez că aceste aspecte ale personalității lui mă pun în dezavantaj, când se ajunge la o discuție în contradictoriu. Deși uneori m-am simțit frustrat din cauza încăpățănării lui, am fost și extraordinar de mândru că este fiul meu.

Leslie, mezina familiei, studiază biologia și fiziologia la Wake Forest pentru a deveni medic veterinar. Spre deosebire de majoritatea studenților care vin acasă în vacanțele de vară, ea participă la cursuri suplimentare, intenționând să termine facultatea mai devreme, și își petrece după-amiezile muncind într-un loc numit Ferma Animalelor. Dintre toți copiii noștri, ea este cea mai sociabilă și are un râs asemănător cu al lui Jane. Ca și Annei, îi plăcea să mă viziteze în biroul meu, dar ea era fericită doar când îi dădeam atenție. Când era copil, obișnuia să stea pe genunchii mei și să mă tragă de urechi: iar când mai cresc, îi

plăcea să între la mine și să facă tot felul de glume nostime. Raf-turile mele sunt pline de cadouri pe care mi le aducea: bucăți de ghips acoperite cu litere de tipar scrise de ea, desene în creion, un colier făcut din macaroane. Ea a fost cel mai ușor de iubit, prima la rând pentru a primi îmbrățișările sau sărutările bunici-ilor, și simțea o mare plăcere să se facă covrig pe canapea și să se uite la filme romantice. N-am fost surprins când la terminarea liceului a fost aleasă regina balului, acum trei ani.

Este și generoasă. Toți colegii de clasă erau invitați la petrecerile de ziua ei, de frică să nu rănească sentimentele cuiva, și, când avea nouă ani, a petrecut o întreagă după-a-miază mergând pe plajă de la un prosop la altul, pentru că găsisse un ceas aruncat de valuri și voia să-l returneze păgu-bașului. Dintre toți copiii mei, Leslie mi-a provocat cele mai puține griji și, de câte ori vine în vizită, las deoparte tot ce am de făcut și-mi petrec timpul cu ea. Energia ei e molipsitoare și, când suntem împreună, mă minunez cum de a fost posibil să fiu binecuvântat cu un asemenea copil.

Acum, că toți au plecat de acasă, căminul nostru nu mai este același. Unde odată urla muzica, nu a rămas decât liniște. În timp ce cândva în camera noastră erau rânduite opt feluri diferite de cereale dulci, acum acolo se află o singură marcă, ce promite fibre suplimentare. Mobilierul nu s-a schimbat în camerele co-piilor noștri, dar pentru că afișele și orarele au fost luate de pe pereți – ca și alte lucruri amintind de personalitatea lor – nu mai există nimic care să deosebească un dormitor de celălalt. Pustie-tatea pare să domine acum în casa noastră; dacă înainte era per-fectă pentru o familie formată din cinci persoane, acum mă izbesc deseori de amintirea dureroasă a felului cum era odată. Îmi aduc aminte că am sperat că această schimbare este cauza felului în care se simte Jane.

Dar, indiferent de motiv, nu pot să neg că ne-am îndepărtat unul de altul și, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât descopăr cât de mare a devenit prăpastia dintre noi. Am început ca un cuplu și ne-am transformat în părinți – ceva ce am considerat

întotdeauna normal și inevitabil –, dar, după douăzeci și nouă de ani, ne-am înstrăinat parcă prea tare. Se pare că doar obișnuința ne mai leagă. Viețile noastre au puține în comun; ne trezim la ore diferite, ne petrecem zilele în locuri diferite și serile ne respectăm propriile obiceiuri. Știu foarte puține despre preocupările ei zilnice și admit că și eu țin secretă o parte din activitatea mea. Nu-mi amintesc ultima oară când eu și Jane am purtat o discuție serioasă.

La două săptămâni după aniversarea de care uitasem, am avut totuși o astfel de discuție.

– Wilson, mi se adresă ea, trebuie să stăm de vorbă.

Am ridicat ochii. O sticlă de vin se afla pe masă între noi și aproape terminaserăm de mâncat.

– Da?

– M-am gândit să mă duc la New York, să stau puțin cu Joseph, continuă ea.

– Nu va veni el aici, în vacanță?

– Asta doar peste vreo două luni. Și cum vara asta nu a venit acasă în vacanță, cred că i-ar plăcea să-i fac o vizită.

În sinea mea, m-am gândit că ne-ar prinde bine o plecare de câteva zile. Poate că asta a și vrut să sugereze Jane și, cu un zâmbet, am luat paharul cu vin în mână.

– E o idee bună, m-am declarat eu de acord. N-am mai fost la New York de când s-a mutat el acolo.

Jane surâse înainte de a coborî ochii în farfurie.

– Mai e ceva.

– Da?

– Ei bine, știu că ești foarte ocupat la serviciu și mai știu ce greu îți e să lași totul baltă...

– Cred că pot să-mi eliberez programul câteva zile, am zis eu răsfoindu-mi deja în minte agenda de lucru. Va fi greu, dar pot s-o fac. Când vrei să plecăm?

– Ei bine, asta e treaba... mai zise ea.

– Care treabă?

– Wilson, lasă-mă să termin. Trase adânc aer în piept, fără să caute să-și ascundă plictiseala din glas. Ce încerc eu să-ți spun e că mi-ar plăcea să-l vizitez singură.

Pentru moment n-am știut ce să spun.

– Te-ai supărat, nu-i așa? continuă ea.

– Nu, am răspuns repede. E fiul nostru. Cum aș putea să mă supăr? Pentru a-mi sublinia calmul, am luat cuțitul și am tăiat o bucățică de carne. Deci, când te-ai gândit să pleci? am întrebat-o eu.

– Săptămâna viitoare. Joi.

– Joi?

– Am cumpărat deja biletul.

Deși nu-și terminase mâncarea, se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Îmi evitase privirea, așa că am bănuir că mai avea ceva de spus, dar nu era sigură cum să formuleze. O clipă mai târziu, mă aflam singur la masă. Dacă mă întorceam, puteam să-i văd fața din profil, așa cum stătea în picioare lângă chiuvetă.

– Pare că va fi distractiv, am strigat eu, sperând să sune firesc. Și știu că Joseph se va bucura la rândul lui. Poate mergi și la vreun spectacol cât timp stai acolo.

– Poate, am auzit-o spunând. Cred că depinde de programul lui.

Auzind apa de la robinet curgând, m-am ridicat să-mi duc farfuria la chiuvetă. Jane nu spuse nimic când m-am apropiat.

– S-ar putea să petreci un weekend minunat, am mai adăugat eu.

Ea luă farfuria din mână și începu s-o spele.

– A, în legătură cu asta...

– Da?

– M-am gândit să rămân acolo mai mult de un weekend.

După aceste cuvinte, mi-am simțit umerii încordându-mi-se.

– Cât ai de gând să stai? am întrebat-o.

Ea puse farfuria mea deoparte.

– Cam două săptămâni, îmi răspunse.

Desigur, nu pe Jane o condamn pentru direcția în care se pare că a apucat-o căsnicia noastră. Într-un fel, știu că eu port o mare parte din vină, deși n-am reușit să-mi dau prea bine seama de ce și cum. Pentru început, trebuie să admit că n-am fost niciodată bărbatul care soția mea ar fi dorit să fiu, încă de la începutul căsniciei noastre. Știu, bunăoară, că ea voia să fiu mai romantic, așa cum fusese tatăl ei cu mama ei. Tatăl ei fusese genul de soț care-și ținea soția de mână în orele după-amiezii sau se oprea să-i culeagă ea un buchet de flori sălbatice, în drumul de la serviciu spre casă. Chiar din copilărie, Jane a fost fascinată de romantismul părinților ei. Apoi, peste ani, am auzit-o vorbind la telefon cu sora ei Kate și întrebându-se de ce oare mi-e atât de greu să fiu romantic. Nu înseamnă că n-am încercat, dar se pare că nu înțeleg ce trebuie făcut, pentru ca inima celuilalt să înceapă să bată mai repede. Nici îmbrățișările, nici sărutările nu fuseseră ceva obișnuit în casa în care am crescut eu, iar manifestările de afecțiune mă făcuseră adesea să nu mă simt în largul meu, în special în prezența copiilor. Odată am discutat cu tatăl lui Jane despre asta, și el mi-a sugerat să-i scriu soției mele o scrisoare.

– Spune-i de ce o iubești, m-a sfătuit el. Dă-i niște motive concrete.

Aceasta se întâmpla acum doisprezece ani. Îmi amintesc că am încercat să-i urmez sfatul, dar când am pus mâna pe hârtie, n-am fost în stare să găsesc cuvintele potrivite. În cele din urmă, am pus pixul jos. Spre deosebire de tatăl ei, n-am putut niciodată să discut despre sentimente. Sunt statornic, da. Demn de încredere, categoric. Credincios, fără îndoială. Dar romantismul, mi-e ciudă să admit, îmi este tot atât de străin ca și ideea de a naște eu însumi.

Uneori mă întreb câți alți bărbați sunt asemenea mie.

În timp ce Jane era la New York, i-am sunat la telefon și a răspuns Joseph.

– Salut, papa, îmi spuse el simplu.

– Salut. Ce mai faci?

– Bine, îmi răspunse. După aceasta, adică după un lung și apăsător moment de tăcere, mă întrebă: Dar tu?

Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

– E cam liniște pe aici, însă eu sunt bine. Am făcut o pauză. Cum decurge vizita mamei tale?

– Totul e în regulă. O țin ocupată.

– Cumpărături și plimbări pe la muzee?

– Câte puțin din fiecare. Mai mult stăm de vorbă. E interesant.

Am ezitat. Deși m-am întrebat ce vrea să spună, se pare că Joseph nu simțea nevoia să-mi dea amănunte.

– Apropo, am spus eu pe un ton cât mai firesc, e pe acolo?

– De fapt, acum nu e. A dat o fugă la magazin să cumpere ceva de mâncare. Se întoarce în câteva minute, așa că, dacă vrei, sună mai târziu.

– Nu, e în ordine. Spune-i doar că am sunat. Sunt acasă toată noaptea dacă vrea să-mi dea telefon.

– Așa am să fac, fu el de acord. Apoi, după o clipă: Alo, papa, am vrut să te întreb ceva.

– Da?

– Chiar ai uitat de aniversarea voastră?

Am inspirat profund.

– Da, am uitat.

– Cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Nu știu. Mi-am amintit că se apropie, dar, când a sosit ziua, pur și simplu mi-a ieșit din minte. N-am nici o scuză.

– Ai rănit-o foarte tare, adăugă el.

– Știu.

La celălalt capăt al firului se lăsă o clipă de tăcere.

– Ai înțeles de ce? mă întrebă în sfârșit.

Deși nu i-am răspuns la întrebare, mă gândeam că, de fapt, am înțeles.

Foarte simplu, Jane nu voia să ajungem ca acele cupluri de bătrâni pe care le vedeam uneori când luam masa în oraș, perechi care întotdeauna ne stârniseră mila.

În cazul acestor cupluri, trebuie să mă fac înțeleș, de obicei protagoniștii sunt politicoși unul cu celălalt. Soțul poate să-i tragă scaunul soției sau să-i țină haina, soția poate sugera să ia unul dintre felurile de mâncare preferate de el. Iar când sosește chelnerul, pot face comanda unul pentru altul, cunoașterea reciprocă a gusturilor fiind dobândită de-a lungul unei întregi vieți de om – bunăoară, fără sare pe ouă sau fără prea mult unt pe pâinea prăjită.

Dar, odată ce comanda a fost făcută, nu mai schimbă o vorbă între ei.

Își sorb doar băuturile și privesc pe fereastră, așteptând în tăcere să sosească mâncarea. Atunci e posibil să mai vorbească puțin cu chelnerul – să ceară să le mai toarne cafea, de exemplu –, dar apoi se retrag repede în propriul lor univers, de îndată ce acesta pleacă. Și, în timp ce mănâncă, stau ca niște străini care împart întâmplător aceeași masă, ca și cum ar crede că a se bucura de compania celuiilalt cere mai mult efort decât merită.

Poate e o exagerare din partea mea când percep în acest mod viețile lor, dar uneori m-am întrebat ce le-a făcut pe aceste perechi să ajungă într-o astfel de situație.

În timp ce Jane era la New York, am avut brusc revelația că s-ar putea ca și noi să ne îndreptăm într-acolo.

Când am luat-o pe Jane de la aeroport, îmi amintesc că m-am simțit ciudat de emoționat. Era un sentiment bizar și am fost ușurat să văd un licăr de zâmbet, când intră pe poartă și se îndreptă spre mine. Când se apropie, i-am luat valiza.

– Cum ai călătorit? am întrebat-o eu.

– Bine. N-am idee de ce îi place așa de mult lui Joseph să locuiască acolo. E atâta aglomerație și zgomot tot timpul. N-am putut să mă obișnuiesc.

– Atunci ești fericită că ești acasă?

– Da, sunt. Dar și obosită.

– Sigur că ești. Călătoriile sunt obositoare.

Pentru o clipă nici unul din noi nu mai scoase un cuvânt. Mi-am schimbat valiza în cealaltă mână.

– Ce face Joseph? am mai întrebat-o.

– E bine. Cred că a luat puțin în greutate de la ultima lui vizită aici.

– Ceva deosebit în legătură cu el, ce nu mi-ai spus la telefon?

– Nu chiar. Muncește prea mult, asta e tot.

În tonul ei am sesizat o urmă de mâhnire pe care n-am înțeles-o deloc. Pe când încercam să mă dumiresc, am văzut o pereche de tineri îmbrățișându-se de parcă nu s-ar fi văzut de ani de zile.

– Mă bucur că ești acasă, am spus eu.

Ea se uită la mine, îmi susținu privirea, apoi se întoarse spre bagaje.

– Știu.

Asta era situația acum un an.

Aș vrea să vă pot spune că s-a îmbunătățit în săptămânile de după întoarcerea lui Jane, dar n-a fost așa. Viața noastră a continuat ca mai înainte, aveam preocupări diferite și zilele treceau lipsite de evenimente. Nu pot spune că Jane era supărată pe mine, dar nici fericită nu părea și, deși încercam, nu reușeam să fac nimic în legătură cu asta. Părea că un zid de indiferență se ridicase între noi, fără ca eu să-mi dau seama. La sfârșitul toamnei, la trei luni după aniversarea de care uitasem, am devenit atât de neliniștit în legătură cu relația dintre noi, încât m-am hotărât să vorbesc cu tatăl ei.

Numele lui este Noah Calhoun și, dacă l-ați cunoaște, ați înțelege de ce m-am dus să-l văd în ziua aceea. Acum aproape unsprezece ani, în cel de al patruzeci și șaselea an de căsătorie, el și soția lui, Allie, s-au mutat la Institutul de Îngrijire Intensivă Creekside. Deși odată împărțiseră același pat, acum Noah dormea singur, și n-am fost surprins când am găsit cameră goală. De cele mai multe ori când mergeam să-l vizitez, îl găseam stând pe o bancă lângă heleșteu și îmi aduc aminte că m-am apropiat de fereastră, să fiu sigur că este acolo.

Chiar de la distanță, l-am recunoscut cu ușurință: smocurile albe de păr răvășite ușor de vânt, poziția aplecată, puloverul

albastru-deschis pe care Kate îl tricotase de curând. Avea optzeci și șapte de ani, un vădov cu degetele răsucite de artrită și cu sănătatea șubredă. Purta întotdeauna în buzunar un flacon cu pastile de nitroglicerină și suferea de cancer de prostată, dar medicii erau îngrijorați mai mult de starea lui mintală. Acum câțiva ani, ne-au rugat pe mine și pe Jane să luăm loc în birou și ne-au privit cu gravitate. Suferă de manii, ne-au informat ei, și aceste manii se pare că devin din ce în ce mai obsedante. În ce mă privește, nu eram prea convins. Mă gândeam că-l cunosc mai bine decât cea mai mare parte dintre oameni și, cu siguranță, mai bine decât doctorii. Cu excepția lui Jane, el mi-era cel mai drag prieten și, când i-am zărit în ziua aceea silueta solitară, n-a putut decât să mă îndurezeze gândul la pierderea pe care o suferise.

Căsnicia lui a luat sfârșit acum cinci ani, dar o persoană mai cinică ar spune că se sfârșise cu mult înainte. În ultimii ani ai vieții, Allie suferise de boala Alzheimer, și eu am ajuns să cred că aceasta e o maladie de-a dreptul diabolică. Este o îndepărtare lentă de tot ceea ce a fost un om cândva. Ce suntem noi de fapt, fără amintirile noastre, fără visurile noastre? Observând cum progresa boala ei, era ca și cum aș fi privit, cu încetinitorul, filmul unei tragedii inevitabile. Ne era greu mie și lui Jane să o vizităm, pentru că soția mea voia să păstreze în minte amintirea mamei ei așa cum era odinioară, de aceea n-am silit-o niciodată să mergem, mai ales că și pentru mine era la fel de dureros. Totuși, pentru Noah a fost cel mai greu.

Dar aceasta este o altă poveste.

Ieșind din cameră, m-am îndreptat spre curte. Dimineața era rece, chiar și pentru o zi de toamnă. Frunzele străluceau în razele piezișe ale soarelui și în aer plutea mireasma ușoară a fumului ce ieșea pe hornuri. Acesta, mi-am amintit eu, era anotimpul preferat al lui Allie și, apropiindu-mă, mi-am dat seama cât de singur se simțea Noah. Ca de obicei, dădea de mâncare la lebede și, când am ajuns lângă el, a așezat punga de la băcănie pe pământ. În ea se aflau trei felii de pâine Wonder. Întotdeauna când veneam în vizită mă ruga să-i aduc acest sortiment.

– Bună, Noah, l-am salutat eu.

N-am putut niciodată să-i spun „tati“, așa cum făcuse Jane cu tatăl meu, și, oricum, pe Noah nu păruse să-l deranjeze vreodată.

Auzindu-mi vocea, întoarse capul.

– Bună, Wilson. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

Am pus mâna pe umărul lui.

– Te simți bine?

– Ar putea fi și mai bine, răspuse el. Apoi, cu un zâmbet malițios: Dar ar putea fi și mai rău.

Acestea erau cuvintele pe care le schimbam întotdeauna drept salut. Bătu cu palma locul de lângă el pe bancă, și eu m-am așezat. Am privit spre heleșteu. Frunzele căzute păreau un mozaic colorat, așa cum pluteau pe suprafața apei. Iar aceasta reflecta cerul senin, ca o oglindă.

– Am venit să te întreb ceva, am început eu.

– Da?

Noah rupse o bucățică de pâine și o aruncă în apă. Lebăda își aplecă ciocul, o luă și apoi își îndreptă gâtul ca s-o înghită.

– E vorba de Jane, am continuat eu.

– Jane, repetă el. Ce mai face?

– Bine, am aprobat dând din cap stânenit. Presupun că va trece și ea pe aici mai târziu.

Era adevărat. În ultimii ani, îl vizitam regulat, uneori împreună, alteori separat. Mă întreb dacă vorbeau despre mine când nu eram prezent.

– Dar copiii?

– Și ei sunt bine. Anna scrie acum articole la ziar, iar Joseph a găsit, în sfârșit, un apartament nou. Cred că se află în Queens, chiar lângă stația de metrou. În weekendul acesta Leslie intenționează să meargă la munte cu prietenii. Ne-a spus că și-a luat cu brio examenele.

Dădu din cap, neluându-și nici o clipă ochii de la lebădă.

– Ești un om fericit, Wilson, zise el. Sper că-ți dai seama cât de norocos ești să ai așa copii minunați.

– Ai dreptate, i-am răspuns.

Am rămas tăcuți. De aproape, cutele feței lui erau ca niște fisuri și puteam să-i văd venele pulsând sub pielea subțiată a mâinilor. În spate, curtea era pustie, aerul prea rece ținându-i pe oameni înăuntru.

– Am uitat de aniversarea noastră, am început eu.

– Da?

– Douăzeci și nouă de ani, am mai adăugat.

– Hm!

În spatele nostru, auzeam foșnetul frunzelor uscate în adierea vântului.

– Sunt îngrijorat pentru noi, am admis eu în sfârșit.

Noah îmi aruncă o privire. Inițial am crezut că vrea să mă întrebe de ce eram îngrijorat, dar își mijise doar ochii, încercând să-mi citească expresia feței. Apoi, întorcând capul, aruncă încă o bucată de pâine pentru lebede. Când vorbi, vocea lui era blândă și joasă, voce de bariton bătrân temperată de accentul sudic:

– Ți amintești când s-a îmbolnăvit Allie? Când obișnuiam să-i citesc?

– Da, am răspuns, simțind cum îmi revin amintirile.

Avea obiceiul să-i citească soției dintr-un caiet povestea iubirii lor scrisă de el înainte de a se muta amândoi la Creekside. Uneori, după ce îi citea cu glas tare, ea devenea pentru o clipă lucidă, în ciuda ravagiilor provocate de Alzheimer. Luciditatea nu dura niciodată mult – și când boala a progresat, a încetat cu desăvârșire –, dar când se întâmpla așa, îmbunătățirea stării ei era suficient de spectaculoasă pentru a-i face pe specialiștii din Chapel Hill să vină la Creekside, în speranța că vor putea să înțeleagă ceva despre această boală. Cititul cu glas tare este neîndoielnic că avea uneori un efect benefic asupra lui Allie. Totuși, din ce cauză avea această influență asupra ei, era ceva pe care specialiștii n-au fost niciodată în stare să explice.

– Știi de ce făceam asta? mă mai întrebă el.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

– Cred că da. Pentru că îi era de ajutor lui Allie. Și pentru că ea te-a făcut să-i promiți că așa vei face.

– Da, e adevărat, răspuse el, apoi făcu o pauză, și am putut să-l aud respirând hârâit, un sunet asemănător cu cel al aerului ce iese dintr-un acordeon uzat. Dar nu acestea au fost singurele motive pentru care am făcut-o. Am citit și pentru mine însumi. Mulți oameni nu înțeleg asta.

Deși se opri, știam că nu terminase ce avea de spus, așa că n-am zis nimic. În liniștea ce se lăsase, o lebădă se apropie de noi. Cu excepția unei pete negre de pe piept, de mărimea unei monede de argint, lebăda avea culoarea fildeșului. Părea că plutește pe loc, când Noah începu să vorbească din nou:

– Știi ce-mi amintesc cu mai multă încântare din vremea zilelor ei bune? mă întrebă el.

Știam că se referă la acele zile rare când Allie îl recunoștea, și am dat din cap.

– Nu.

– Că mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult de ea, îmi mărturisi el. Asta îmi amintesc. În zilele ei bune, era ca și cum am fi luat iar și iar totul de la capăt. Zâmbi. Asta înțelegeam când am spus că am citit și pentru mine. De fiecare dată când îi citeam, era ca și cum i-aș fi făcut din nou curte, pentru că uneori, doar uneori, și ea se îndrăgostea din nou de mine, exact cum o făcuse cu mult timp în urmă. Și acesta este cel mai minunat sentiment din lume. Câtor oameni li se oferă această șansă? Să ai pe cineva de care să te îndrăgostești întruna?

Noah nu părea să aștepte răspuns și nici nu i-am dat vreunul.

Am petrecut următoarea oră discutând despre copii și despre starea sănătății lui. N-am mai vorbit despre Jane sau despre Allie. După ce am plecat, m-am gândit totuși la vizitele noastre. În ciuda avertismentelor medicilor, Noah părea să aibă o minte la fel de ascuțită ca întotdeauna. Nu numai că știuse că voi veni să-l văd, mi-am dat eu seama, dar anticipase și motivul vizitei și, într-o manieră tipică oamenilor din sud, a dat un răspuns problemei mele, fără ca eu să fi trebuit să-l întreb direct.

Atunci a fost momentul în care mi-am dat seama ce anume trebuie să fac.

CAPITOLUL DOI

Trebuia să-i fac din nou curte soției mele.

Pare atât de simplu, nu-i așa? Ce-ar putea fi mai ușor? Mai ales că existau și unele avantaje într-o situație ca a noastră. Pe de o parte, eu și Jane locuiam în aceeași casă și, după trei decenii împreună, nu e exact ca și cum ar fi trebuit să o luăm de la început. Putem să rememorăm întâmplări din familia noastră, pățanii nostime din copilăria noastră, să ne punem întrebări despre ce am vrut să facem în viață și dacă scopurile noastre au fost compatibile. Mai mult, defectele pe care oamenii tind să și le ascundă în perioada de început a relației lor ne erau deja cunoscute. Bunăoară, soția mea știa că sforăi, așa că nu exista nici un motiv să-i ascund lucrul acesta. În ce mă privește, am văzut-o cum arăta când era bolnavă de gripă și cum îi stă părul când se scoală dimineața.

Date fiind aceste realități practice, mi-am închipuit că a câștiga din nou dragostea lui Jane va fi relativ ușor. Aveam să încerc pur și simplu să recreez ceea ce am trăit împreună în anii noștri de început – așa cum a făcut Noah cu Allie când îi citea. Apoi, reflectând mai profund, am ajuns încet să-mi dau seama că n-am înțeles niciodată cu adevărat ce a văzut la mine de la început. Deși credeam despre mine că sunt o persoană responsabilă, acesta nu era genul de însușire pe care femeile s-o considere atractivă pe vremea aceea. Mă născusem în perioada exploziei ratei natalității din anii de destindere ce au urmat celui de-al Doilea Război Mondial.

În anul 1971 am văzut-o prima dată pe Jane. Aveam douăzeci și patru de ani, eram în anul doi la Facultatea de Drept a Universității Duke și cei mai mulți oameni mă considerau un băiat serios. N-am avut niciodată coleg de cameră mai mult de un trimestru, pentru că deseori învățam până noaptea târziu cu lumina aprinsă. Cea mai mare parte dintre foștii mei colegi păreau să privească viața de student ca o lume a weekendurilor, întreruptă doar de niște cursuri plictisitoare, câtă vreme pentru mine era o perioadă de pregătire pentru viitor.

Eu eram convins că sunt un băiat serios, și Jane a fost prima persoană care mi-a spus că de fapt eram un timid. Ne-am întâlnit într-o sâmbătă dimineța, într-o braserie din centru. Era la începutul lunii noiembrie și, datorită responsabilităților mele în calitate de colaborator la *Revista Juridică*, cursurile păreau că mă motivează în mod deosebit. Nerăbdător să încep să învăț, m-am dus cu mașina la o braserie, sperând să găsesc un loc unde să studiez fără să fiu recunoscut sau întrerupt.

Jane a fost cea care s-a apropiat de masa mea să-mi ia comanda și chiar și acuma îmi amintesc perfect momentul acela. Avea părul negru strâns în coadă de cal și ochii căprui îi erau puși în evidență de culoarea ușor măslinie a pielii. Purta un șort bleumarin peste o rochie bleu și am fost impresionat de felul senin în care mi-a zâmbit, de parcă ar fi fost teribil de încântată că mă așezasem în sectorul ei. Când m-a întrebat ce doresc să comand, i-am auzit felul tăragănat de a vorbi din sud, caracteristic părții de est a Carolinei de Nord.

Atunci nu știam că până la urmă vom ieși împreună, dar îmi amintesc că a doua zi m-am întors în același loc și am cerut aceeași masă. Când m-am așezat, mi-a zâmbit și nu pot să neg că am fost încântat că părea să mă recunoască. Aceste vizite din weekend au continuat o lună, timp în care n-am purtat nici o conversație și nici nu ne-am întrebat unul pe altul cum ne cheamă, dar în curând mi-am dat seama că eram încântat de fiecare dată când se apropia de masă pentru a-mi umple din nou

ceașca cu cafea. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, mi se părea că miroase a scorțișoară.

Ca să fiu sincer, când eram tânăr, nu mă prea simțeam în largul meu în prezența fetelor. La liceu, n-am fost nici sportiv, nici membru al vreunui consiliu școlar, cele două activități mai populare. În schimb, am fost mare amator de șah și am înființat un club, care până la urmă a ajuns să cuprindă unsprezece membri. Din păcate, nici unul dintre ei nu era fată. În ciuda lipsei mele de experiență, în anii studenției am reușit să ies totuși cu câteva fete și m-am bucurat de compania lor cu ocazia serilor petrecute împreună. Dar, pentru că luasem hotărârea să nu mă implic în nici o relație serioasă până nu voi fi pe picioarele mele din punct de vedere financiar, n-am ajuns să o cunosc bine pe nici una dintre aceste fete, care dispăreau repede din viața mea.

Cu toate acestea, după ce părăseam braseria, deseori mă trezeam gândindu-mă la chelnerița cu coadă de cal, și uneori chiar atunci când mă așteptam mai puțin. Mai mult de o dată mintea mea a luat-o razna chiar la cursuri, imaginându-mi-o mergând prin amfiteatru, îmbrăcată cu șorțul ei bleumarin și oferind lista de bucate. Aceste imagini mă stânjeneau, dar, în ciuda acestui fapt, nu eram în stare să le împiedic să reapară.

N-am idee ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi preluat ea inițiativa. Îmi petrecusem cea mai mare parte a dimineții studiind și eram înconjurat de norii de fum de țigară ce se ridicau din separeurile celor care mâncau de prânz, când începu să toarne cu găleata. Era o ploaie rece puternică, o furtună coborâtă din munți. Desigur, îmi luasem cu mine umbrela, anticipând o astfel de situație.

Când se apropie de masa mea, am ridicat ochii, închipuindu-mi că mi-a mai adus cafea, în schimb am constatat că șorțul îi era împăturit sub braț. Își scosese panglica cu care-și ținea strânsă coada de cal, astfel încât părul îi cădea pe umeri în cascadă.

– Te superi dacă mă conduci până la mașina mea? mă întrebă ea. N-aș vrea să mă ud și am observat că ai umbrelă.

Era imposibil s-o refuz, așa că mi-am adunat lucrurile, apoi i-am deschis ușa și am pășit împreună prin băltoacele adânci ca

niște tăvi de plăcintă. Umărul ei îl atingea pe al meu și în timp ce traversam, stropindu-ne, strada, sub ploaia torențială, s-a prezentat și mi-a spus că urma cursurile Colegiului de fete Meredith. Studia limba engleză și spera să o predea la o școală după ce va absolvi. N-am zis prea multe, străduindu-mă mai mult să o feresc de ploaie. Când ajunse la mașina ei, m-am așteptat să urce imediat, dar se întoarse spre mine.

– Ești un băiat timid, îmi spuse ea.

Nu știam prea sigur ce să-i răspund și cred că a văzut asta pe figura mea, pentru că aproape imediat izbucni în râs:

– E în regulă, Wilson. Se întâmplă să-mi placă timizii.

Ar fi trebuit să mă uimească faptul că a avut inițiativa să-mi afle numele, dar n-a fost așa. Privind-o cum stătea în ploaie cu rimelul întinzându-i-se pe obraji, singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că niciodată nu văzusem vreo fată mai frumoasă decât ea.

Soția mea este încă frumoasă.

Desigur, acum are o frumusețe mai blândă, mai matură. Pielea ei e delicată la atingere și i-au apărut câteva riduri. Șoldurile i s-au mai rotunjit, talia i s-a mai îngroșat, dar sunt încă bântuit de dorință când o văd dezbrăcându-se în dormitor.

În acești ultimi ani am făcut cam rar dragoste și, când am făcut-o, ne-a lipsit spontaneitatea și emoția de care ne bucuram în trecut. Dar nu să facem dragoste îmi lipsea cel mai mult. Tânjeam după privirea plină de dorință, ce nu mai apărea de mult în ochii lui Jane, sau după o atingere, sau un gest simplu, care să mă facă să înțeleg că mă dorea la fel de mult cum o doream și eu. Ceva, orice, care să mă facă să simt că încă mai eram o ființă deosebită pentru ea.

Și mă întrebam ce aș putea să fac să se întâmple iarăși toate astea? Da, știam că trebuie să-i fac din nou curte lui Jane, dar îmi dădeam seama că nu era un lucru chiar așa de ușor cum crezusem la început. Îmi imaginasem că familiaritatea dintre noi va simplifica lucrurile, dar, de fapt, făcea ca piedicile să fie și mai

greu de depășit. Discuțiile noastre de la cină, bunăoară, se bazau pe rutină. Timp de câteva săptămâni după ce am vorbit cu Noah la telefon, mi-am petrecut o parte din după-amiezi la birou, încercând să găsec subiecte noi pentru conversațiile noastre de seară, dar, când le aduceam în discuție, întotdeauna păreau forțate și nu duceau într-o direcție bună. Așa că ne întorceam la discuțiile despre copii sau despre clienții și funcționarii de la firma mea de avocatură.

Viața noastră împreună, am început eu să-mi dau seama, intrase pe un fâgaș care nu avea să ducă la reînnoirea pasiunii. De ani de zile, din cauza îndatoririlor noastre extrem de diferite, aveam programe separate. În primii ani de căsătorie am petrecut ore lungi la firmă – inclusiv serile și weekendurile – ca să mă asigur că voi fi privit ca un partener de nădejde, când avea să vină vremea să fiu promovată. Niciodată nu mi-am luat tot concediul ce mi se cuvenea. Poate că am fost prea zelos în hotărârea mea de a-i impresiona pe Ambry și Saxon, dar cu o familie în creștere, pe care trebuia să o întrețin, nu voiam să ratez nici o ocazie. Acum realizez că urmărirea succesului în muncă, combinată cu reticențele mele naturale m-au ținut departe de restul familiei și am ajuns să cred că întotdeauna am fost un fel de străin în propria casă.

În timp ce eu eram prins cu serviciul, Jane se ocupa de copii. Pe măsură ce creșteau și nevoile lor deveneau mai numeroase, uneori mi se părea că această activitate tracasantă o transforma într-o umbră, care nu făcea decât să alerge pe lângă mine pe coridoare. Au fost ani, trebuie să admit, în care cinam mai mult separat decât împreună și, deși uneori acest lucru mă nedumerea, n-am făcut nimic pentru a schimba situația.

Poate că acest mod de viață ne-a uzat, dar acum, când copiii nu se mai aflau aici pentru a ne dirija existența, părea că nu mai avem puterea de a umple golul dintre noi. Și deși eram nemulțumit de relația noastră, încercarea bruscă de a schimba rutina de zi cu zi semăna cu săparea unui tunel în piatră cu ajutorul unei linguri de supă.

Asta nu înseamnă că n-am încercat. De exemplu, în ianuarie am cumpărat o carte de bucate și mi-am făcut obiceiul să pregătesc masa în fiecare sâmbătă seara; unele preparate, trebuie să adaug, au fost chiar originale și delicioase. În afară de partidele de golf, la care participam regulat, am început să alerg prin împrejurimi trei dimineți pe săptămână, sperând să pierd puțin din greutate. Am petrecut și câteva după-amiezi la librărie, răscolind standul cu ghiduri practice, în speranța de a afla ce altceva aș mai putea să fac. Sfatul experților pentru salvarea unei căsnicii? Să te concentrezi asupra celor patru A – atenție, apreciere, afecțiune și atracție. Da, îmi aduc aminte că m-am gândit că așa ceva are într-adevăr sens, așa că mi-am îndreptat eforturile în aceste direcții. Seara am petrecut mai mult timp cu Jane în loc să lucrez în biroul meu, i-am făcut mai des complimente și, când vorbea despre activitatea ei zilnică, ascultam cu atenție și dădeam din cap când era cazul, ca să vadă că eram pe deplin interesat.

Nu trăiam cu iluzia că vreunul dintre aceste remedii ar putea să reinvie ca prin farmec pasiunea ei pentru mine și nici nu mi-am dat un termen scurt de rezolvare. Dacă au fost necesari douăzeci și nouă de ani pentru a ne îndepărta, știam că cele câteva săptămâni de efort erau doar începutul tentativei de reapropiere. Chiar și atunci când lucrurile s-au îmbunătățit puțin, progresul era mai lent decât am sperat. La sfârșitul primăverii, am ajuns la concluzia că pe lângă aceste schimbări zilnice trebuie să mai fac ceva, ceva spectaculos, ceva care să-i demonstreze lui Jane că ea continua să fie, și întotdeauna avea să fie, cea mai importantă ființă din viața mea. Atunci, într-o seară târziu, când mă uitam prin albumele noastre de familie, a început să se înfiripe ideea.

A doua zi m-am sculat plin de energie și bune intenții. Știam că va trebui să-mi duc planul la îndeplinire în mare secret și cu metodă și primul lucru pe care l-am făcut a fost să închiriez o cutie poștală. N-am dat lovitura imediat, dar, oricum, în perioada aceea Noah a suferit o congestie cerebrală.

Nu era prima congestie cu care se lupta, dar aceasta era cea mai serioasă. A stat în spital aproape opt săptămâni, timp în care soția mea s-a dedicat în întregime îngrijirii lui. Petrecea fiecare zi la spital și serile era prea obosită și supărată pentru a observa eforturile mele de a ne revigora relația. În final, Noah s-a întors la Creekside și curând a început să-și hrănească iar lebedele de pe heleșteu, dar întâmplarea ne-a făcut să ne gândim că nu va mai trăi mult. Am petrecut o mulțime de ore ștergând în tăcere lacrimile lui Jane și încercând să o consolez.

Din tot ce am făcut anul acela, această atitudine cred că a apreciat-o ea cel mai mult. Poate că și statornicia pe care am dovedit-o, poate și rezultatul eforturilor mele din ultimile câteva luni, dar, indiferent ce a fost, am început să observ unele dovezi de căldură din partea ei. Deși erau sporadice, le-am asimilat cu disperare, sperând că relația noastră va reveni într-un fel la ceea ce a fost cândva.

Din fericire, starea sănătății lui Noah a continuat să se îmbunătățească și, la începutul lui august, se făcea un an de la aniversarea de care uitasem. Slăbisem aproape zece kilograme de când începusem să fac jogging și căpătasem obiceiul de a trece zilnic pe la cutia mea poștală, pentru a ridica articolele pe care le solicitasem. Lucram la proiectul meu special în timp ce mă aflam la birou, pentru a păstra secretul față de Jane. În plus, am hotărât să-mi iau liber cele două săptămâni de dinaintea celei de a treizecea aniversări – cea mai lungă vacanță pe care o avusesem vreodată – cu intenția de a-mi petrece timpul cu Jane. Având în vedere ceea ce se întâmplase anul trecut, voiam ca această aniversare să fie memorabilă.

Apoi, în seara de vineri 15 august – prima mea zi de vacanță și cu exact opt zile înainte de aniversare – se întâmplă ceva ce nici Jane, nici eu nu vom uita vreodată.

Ne relaxam amândoi în camera de zi. Eu ședeam în fotoliul meu preferat citind o biografie a lui Theodore Roosevelt, iar soția mea răsfoia paginile unui catalog. Pe neașteptate, Anna năvăli pe ușa din față. În acea vreme ea încă mai locuia în New

Bern, dar nu de mult dăduse avans pentru un apartament în Raleigh și avea intenția să se mute în două săptămâni, pentru a fi alături de Keith, care-și făcea primul an de rezidențiat la Facultatea de Medicină Duke.

Deși era foarte cald, Anna se îmbrăcase în negru. Avea câte două găuri pentru cercei în ambele urechi și rujul ei era cu câteva nuanțe prea închis. Mă obișnuisem deja cu înclinația ei spre gotic, și când s-a așezat în fața noastră, am văzut încă o dată ce mult semăna cu mama ei. Fața îi era îmbujorată și își strângea mâinile una într-alta ca și cum ar fi încercat să se calmeze.

– Mami și tati, am ceva să vă spun, începu ea.

Jane își îndreptă spatele și puse catalogul deoparte. Știam că-și dăduse seama din vocea Annei că avea să urmeze ceva serios. Ultima dată când Anna acționase în acest fel a fost când ne-a informat că se va muta cu Keith.

Știu, știu ce vreți să spuneți. Dar era majoră și ce puteam să fac eu?

– Ce este, iubito? o întrebă Jane.

Anna se uită când la mine, când la ea, înainte de a trage adânc aer în piept.

– Mă mărit, rosti ea în sfârșit.

Ajunsesem să cred că copiii nu trăiesc decât pentru plăcerea de a-și ului părinții, așa că anunțul Annei nu era o excepție.

De fapt, tot ce e legat de copii este surprinzător. Există părerea generală că primul an de căsnicie e cel mai greu, dar pentru mine și Jane nu a fost așa. Și nici cel de al șaptelea an, anul presupuselor pofte în schimbare, n-a fost dificil.

Nu, pentru noi – în afară de ultimii câțiva ani, poate –, cei mai solicitanți ani au fost aceia care au urmat nașterii copiilor noștri. Se pare că există o concepție greșită, în special printre acele perechi care doresc să aibă copii, că primul an din viața unui copil seamănă cu o reclamă la Hallmark, cu prunci gângurind și părinți calmi și zâmbitori.

În schimb, soția mea încă se mai referă la acea perioadă ca la „anii plini de ură“. Spune aceasta cu jumătate de gură, desigur, dar mă îndoiesc sincer că ar dori să-i retrăiască mai mult decât mine.

Prin „plini de ură“ Jane înțelege că au existat momente când practic ura tot ce era în jur. Ura cum arăta și cum se simțea. Ura femeile pe care nu le dorea pieptul și femeile pe care încă le mai încăpeau rochiile. Ura faptul că tenul îi devenise gras și ura coșurile care-i apăruseră pentru prima dată de când ieșise din adolescență. Dar lipsa de somn fusese cea mai supărătoare și nimic nu o irita mai mult decât să audă povești despre mame ai căror copilași dormeau toată noaptea. De fapt, ura pe *oricine* putea să doarmă mai mult de trei ore în șir și, uneori, m-a urât și pe mine, pentru rolul meu în toate acestea. Dar, oricum, eu nu puteam să alăptez și, din cauza orelor îndelungate pe care le petreceam la serviciu, n-aveam altă alternativă decât să mai dorm din când în când în camera de oaspeți, pentru a putea face față treburilor de la birou de a doua zi. Deși sunt sigur că în sinea ei a înțeles acest lucru, pe atunci nu părea deloc așa.

– Bună dimineața, spuneam eu când o vedeam intrând clătinându-se în bucătărie. Cum a dormit bebelușul?

În loc să-mi răspundă, ea ofta îndreptându-se nerăbdătoare spre cafetieră.

– Ai stat mult timp trează? mai întrebam eu într-o doară.

– Tu n-ai rezista nici o săptămână!

Drept confirmare, tocmai atunci copilul începea să plângă. Jane scrâșnea din dinți, dădea cafeaua peste cap și arăta de parcă se întreba de ce oare Dumnezeu o ura în asemenea hal.

Cu timpul, am învățat că era mai înțelept să nu mai spun nimic.

Apoi, desigur, a avea un copil transformă relația fundamentală a căsătoriei. Nu mai ești doar soț sau soție, ești, de asemenea, tată sau mamă, și toată spontaneitatea dispare. Să ieși în oraș să cinezi? Trebuia întâi să vezi dacă părinții ei puteau să

aibă grijă de copil sau dacă era disponibilă vreo bonă. Se juca o piesă nouă la teatru? Nu vedeai nici una timp de ani întregi. Excursii în weekend? Nici nu se putea concepe așa ceva. Nu era timp să faci acele lucruri care ne-au ajutat la început să ne îndrăgostim – să ne plimbăm și să stăm de vorbă, petrecându-ne singuri tot timpul – și de aceea ne-a fost foarte greu amândurora.

Totuși, acești ani nu au fost în totalitate mizerabili. Când cineva mă întreabă ce înseamnă să fii părinte, răspund că e cel mai greu lucru, dar, în schimb, te învață ce e iubirea necondiționată. Pentru un părinte, tot ce face un copilăș este cel mai minunat lucru pe care l-a văzut vreodată. Întotdeauna îmi voi aminti ziua în care copiii mei mi-au zâmbit pentru prima oară; cum aplaudam și priveam lacrimile curgând pe obrajii lui Jane când făceau primii pași și nu există nimic mai liniștitor decât a ține un copil adormit în brațe și a te minuna cum de e posibil să-ți pese atât de mult de el. Acestea sunt clipele pe care mă trezesc că mi le amintesc acum, în cele mai mici amănunte. Neplăcerile – acum pot vorbi de ele fără patimă – nu sunt altceva decât imagini îndepărtate și nebuloose, mai mult unui vis decât realitate.

Nu, nu există o experiență care să semene cu aceea de a fi părinte și, în ciuda provocărilor cărora a trebuit să le facem față, m-am considerat binecuvântat, datorită familiei pe care am întemeiat-o.

Așa cum am spus, am învățat să fiu totuși pregătit pentru surprize.

Auzind-o pe Anna Jane sări de pe sofa cu un chiot de bucurie și o luă imediat în brațe. Amândoi îl simpatizam foarte mult pe Keith. Când, la rândul meu, am felicitat-o și am îmbrățișat-o, Anna îmi răspunse cu un zâmbet misterios.

– O, iubito, repetă Jane, asta e minunat... Cum te-a cerut de soție?... Când?... Vreau să știu totul despre asta... Arată-mi inelul....

După avalanșa aceea de întrebări, am văzut-o pe soția mea întunecându-se la față când Anna începu să clatine din cap:

– Nu va fi genul ăla de nuntă, mami. Trăim deja împreună și nu vrem să facem mare tam-tam din asta. Nu e ca și cum am avea nevoie de încă un mixer sau de un castron nou de salată.

Declarația ei nu m-a surprins. Anna, așa cum am mai spus, a făcut întotdeauna cum a crezut ea de cuviință.

– O!... exclamă Jane, dar înainte de a apuca să spună ceva Anna o luă de mână.

– Mai e ceva, mami. Destul de important.

Anna se uită din nou prudentă când la mine, când la Jane.

– Adevărul e... ei bine, voi știți cum se simte bunicul, nu-i așa?

Am dat din cap amândoi. Ca toți copiii mei, Anna a fost foarte atașată de Noah.

– Și cu congestia asta și toate... ei bine, Keith a fost încântat că l-a cunoscut, iar eu îl iubesc mai mult decât orice...

Făcu o pauză. Jane îi strânse mâna îndemnând-o să continue.

– Ei bine, vrem să ne căsătorim cât e încă sănătos și nimeni nu știe cât mai are de trăit. Așa că eu și cu Keith am discutat despre o posibilă dată și având în vedere că el trebuie să plece la Duke peste două săptămâni pentru a-și începe rezidențiatul, că și eu mă mut acolo, apoi sănătatea bunicului... ei bine, ne întrebam dacă voi doi ați avea ceva împotrivă dacă...

Se pierduse în explicații, dar în final privirea ei se îndreptă spre Jane.

– Da, șopti aceasta.

Anna inspiră profund:

– Ne-am gândit să ne căsătorim sâmbăta viitoare.

Gura lui Jane luă forma unui mic „o“. Anna continua să turuie, în mod clar nerăbdătoare să ne spună totul, înainte să apucăm să o întrerupem.

– Știu că e aniversarea voastră – și, desigur, e în ordine dacă veți spune nu –, dar amândoi considerăm că ar fi și un mod minunat de a vă sărbători. Pentru tot ce ați făcut pentru fiecare dintre noi, pentru tot ce ați făcut pentru mine. Pare să fie cea mai bună cale. Vreau să spun că dorim ceva ușor de organizat, cum ar fi

căsătoria la starea civilă și, poate, o cină în familie. Nu vrem cadouri și nimic deosebit. Vă deranjează?

De îndată ce am văzut expresia de pe fața lui Jane, am știut care va fi răspunsul.

CAPITOLUL TREI

La fel ca Anna, eu și Jane nu am avut o perioadă de logodnă prea îndelungată. După ce am absolvit Facultatea de Drept, am început să lucrez ca asociat la Ambry & Saxon, pentru că Joshua Tundle nu-și făcuse nici un partener. Era asociat ca și mine, iar birourile noastre se aflau pe hol, vizavi unul de celălalt. Originar din Pollocksville – un cătun mic, cam la 20 de kilometri sud de New Bern –, a urmat Universitatea Carolina de Est și, în primul an, mă întreba deseori dacă reușeam să mă adaptez la modul de viață dintr-un oraș atât de mic. Nu era, am mărturisit eu, exact ceea ce îmi imaginasem. În perioada studenției, întotdeauna mi-am închipuit că voi lucra într-un oraș mare, precum părinții mei, dar am sfârșit prin a accepta un serviciu în orașul natal al lui Jane.

M-am mutat aici pentru ea, dar nu pot să spun că am regretat vreodată această hotărâre. New Bern nu are universitate sau un centru de cercetare, dar ceea ce-i lipsește în mărime e suplinat prin pitoresc. Se găsește cam la 145 de kilometri sud-est de Raleigh, pe câmpie, în ținuturile aflate între păduri de pin comun și râuri late și leneșe. Apele sălcii ale râului Neuse scaldă periferia orașului și-și schimbă culoarea aproape la fiecare oră, de la cenușiu metalic în zori, la albastru în după-amiezile însorite, apoi la cafeniu când soarele coboară spre asfințit. Noaptea, e un șuvoi de cărbune lichid.

Biroul meu se află în centru, lângă cartierul istoric și după masa de prânz mă plimb uneori în tihnă prin fața caselor străvechi.

New Bern a fost fondat în 1710 de către coloniștii elvețieni și palatini, făcând din el al doilea oraș ca vechime din Carolina de Nord. La început, când m-am mutat aici, o mare parte dintre clădirile istorice erau dărăpănate și abandonate. În ultimii treizeci de ani însă, această situație s-a schimbat. Unul după altul, noii proprietari au început să restaureze aceste reședințe, redându-le gloria inițială, așa că acum un tur pe trotuarele din fața lor trezește oricui sentimentul că reînnoirea este posibilă, la vremea și în locul în care ne așteptăm mai puțin. Cei interesați de arhitectură pot vedea la ferestre sticlă lucrată manual, uși vechi și prețioase armături de alamă și în interior lambriuri sculptate tot de mână, ce se asortează cu dușumelele de brad. Verande grațioase se deschid spre străzile înguste, ducându-te cu gândul la vremea când oamenii stăteau afară la lăsarea întunericului, pentru a se bucura de adierea vântului de seară. Străzile sunt umbrite de stejari și sângeri, iar primăvara explodează în floarea a mii de azalee. Pur și simplu e cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată.

Jane a crescut la periferia orașului, într-un fost conac de pe o plantație, construit cu aproape două sute de ani în urmă. Noah îl restaurase în anii următori celui de-al Doilea Război Mondial și a fost foarte meticolos în această întreprindere, astfel încât, ca multe alte clădiri istorice din oraș, avea un aspect de o grandoare ce nu făcuse decât să se accentueze cu trecerea timpului.

Vizitez din când în când această reședință străveche. Trec pe acolo după serviciu sau în drum spre magazine; altă dată mă duc în mod special. Acesta e unul dintre secretele mele, pentru că nu i-am spus lui Jane. Deși sunt convins că nu s-ar supăra, e totuși plăcerea mea tainică de a ști numai eu de aceste vizite. Vizitele aici mă fac să mă simt într-un mediu plin de mister, dar și în rând cu lumea, de vreme ce fiecare are secretele lui, inclusiv soția mea. Privind această proprietate, mă întreb adesea care poate fi taina ei.

O singură persoană știe de vizitele mele. Numele lui e Harvey Wellington și e un negru cam de vârsta mea, care locuiește într-o casă mică acoperită cu șindrilă aflată lângă conac. Unul sau mai mulți membri ai familiei lui au locuit acolo încă din secolul

trecut și mai știu că el e pastorul bisericii baptiste locale. A fost întotdeauna foarte apropiat de cei din familia lui Jane și mai ales de Jane, dar, de când Allie și cu Noah s-au mutat la Creekside, cea mai mare parte dintre contactele noastre s-au limitat la felicitări de Crăciun, pe care ni le trimitem anual. De câte ori vin aici, îl văd stând pe veranda cam părăginită a casei lui, dar, din cauza distanței, mi-e imposibil să-mi dau seama la ce se gândește când mă vede.

Rareori intru în casa lui Noah. Ferestrele au fost acoperite cu scânduri când el și Allie s-au mutat la Creekside, iar mobila, învelită cu pânză albă, seamănă cu niște fantome de Halloween. Prefer să mă plimb pe terenul din jur. Rătăcesc de colo-colo pe aleea pentru mașini acoperită cu pietriș; merg de-a lungul gardului, atingând stâlpii; mă îndrept spre spatele casei, pe unde trece râul. Acesta se îngustează aici mai mult decât în centru și sunt momente când apa e complet liniștită, iar cerul se reflecta în ea ca într-o oglindă. Uneori stau pe marginea râului, privind apa și ascultând adierea ce mișcă blând frunzele de deasupra capului meu.

Câteodată mă trezesc stând sub spalierul pe care Noah l-a construit după ce s-a căsătorit. Allie iubise florile, așa că Noah a plantat o întreagă grădină de trandafiri, sub forma unor inimi concentrice, vizibile de la fereastra dormitorului, și care înconjura o fântână cu trei niveluri suprapuse. A mai instalat niște reflectoare, ca florile să poată fi admirate și pe întuneric, iar efectul era splendid. Spalierul făcut de mână dădea spre grădină și, cum Allie fusese artistă, acestea apăreau în câteva tablouri pictate de ea – picturi care dintr-un motiv oarecare păreau că degajă o umbră de tristețe, în ciuda frumuseții lor. Acum, grădina de trandafiri era în paragină și se sălbăticiise, spalierul era vechi și crăpat, dar tot mă simt emoționat când mă aflu în fața lor. Ca și atunci când a renovat casa, Noah a depus un mare efort să facă din grădină și din spalier ceva unic; adesea mă întind să văd mai bine sculpturile sau, pur și simplu, să

privesc trandafirii, sperând, probabil, să mă molipsesc și eu de talentul artistic care m-a ocolit mereu.

Vin aici pentru că acest loc este special pentru mine. De fapt, aici mi-am dat seama pentru prima dată că sunt îndrăgostit de Jane și, deși știu că viața mea s-a îmbunătățit din această cauză, trebuie să admit că și acum mi se pare învăluit în mister felul cum s-a întâmplat.

În mod sigur, n-am avut intenția să mă îndrăgostesc de ea când am condus-o la mașină, în acea seară ploioasă din 1971. De-abia o cunoșteam, dar stând sub umbrelă și privind-o apoi cum pleacă, am fost sigur că voiam s-o revăd. Câteva ore mai târziu, în aceeași seară, în timp ce învățam, cuvintele ei continuau să-mi răsune în minte.

„E în regulă, Wilson. Se întâmplă să-mi placă timizii.“

Nemaiputându-mă concentra, am pus deoparte cartea și m-am ridicat de la birou. N-am nici timpul, nici dorința de a înfiripa o relație, îmi spuneam, și, după ce m-am învățat prin cameră gândindu-mă la programul meu încărcat și la dorința de a fi independent din punct de vedere financiar, am luat hotărârea să nu mai merg la braseria unde lucra. N-a fost o hotărâre ușor de luat, dar e corectă, reflectam eu și mi-am impus să nu mă mai gândesc la acest subiect.

În săptămâna ce a urmat, am învățat la bibliotecă, dar aș minți dacă aș spune că n-am mai văzut-o pe Jane. În fiecare noapte mă trezeam retrăind scurta noastră întâlnire: părul ei desfăcut în cascadă, ritmul vocii al vocii, privirea răbdătoare în timp ce stăteam în ploaie. Și cu cât mă străduiam să nu mă mai gândesc la ea, cu atât mai puternice deveneau imaginile. Știam că nu voi mai putea rezista încă o săptămână, așa că sâmbătă dimineața, m-am trezit căutându-mi cheile.

Nu m-am dus la braserie ca s-o invit în oraș. Mai degrabă, am mers să-mi dovedesc mie însumi că nu fusese nimic altceva decât o pasiune de moment. „E o fată oarecare, îmi spuneam eu, și, când am s-o văd, îmi voi da seama că într-adevăr n-are

nimic deosebit.“ În timp ce-mi parcam mașina, aproape mă convinsesem de asta.

Ca de obicei, localul era aglomerat și, croindu-mi drum spre separeul meu obișnuit, m-am strecurat pe lângă un grup de bărbați care plecau. Masa fusese ștersă de curând și, după ce m-am așezat, am folosit un șervețel de hârtie pentru a o usca mai bine, înainte de a-mi deschide manualul.

Cu capul plecat, tocmai căutam capitolul care mă interesa, când mi-am dat seama că se apropia cineva. M-am prefăcut că nu observ, până când se opri lângă masă, dar ridicând privirea am descoperit că nu era Jane. În locul ei era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu un carnet pentru comenzi în buzunarul de la șorț și un pix după ureche.

– Doriți cafea în dimineața asta? mă întrebă ea.

Avea un comportament eficient și energic, care lăsa să se înțeleagă că lucra probabil aici de ani de zile și mă minunam cum de n-o observasem până atunci.

– Da, vă rog.

– Mă întorc într-un minut, ciripi ea, lăsându-mi o listă de bucate.

De îndată ce plecă, mi-am aruncat ochii în jur și am zărit-o pe Jane cărând farfurii din bucătărie spre un alt grup de mese din partea cea mai îndepărtată a sălii. Am privit-o o clipă, întrebându-mă dacă își dăduse seama că am venit, dar ea era foarte concentrată la ce avea de făcut și nu privea spre mine. De la distanță, nu era nimic magic în felul în care stătea și se mișca și m-am trezit oftând ușurat, convins că scăpasem de fascinația ciudată ce mă chinuse atât de mult în ultima vreme.

Cafeaua sosi, și eu am comandat restul. Absorbit din nou de manualul meu, citisem cam o jumătate de pagină, când i-am auzit glasul:

– Bună, Wilson. Când am ridicat ochii, Jane zâmbea. Nu te-am mai văzut weekendul trecut, continuă ea cu dezinvoltură. Am crezut că te-am speriat și ai dat bir cu fugiții.

Am înghițit, incapabil să vorbesc, gândindu-mă că era chiar mai drăguță decât îmi aminteam. Nu știu cât timp am privit-o

fără să spun nimic, dar a fost destul de mult pentru ca pe fața ei să apară o expresie foarte îngrijorată.

– Wilson? Te simți bine? mă întrebă ea.

– Da, am răspuns eu, dar, ciudat, n-am fost în stare să gădesc nimic altceva de adăugat.

După o clipă, dădu din cap uimită.

– Ei... asta e bine. Regret că nu te-am văzut când ai intrat. Te-aș fi chemat să te așezi în sectorul meu. Pentru mine, tu ești cel mai apropiat de noțiunea de client obișnuit.

– Da, am repetat eu.

Chiar în momentul acela știam că răspunsul meu n-avea nici un sens, dar era singurul cuvânt pe care eram în stare să-l rostesc în prezența ei.

Așteptă totuși să mai adaug ceva. Și, pentru că am tăcut, am observat o umbră de dezamăgire pe chipul ei.

– Văd că ești ocupat, spuse ea în sfârșit făcând un semn spre cartea mea. Am vrut doar să vin să te salut și să-ți mulțumesc încă o dată pentru că m-ai condus la mașină. Poftă bună la micul dejun!

Era gata să se întoarcă, înainte ca eu să fiu capabil să rup vraja ce părea că mă învăluisese.

– Jane? mi-a scăpat totuși.

– Da?

Mi-am dres glasul:

– Poate că aș putea să te mai conduc din nou la mașină, cândva. Chiar dacă nu plouă.

Mă studie un moment, înainte de a răspunde:

– Ar fi drăguț, Wilson.

– Poate chiar astăzi, mai târziu?

Ea zâmbi:

– Sigur.

Când se întoarse, am rechemat-o:

– Și, Jane?

De data asta îmi aruncă o privire peste umăr:

– Da?

În sfârșit, înțelegând motivul real pentru care venisem, mi-am pus ambele palme pe manual, încercând să-mi extrag puterea dintr-o lume familiară mie.

– Ți-ar plăcea să luăm cina împreună în acest weekend?

Părea amuzată că îmi luase atât de mult timp pentru a pune întrebarea.

– Da, Wilson, răspunse ea. Mi-ar plăcea foarte mult.

E greu de crezut că mă aflu aici, după mai bine de trei decenii, stând împreună cu fiica noastră și discutând despre nunta ei.

Dorința surprinzătoare a Annei de a avea o nuntă simplă fu întâmpinată cu o liniște totală. La început Jane păru ca lovită de trăsnet, dar apoi, venindu-și în fire, începu să dea din cap, șoptind cu o insistență crescândă:

– Nu, nu, nu...

Privind în urmă, reacția ei nu era neașteptată. Presupun că unul dintre momentele pe care o mamă le așteaptă cel mai mult în viață este acela când i se mărită fata. Pentru această ocazie, o întregă industrie a fost creată, și e absolut normal ca majoritatea mamelor să-și facă speranțe în legătură cu modul în care avea să se desfășoare nunta. Ideile Annei erau complet diferite de ceea ce dorea Jane pentru fiicele ei și, cu toate că era nunta Annei, soția mea nu voia să-i fie înșelate așteptările, mai mult decât se întâmplase cu ea în trecut.

Pe Jane n-o deranja faptul că Anna și Keith se căsătoreau de aniversarea noastră – mai mult decât oricine, ea cunoștea starea sănătății lui Noah, iar Anna și Keith se mutaseră împreună de câteva săptămâni –, dar nu-i plăcea ideea de a fi căsătoriți de un judecător de pace. Nu era încântată nici de faptul că nu mai erau decât opt zile pentru pregătirile necesare și că Anna intenționa să organizeze o petrecere restrânsă.

Stăteam fără să scot o vorbă, în timp ce negocierile începeau să devină tot mai serioase. Jane spuse:

– Ce părere ai de familia Sloan? Li s-ar rupe inima dacă nu i-ai invita. Sau de John Peterson? Ți-a fost profesor de pian ani mulți și știi cât de mult îl plăci și tu.

– Dar nu e mare scofală, repeta Anna. Eu și Keith trăim deja împreună. Multă lume se poartă ca și cum am fi deja căsătoriți.

– Dar ce spui de fotograf? Sunt sigură că ai vrea niște fotografii de la nuntă.

– Sunt convinsă că o mulțime de persoane vor veni cu aparatele proprii, replică Anna. Sau ai putea să ne fotografiezi chiar tu. Ne-ai făcut mii de fotografii de-a lungul anilor.

Jane clătină din cap și se lansă într-un discurs pasionat despre ce înseamnă cea mai importantă zi din viață, la care Anna răspunse că nuntă tot va fi și fără toate aceste aranjamente. Nu se declanșase chiar un conflict, dar era clar că ajunseseră într-un impas. Am obiceiul să respect părerea lui Jane în cele mai multe probleme de acest fel, în special când e vorba de fiicele noastre, dar acum mi-am dat seama că trebuia să intervin, astfel că mi-am îndreptat spatele pe canapea.

– Poate că există totuși o cale de mijloc, am exclamat eu.

Anna și cu Jane se întoarseră pentru a mă privi.

– Am înțeles că vrei neapărat să te măriți weekendul următor, m-am adresat eu Annei, dar te-ar deranja dacă am invita câteva persoane în plus în afară de familia noastră? Și dacă vă ajutăm și noi la organizarea nunții?

– Nu cred să avem destul timp pentru ceva de felul acesta... începu Anna.

– Dar nu te superi dacă am încerca?

Negocierile continuară încă o oră și în final se ajunse la câteva compromisuri. Părea că Anna e surprinzător de încântată de ceea ce spuneam eu. Cunoștea un pastor, ne mărturisise ea, care era sigură că ar fi de acord să officieze ceremonia în weekendul următor. Janne părea fericită și ușurată, pe măsură ce planurile începeau să prindă contur.

Între timp, mă gândeam nu numai la nunta fiicei mele, dar și la cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei noastre. Acum, aniversarea – pe care sperasem să o fac memorabilă – și nunta urmau să aibă loc în aceeași zi, și din cele două evenimente știam care se contura a fi cel mai important.

*

Căminul în care locuim eu și Jane se află pe malul râului Trent, ce curge la aproape opt sute de metri distanță în spatele grădinii noastre. Noaptea, ies uneori în pridvor și privesc undele line scâldate de lumina lunii. În funcție de vreme, sunt momente când râul seamănă cu o ființă vie.

Spre deosebire de conacul lui Noah, casa noastră n-are verandă în față. A fost construită într-o perioadă în care aerul condiționat și televizorul deschis țineau oamenii înăuntru. Când a intrat pentru prima oară în această casă, Jane și-a aruncat ochii pe ferestrele din spate și a hotărât că, dacă nu putea să aibă verandă, cel puțin să aibă un pridvor. A fost prima dintr-un șir de modificări care până la urmă au transformat casa în ceea ce putem să numim acum un cămin confortabil.

După ce plecă Anna, Jane se așeză pe sofa, privind spre ușile glisante cu geam ce dădeau în pridvor. Nu eram în stare să-i descifrez expresia, dar înainte de-a apuca s-o întreb la ce se gândește, se ridică brusc și ieși afară. Recunoscând că seara fusese realmente stresantă, m-am dus la bucătărie și am destupat o sticlă cu vin. Jane n-a fost niciodată o mare băutoare, dar îi făcea plăcere un pahar de vin din când în când, și am considerat că această seară pare să fie o ocazie potrivită.

Cu paharul în mână, am ieșit și eu în pridvor. Afară, noaptea fremăta de orăcăitul broaștelor și de țârâitul greierilor. Luna încă nu răsărise și dincolo de râu puteam să văd strălucind luminile galbene ale vilelor din jur. Vântul începuse să adie ușor și se auzea clinchetul slab al clopoțelilor, pe care Leslie ni-i dăruise de Crăciun.

În rest, era liniște. În lumina slabă din pridvor, profilul lui Jane îmi amintea de o statuie grecească și m-a surprins din nou cât de mult semăna acum cu fata pe care o văzusem pentru prima dată, cu mult timp în urmă. Privindu-i pomeții înalți și buzele pline, eram încântat că fetele noastre îi semănau mai mult ei decât mie și că venise vremea ca una din ele să se mărite. De aceea, mă așteptam să radieze de bucurie. Totuși, când m-am apropiat, am fost uimit să constat că plânge.

Am ezitat, sprijinindu-mă de balustrada pridvorului și întrebându-mă dacă aș face o greșală apropiindu-mă de ea. Totuși, înainte de-a mă hotărî, Jane îmi sesiză prezența și mă privi peste umăr:

– A, salut! Îmi spuse ea suflându-și nasul.

– Te simți bine? am întrebat-o eu.

– Da. Apoi dădu din cap. Vreau să spun, nu. De fapt, nu sunt prea sigură cum mă simt.

M-am apropiat de ea și am pus paharul cu vin pe balustradă. În întuneric, paharul părea plin cu ulei.

– Mulțumesc, zise ea. După ce luă o gură, trase adânc aer în piept și privi dincolo de râu. E ceva atât de tipic pentru Anna, continuă ea în sfârșit. Cred că n-ar trebui să fiu surprinsă, dar...

Se depărtă puțin, punând vinul de-o parte.

– Am crezut că-ți place de Keith, am comentat eu.

– Îmi place, dădu ea din cap. Dar, numai o săptămână pentru pregătiri? Nu știu de unde-i vin ideile astea. Dacă avea intenția să facă așa ceva, nu înțeleg de ce n-a fugit cu el, să se mărite în altă parte.

– Ți-ar fi plăcut să fi făcut așa?

– Nu. Aș fi fost foarte supărată pe ea.

Am zâmbit. Jane a fost întotdeauna sinceră.

– Doar că sunt atât de multe de făcut, continuă ea, și n-am idee cum vom reuși să rezolvăm totul. Nu spun că nunta trebuia să aibă loc în sala de recepție de la Plaza, totuși cred că ar trebui să aibă un fotograf. Sau pe unii dintre prietenii ei.

– Totuși, ea n-a fost de acord cu asta.

Jane ezită, alegându-și cu grijă cuvintele:

– Nu cred că realizează cât de des își va aminti această zi, a căsătoriei. Se poartă ca și cum n-ar fi mare lucru.

– Își va aminti de ea întotdeauna, indiferent ce întorsătură vor lua lucrurile, am comentat eu cu blândețe.

Jane își închise ochii o vreme.

– Tu nu înțelegi, reluă ea.

Deși nu mai adăugă nimic, știam exact ce voia să spună.

*

Era foarte simplu, Jane nu voia ca Anna să facă aceeași greșeală pe care o făcuse ea.

Soția mea a regretat întotdeauna felul în care ne-am căsătorit noi și știu că eu sunt vinovat de asta. Am avut nunta pe care am dorit-o eu și, cu toate că îmi recunosc vina, părinții mei au jucat un rol important în această hotărâre.

Părinții mei, spre deosebire de majoritatea locuitorilor țării noastre, au fost ateii și m-au educat în acest spirit. Pe măsură ce creșteam, îmi aduc aminte că biserica și ritualurile ei misterioase despre care citeam uneori mă făceau curios, dar religia era ceva despre care n-am discutat niciodată cu familia mea. Problema aceasta nu s-a ridicat niciodată când mâncam împreună și, deși au fost situații când mă simțeam deosebit de ceilalți copii din vecini, nu era ceva asupra căruia să stărui prea mult.

Acum simt altfel. Privesc credința creștină ca pe cel mai mare dar ce mi-a fost oferit vreodată și nu voi mai insista asupra acestui lucru, decât atâta cât să mărturisesc că, uitându-mă în urmă, cred că întotdeauna am știut că din viața mea lipsea ceva. Anii pe care i-am petrecut cu Jane au dovedit-o. Ca și părinții ei, Jane e foarte credincioasă și ea a fost cea care a început să mă ducă la biserică. De asemenea, a cumpărat o Biblie din care citeam amândoi seara și tot ea a răspuns primelor mele întrebări ridicate de mine.

Totuși, acest lucru nu s-a întâmplat decât după ce ne-am căsătorit.

Dacă între noi a existat un motiv de tensiune în perioada logodnei, acesta s-a datorat lipsei mele de credință și sunt sigur că au fost momente în care ea s-a întrebat dacă ne potrivim. Mi-a spus că, dacă n-ar fi fost sigură că până la urmă îl voi accepta pe Isus Hristos Mântuitor, nu s-ar fi căsătorit cu mine. Știam că atitudinea Annei a răscolit amintiri dureroase, pentru că lipsa mea de credință a fost cea care ne-a făcut să ne căsătorim doar la primărie. La vremea aceea simțeam că o cununie religioasă m-ar face să par un ipocrit.

A mai fost și un alt motiv pentru care ne-am căsătorit la starea civilă, și nu la biserică, un motiv care era legat de mândria mea. N-am vrut ca părinții lui Jane să suporte cheltuielile unei nunți tradiționale la biserică, chiar dacă-și puteau permite lucrul acesta. Acum, în calitate de părinte, consider un astfel de gest ceea ce și este – un cadou –, dar pe atunci credeam că numai eu singur ar trebui să fiu responsabil pentru orice cheltuieli. Dacă nu eram în stare să suport financiar o ceremonie corespunzătoare, argumentam eu, atunci n-o vom face.

La ora aceea, nu puteam să-mi permit o petrecere de nuntă. Eram nou la firmă și aveam un salariu rezonabil, dar făceam tot ce puteam pentru a economisi banii necesari pentru o casă. Deși am putut să ne cumpărăm prima noastră locuință la nouă luni după ce ne-am căsătorit, acum nu cred că merita totuși un astfel de sacrificiu. Austeritatea, am învățat eu, are propriile costuri, pe care câteodată le plătești toată viața.

Ceremonia noastră s-a terminat în mai puțin de zece minute; nici măcar o singură rugăciune n-a fost rostită. Eu purtam un costum cenușiu-închis; Jane era îmbrăcată cu o rochie galbenă și avea o gladiolă prinsă în păr. Părinții ei ne priveau de pe treptele de mai jos de noi și ne-au trimis o sărutare și o fluturare de mână. Ne-am petrecut luna de miere într-un han straniu din Beaufort și, cu toate că ei i-a plăcut enorm patul arhaic cu baldachin, unde am făcut dragoste pentru prima oară, am rămas acolo mai puțin de un weekend, pentru că eu a trebuit să mă întorc la birou luni dimineța.

Nu acesta era genul de nuntă la care visase Jane când era fată. Acum știu asta. Ce și-ar fi dorit ea era tocmai ce o îndemna acum pe Anna să facă. Să fie o mireasă strălucitoare pe care s-o conducă tatăl ei la altar și să aibă parte de o ceremonie oficiată de un preot, cu familia și prietenii în jur. Apoi o petrecere cu mâncare, cu tort și flori pe fiecare masă, unde mireasa și mirele pot primi felicitări de la cei dragi. Poate chiar și muzică, în ritmul căreia mireasa să poată dansa cu proaspătul ei soț și cu tatăl care a crescut-o, în timp ce ceilalți privesc cu bucurie în ochi.

Aceasta era ceea ce ar fi vrut Jane.

CAPITOLUL PATRU

Sâmbătă dimineța, la o zi după anunțul Annei, era o căldură înăbușitoare când am lăsat mașina în parcare de la Creekside. Ca în cele mai multe orașe din sud, în New Bern luna august face ca ritmul vieții să încetinească. Oamenii conduc mult mai prudent, luminile semafoarelor par să rămână pe roșu mai mult timp decât de obicei și cei care merg pe jos își folosesc energia doar pentru a-și mișca picioarele, de parcă ar participa la o întrecere cine merge mai încet.

Jane și Anna plecaseră deja. Noaptea trecută, după ce am intrat în casă, Jane se așezase la masa din bucătărie și începuse să noteze tot ce avea de făcut. Deși nu se iluziona că va fi în stare să rezolve totul, umpluse totuși trei pagini, înregistrând sarcinile pe fiecare zi a săptămânii ce urma.

Jane a fost întotdeauna o bună organizatoare. Dacă se iniția o colecție de fonduri pentru activitatea cercetașilor sau se organiza o tombolă la biserică, soția mea era de obicei prima persoană care se oferea ca voluntară. Deși de multe ori această activitate îi depășea forțele – avea acasă trei copii, angajați la rândul lor în diverse activități –, nu refuza niciodată acest gen de sarcini. Amintindu-mi cât de istovită era deseori, mi-am propus să-i solicit cât mai puțin din timpul ei în săptămâna ce urma.

Grădina din spatele clădirii Creekside era împrejmuțată cu gard viu și invadată de azalee. După ce am trecut prin clădire – eram sigur că Noah nu se află în cameră –, am apucat-o pe

cărarea întortocheată acoperită cu pietriș, spre heleșteu. Descoperindu-l pe Noah, am dat mirat din cap văzând că, în ciuda căldurii, e îmbrăcat cu puloverul lui albastru. Numai lui Noah putea să-i fie frig într-o astfel de zi.

Tocmai terminase de hrănit lebăda, care rămăsese înotând în cercuri strânse în fața lui. Când m-am apropiat, l-am auzit vorbindu-i, dar n-am înțeles ce-i spunea. Lebăda părea să aibă încredere oarbă în el. Odată, Noah mi-a spus că uneori aceasta se odihnea chiar la picioarele lui, deși eu personal n-am văzut așa ceva.

– Bună, Noah, l-am salutat eu.

A fost un adevărat efort să-și întoarcă privirea.

– Bună, Wilson. Ridică o mână. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

– Cum te simți?

– Ar putea fi și mai bine, dar ar putea fi și mai rău, îmi răspunse el.

Deși veneam des pe aici, uneori Creekside mă deprima, pentru că părea plin de oameni părăsiți încă din timpul vieții. Medicii și asistentele ne-au spus că Noah e norocos, fiindcă are frecvent vizitatori, dar mulți alții își petreceau zilele uitându-se la televizor, pentru a scăpa de singurătatea anilor de pe urmă. Noah își mai petrecea serile și recitând poeziile celorlalți locatari de aici. Era îndrăgostit de poemele lui Walt Whitman, și *Fire de iarbă* se afla întotdeauna pe bancă lângă el. Rareori mergea undeva fără acest volum și cu toate că atât eu, cât și Jane am citit cândva cartea, trebuie să admit că nu înțeleg de ce găsea el aceste poeme atât de pline de semnificații.

Uitându-mă la el, am descoperit din nou cât de trist era să vezi un om ca Noah îmbătrânind. Mult timp nu mi l-am imaginat într-o astfel de postură, dar acum, când îi auzeam respirația, îmi amintea de aerul ce ieșea dintr-un vechi acordeon. Nu-și putea mișca mâna stângă, o consecință a congestiei cerebrale de care suferise în primăvară. Noah fusese învins și, pe când eu știam de mult că va veni și clipa aceasta, se pare că și el își dăduse în sfârșit seama.

Se uita la lebădă și urmărindu-i privirea am recunoscut și eu pasărea după pata neagră de pe piept. Aceasta semăna cu o

aluniță mai mare, sau cu un semn din naștere, sau cu un cărbune pe zăpadă – o încercare a naturii de a rupe echilibrul perfecțiunii. În unele perioade ale anului, puteau fi văzute pe apă mai multe lebede, dar aceasta n-a plecat niciodată nicăieri. Am văzut-o plutind pe heleșteu chiar și iarna, când temperatura scădea și celelalte lebede migraseră demult, mai departe spre sud. Odată, Noah mi-a spus de ce această lebădă nu pleacă niciodată nicăieri și chiar această explicație era unul dintre motivele pentru care medicii îl considerau maniac.

Așezându-mă lângă el, i-am povestit ce se întâmplase noaptea trecută cu Anna și cu Jane. Când am terminat, Noah îmi aruncă o privire însoțită de un vag zâmbet atoateștiutor.

– Jane a fost surprinsă? mă întrebă apoi.

– Cine n-ar fi fost?

– Și vrea ca lucrurile să decurgă într-un anumit fel?

– Da, am răspuns eu, apoi i-am vorbit despre planurile pe care le-a întocmit pe masa din bucătărie, înainte de a-i expune propria mea idee, ceva ce cred că lui Jane i-a scăpat.

Cu mâna sănătoasă, Noah mă bătu ușor pe genunchi, ca și cum mi-ar fi dat aprobarea.

– Ce spui de Anna? mă întrebă el. Ea ce face?

– E bine. Nu cred că reacția lui Jane a surprins-o.

– Dar Keith?

– Și cu el totul e în ordine. Cel puțin din ce spune Anna.

Noah a dădu din cap.

– O tânără pereche minunată, ăștia doi. Amândoi au inimi de aur. Mă fac să-mi amintesc de mine și de Allie.

Am zâmbit.

– Am să-i spun ce-ai zis. Se va bucura.

Am rămas tăcuți până ce Noah în sfârșit arătă spre apă.

– Știai că lebedele formează cupluri pe viață? mă întrebă el.

– Credeam că e doar o legendă.

– E adevărul, insistă el. Allie spunea întotdeauna că e unul dintre cele mai romantice lucruri pe care le-a auzit vreodată. Pentru ea aceasta dovedea că iubirea e cea mai puternică forță

de pe pământ. Înainte de a ne căsători, a fost logodită cu altcineva. Știi, nu?

Am dat afirmativ din cap.

– Mi-am închipuit. Oricum, a venit la mine fără să-i spună logodnicului ei, iar eu am luat-o într-o barcă și am dus-o într-un loc unde am văzut mii de lebede adunate laolaltă. Parcă s-ar fi așternut un strat de zăpadă pe apă. Ți-am povestit vreodată asta?

Am dat din nou din cap. Deși nu fusesem și eu acolo, imaginea era vie în mintea mea, ca și cea a lui Jane care îmi vorbea des despre această întâmplare minunându-se.

– După aceea, n-au mai revenit niciodată în aceeași formație, murmură el. Întotdeauna erau câteva pe heleșteu, dar niciodată ca în ziua aceea. Pierdut în amintiri, făcu o pauză. Dar, oricum, lui Allie îi plăcea să mergem acolo. Îi plăcea să le dea de mâncare celor rămase și adesea îmi arăta perechile. „Uite una, zicea ea, și mai uite una. Nu e minunat cum rămân pentru toată viața împreună?“ Fața lui Noah se zbârci într-un surâs malițios. Cred că era felul ei de a mă atenționa să-i rămân credincios.

– Nu cred că avea de ce să-și facă griji în privința asta.

– Nu? întrebă el.

– Cred că tu și cu Allie ați fost făcuți unul pentru celălalt.

Zâmbi cu nostalgie.

– Da, rosti în final, așa a fost. Dar a trebuit să ne străduim și noi. Am avut și noi perioadele noastre dificile.

Poate că se referea la boala Alzheimer. Și cu mult înainte de aceasta, la moartea unuia dintre copiii lor. Au mai fost și altele, dar acestea erau întâmplările despre care încă îi era greu să vorbească.

– Dar tu ai făcut ca totul să pară atât de ușor, am protestat eu.

Noah clătină din cap.

– Însă n-a fost. Nu întotdeauna. Toate acele scrisori pe care obișnuiam să i le scriu au fost un mod de a-i aminti nu numai ce simt pentru ea, dar și jurămintele de credință pe care ni le-am făcut odată unul altuia.

Mă întrebam dacă încerca să-mi amintească de vremea când îmi sugerase să fac și eu același lucru cu Jane, dar n-am zis nimic. În schimb, am adus în discuție ceva ce intenționasem să-l întreb:

– A fost greu pentru tine și pentru Allie, după ce copiii au plecat de acasă?

Noah își rezervă o clipă de gândire înainte de a răspunde:

– Nu știu dacă „greu“ e cuvântul potrivit, dar a fost „altfel“.

– Cum așa?

– În primul rând a fost liniște. O liniște palpabilă. Allie picta în studioul ei, iar mie nu-mi rămăsese altceva de făcut decât să-mi pierd vremea trebăluind pe lângă casă. Cred că atunci am început să vorbesc singur, din lipsa unui interlocutor.

– Cum a reacționat Allie, când nu i-a mai avut pe copii prin preajmă?

– Ca și mine. Cel puțin la început. Copiii fuseseră viața noastră vreme îndelungată și întotdeauna mai rămâne ceva în urmă, când situația se schimbă. Dar, odată depășită perioada, cred că a început să se bucure de faptul că eram din nou singuri.

– Cât timp a durat perioada asta? l-am mai întrebat.

– Nu știu. Poate câteva săptămâni.

Mi-am simțit umerii încovoindu-se. Câteva săptămâni!?! reflectam eu.

Se pare că Noah îmi observase expresia, așa că după o clipă își dresе glasul:

– Acum, dacă mă gândesc mai bine, sunt sigur că n-a trecut chiar atâta timp. Cred că au fost doar câteva zile înainte de a ne reveni.

Câteva zile!?! Nu eram în stare să răspund.

Își duse o mână la obraz.

– De fapt, dacă îmi aduc bine aminte, continuă el, n-au fost nici măcar câteva zile. Am început să dansăm swing chiar acolo în fața casei, imediat ce am încărcat în mașină ultimele lucruri ale lui David. Dă-mi voie însă să-ți spun că primele câteva minute au fost cumplite. Realmente cumplite. Uneori mă minunez cum am reușit să le supraviețuim.

Deși expresia lui rămăsese serioasă în timp ce vorbea, i-am detectat o strălucire zburdalnică în priviri.

- Swing? am întrebat eu.
- E un dans...
- Știu ce este.
- A fost o vreme la modă.
- Asta, cu mult timp în urmă.
- Ce? Nimeni nu mai dansează swing?
- E o artă uitată, Noah.

Mă înghionti prietenește.

- Te-am șocat, nu-i așa?
- Puțin, am admis eu.

Îmi făcu cu ochiul.

- Vai de mine și de mine!

Pentru un timp rămase tăcut, încântat de sine. Apoi, știind că de fapt nu-mi răspunsese la întrebare, se foi pe bancă și respiră adânc.

– A fost greu pentru amândoi, Wilson. La vremea când au plecat, nu mai erau doar copiii noștri, erau prietenii noștri. Am rămas amândoi singuri și pentru un timp n-am fost siguri ce am putea face unul pentru celălalt.

- N-ai spus niciodată nimic despre asta.

– Nu m-ai întrebat niciodată. Mi-au lipsit, dar dintre noi doi, cred că mai rău a fost pentru Allie. Era ea pictoriță, dar în primul rând era mamă și, odată ce copiii au plecat, se purta de parcă n-ar mai fi știut cine era de fapt. Oricum, cel puțin pentru o vreme.

Am încercat să-mi conturez imaginea, dar n-am reușit. Nu era Allie cea pe care o cunoscusem eu sau cea pe care mi-o imaginasem.

- Cum așa? am întrebat eu.

În loc să-mi răspundă, Noah se uită la mine și rămase tăcut pentru moment.

– Ți-am povestit vreodată despre Gus? mă întrebă el în sfârșit. Cel care obișnuia să mă viziteze când renovam casa?

Am dat din cap. Știam că Gus era o rudă a lui Harvey, pastorul negru pe care uneori îl vedeam când mergeam pe proprietatea lui Noah.

– Ei bine, bătrânului Gus, continuă el, îi plăceau toate poveștile; cu cât mai stranii, cu atât mai bine. Și uneori stăteam noaptea pe verandă, încercând să ne povestim unul altuia istorioare cât mai fantastice, care să ne facă să râdem. De-a lungul anilor, unele au fost chiar bune, dar vrei să știi care a fost preferata mea? Afirmăția cel mai greu de crezut a lui Gus? Acum, înainte de-a ți-o spune, trebuie să știi că Gus a fost însurat cu aceeași femeie timp de o jumătate de secol și a avut cu ea opt copii. Cei doi au trecut împreună prin aproape toate întâmplările posibile. Deci, ne spuneam povești toată noaptea. Într-o noapte mi s-a adresat: „Să-ți mai spun una“. A tras adânc aer în piept și cu o figură sinceră, m-a privit drept în ochi, apoi a zis: „Noah, eu le înțeleg pe femei!“ Noah râse pe înfundate, ca și cum auzea aceasta pentru prima oară. Adevărul e, continuă apoi, că nu există bărbat care să poată spune în mod cinstit aceste vorbe și chiar să creadă în ele. Pur și simplu, nu e posibil, așa că nici nu are rost să încerce. Dar asta nu înseamnă că nu le poți iubi. Și nu înseamnă că trebuie să încetezi vreodată să faci tot ce poți pentru a le da de înțeles cât de importante sunt pentru tine.

Pe heleşteu am văzut lebăda fluturându-și și aranjându-și aripile, în timp ce eu meditam la ce-mi spusese Noah. Acesta era felul în care îmi vorbea el despre Jane în ultima vreme. Niciodată nu mi-a dat un sfat anume, niciodată nu mi-a spus ce să fac. În același timp, era întotdeauna perfect conștient de nevoia mea de a fi ajutat.

– Cred că Jane și-ar fi dorit să semăn mai mult cu tine, am spus eu.

La vorbele mele, Noah chicoti:

– Te descurci bine, Wilson, te descurci chiar foarte bine.

În afară de ticăitul pendulei și de bâzâitul monoton al aparatului de aer condiționat, era liniște când am ajuns acasă. După

ce mi-am lăsat cheile pe biroul din camera de zi, m-am trezit uitându-mă la rafturile cu cărți așezate de fiecare parte a șemineului. Rafturile erau înțesate de fotografii ale familiei noastre, făcute de-a lungul anilor: toți cinci în blugi și cămăși albastre, acum două veri; alta pe plajă, lângă Fort Macon, când copiii erau adolescenți; iar alta, când ei erau și mai mici. Apoi mai erau și cele făcute chiar de Jane: Anna în ținuta de la absolvire, Leslie cu echipamentul de majoretă, o fotografie a lui Joseph alături de câinele nostru, Sandy, care ne-a părăsit acum câteva veri, lăsând în urmă doar tristețe. Mai erau și altele, unele făcute chiar când copiii erau bebeluși și, cu toate că nu erau aranjate cronologic, ilustrau felul cum familia noastră evoluase și se schimbase de-a lungul anilor.

Între rafturi, chiar deasupra șemineului, se afla o fotografie alb-negru a lui Jane împreună cu mine, în ziua nunții noastre. Allie ne făcuse poza pe treptele primăriei. Talentul artistic al lui Allie era evident și, dacă Jane a fost întotdeauna frumoasă, în acea zi obiectivul fusese îngăduitor și cu mine. Eram așa cum speram că voi arăta întotdeauna, când mă voi afla alături de ea.

Dar, ciudat, alte fotografii cu mine și cu Jane singuri nu se mai aflau pe rafturi. În albume erau zeci de instantanee făcute de copii, dar nici unul nu-și găsisese locul într-o ramă. Peste ani, Jane sugerase de câteva ori că mai exista un portret al nostru, dar în goana neîncetată a vieții și a muncii, nu i-am dat prea mare importanță. Acum, stau și mă întreb de ce nu mi-am făcut timp și pentru așa ceva sau ce înseamnă acest lucru pentru viitorul nostru, sau chiar dacă înseamnă ceva.

Discuția mea cu Noah m-a făcut să meditez asupra anilor care au urmat plecării copiilor de acasă. Aș fi putut să fiu un soț mai bun? Da, fără discuție. Și, privind în urmă, cred că după plecarea lui Leslie la colegiu am neglijat-o cu adevărat pe Jane, dacă poate fi numită așa îngrozitoarea mea lipsă de sensibilitate. Acuma îmi amintesc că Jane era tăcută și capricioasă în acele zile, obișnuind să privească în gol prin ușile cu geam sau să răscolească aparent indiferentă prin cutiile cu lucruri vechi ale

copiilor. Dar a fost un an deosebit de aglomerat pentru mine la firmă – bătrânul Ambry suferise un atac de cord și fusese obligat să-și reducă drastic activitatea, transferându-mi multe dintre problemele clienților săi. Cele două poveri, volumul de muncă și ravagiile organizatorice provocate la firmă de boala lui Ambry, m-au preocupat în mod deosebit și m-au epuizat.

Când Jane a hotărât brusc să reamenajeze casa, am luat-o drept un semn bun, considerând că în felul acesta își va umple timpul. Această nouă preocupare, am considerat eu, avea să abată de la gândul absenței copiilor. Și astfel au apărut canapelele de piele, în locul celor tapițate, mesele de cafea din lemn de cireș, lustrele cu brațe răsucite. Sufrageria a fost retapetată, iar masa avea în jurul ei suficiente scaune ca să ajungă pentru toți copiii noștri, dar și pentru viitorii lor soți. Deși Jane făcuse o treabă minunată, trebuie să admit că am fost destul de șocat de facturile care au început să curgă în cutia poștală, dar învățasem că cel mai bine era dacă nu făceam nici un comentariu.

Totuși, abia după ce a trecut această perioadă, am început amândoi să observăm o nouă situație jenantă în căsnicia noastră, o stânjenală ce nu avea nimic de a face cu un cuib gol, ci cu noi. Dar n-am discutat despre asta. Era ca și cum amândoi am fi crezut că, dacă rostim cuvintele cu glas tare, acestea ar putea transforma realitatea în ceva permanent și cred că eram prea speriați de ce s-ar putea întâmpla după aceea.

Acesta, trebuie să adaug, este și motivul pentru care nu ne-am adresat unui psiholog. Puteți spune că suntem demodați, dar nu m-am simțit niciodată bine la gândul de a vorbi despre problemele noastre cu altcineva, și Jane e de aceeași părere. În plus, știu dinainte ce ne-ar fi putut spune un psiholog. Nu, nu plecarea copiilor e motivul problemelor pe care le avem, ar fi spus psihologul, nici chiar faptul că Jane are mai mult timp liber. Aceștia erau doar catalizatorii ce au scos la lumină problemele existente deja.

Atunci, ce ne adusese în acest punct?

Deși mă doare s-o spun, cred că adevărata noastră problemă a fost o neglijență inconștientă – în special a mea, ca să fiu absolut cinstit. În afară de faptul că mi-am pus întotdeauna cariera mai presus de nevoile familiei mele, am luat adesea stabilitatea căsniciei noastre drept garanție. Așa cum vedeam eu lucrurile pe atunci, relația noastră nu se confrunta cu probleme majore. Pe de altă parte, numai Dumnezeu știe că n-am fost niciodată genul de om care se precipită să facă acele mici gesturi, pe care bărbații ca Noah le fac pentru soțiile lor. Când mă gândeam la asta – ceea ce pentru a respecta adevărul nu se întâmpla prea des –, mă linișteam spunându-mi că Jane a știut de la început ce fel de bărbat sunt și asta era suficient.

Dar dragostea, am ajuns eu să înțeleg acum, e ceva mai mult decât cele două cuvinte mormăite înainte de culcare. Dragostea se sprijină pe fapte, pe dovezile de devotament făcute zilnic unul față de altul.

Acum, privind fotografia, tot ce puteam să gândesc era că treizeci de ani de neglijență inconștientă au făcut ca dragostea mea să pară o minciună și că a sosit probabil momentul să plătesc pentru asta. Am fost căsătoriți doar cu numele. N-am mai făcut dragoste de aproape o jumătate de an și cele câteva sărutări pe care ni le-am dat au însemnat foarte puțin pentru amândoi. Agonizam în sinea mea, suferind pentru tot ceea ce am pierdut și, uitându-mă la fotografia de la nunta noastră, m-am urât pentru că am permis să se întâmple una ca asta.

CAPITOLUL CINCI

Cu toate că era foarte cald, mi-am petrecut restul după-amiezii plivind grădina; după aceea am făcut un duș și m-am dus la cumpărături. Era sâmbătă – ziua mea de gătit – hotărâsem să-mi încerc măiestria cu o nouă rețetă, care să urmeze primului fel format din paste și legume. Deși știam că s-ar putea ca acestea să fie suficiente pentru noi, în ultima clipă am hotărât să mai fac ceva, niște aperitive și o salată Cezar.

La ora cinci mă aflam în bucătărie, iar la cinci și jumătate aperitivele erau în curs de preparare. Pregătisem ciuperci umplute cu salam și brânză, care acum se coceau la cuptor alături de pâinea cumpărată de la brutărie. Tocmai terminasem de pus masa și destupam o sticlă de Merlot, când am auzit-o pe Jane intrând pe ușa din față.

– Bună, strigă ea.

– Sunt în sufragerie, am răspuns eu.

Când intră, mă șocă privirea ei radioasă. Dacă părul meu se rărise și se grizonase, al ei era încă negru și des, așa cum fusese în ziua în care am luat-o de soție. Își dăduse câteva șuvițe după ureche și în jurul gâtului am văzut micul pandantiv cu diamant, pe care i-l cumpărasem în primii ani de căsnicie. Oricât de ocupat aș fi fost uneori, n-am reușit niciodată să nu observ cât este de frumoasă.

– Vai, ce minunat miroase aici! zise ea. Ce avem la cină?

– Vițel marinat, i-am spus turnându-i vin într-un pahar.

Apoi am traversat încăperea și i l-am întins. În timp ce mă uitam la Jane, am constatat că neliniștii de noaptea trecută îi luase locul un entuziasm pe care nu-l mai văzusem la ea de multă vreme. Mi-am dat seama că lucrurile au mers bine atât pentru ea, cât și pentru Anna și am răsuflat ușurat.

– Nici n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat astăzi, izbucni ea. Chiar și după am să-ți povestesc, n-ai să crezi. Bău o gură de vin, apoi mă apucă de braț pentru a se sprijini de mine în timp ce-și scotea pantofii, întâi dintr-un picior, apoi din celălalt. Am continuat să simt căldura atingerii ei și după ce mi-a dat drumul.

– Despre ce e vorba? Ce s-a întâmplat?

Gesticulă entuziasmată.

– Hai cu mine în bucătărie, să-ți povestesc. Sunt lihnită de foame. Am fost atât de ocupate, încât n-am avut timp să luăm prânzul. Când ne-am dat seama că a venit vremea să mâncăm, cele mai multe restaurante închiseseră și noi tot mai aveam de mers în câteva locuri, înainte ca Anna să plece acasă. Apropo, mulțumesc că ai pregătit cina. Uitasem complet că e ziua ta de gătit și tocmai încercam să mă gândesc la o scuză, pentru a comanda ceva.

Intră în bucătărie prin ușile batante, turuind întruna. Urmând-o îndeaproape, îi admiram mișcărilor unduioase ale coapselor în timp ce mergea.

– Oricum, cred că acum Anna o să se implice ceva mai mult. Pare mult mai entuziastă decât aseară. Jane se uită la mine peste umăr cu ochii strălucind de bucurie. Dar, așteaptă puțin. N-o să-ți vină să crezi.

Masa din mijlocul bucătăriei era plină de mâncare: felii subțiri de carne de vițel, legume asortate, un tocător de lemn și cuțitul. Mi-am pus mânușa ca să scot aperitivele și feliile de pâine de la prăjit din cuptor.

– Iată-le, am spus eu.

Mă privi surprinsă.

– Sunt deja gata?

– N-a fost decât o bună planificare, am ridicat eu din umeri.

Jane luă o ciupercă și mușcă din ea.

– Așa că, în dimineața aceasta, am luat-o... Vai, dar asta e chiar bună! Făcu o pauză, examinând atent ciuperca. Mai mușcă o dată, plimbând bucățica prin gură înainte de a o înghiți. Oricum, primul lucru pe care l-am făcut a fost să discutăm despre fotograf – unul mult mai priceput decât mine. Știu că în centru există câteva studiouri, dar eram sigură că nu vom găsi pe nimeni disponibil, în ultimul moment. Așa că noaptea trecută, m-am gândit că fiul lui Claire ar fi poate de acord să se ocupe de asta. Studiază arta fotografică la Colegiul Comunității Carteret și asta și vrea să facă după absolvire. Am sunat-o pe Claire de dimineață și i-am spus că trecem pe la ei, dar Anna nu prea era sigură că vrea să-l angajeze, de vreme ce nu văzuse cum lucrează. Apoi, altă idee a mea a fost să folosim pe cineva de la ziar, dar mi-a spus că cei din redacție sunt împotriva acestui fel de activitate, pentru particulari. Oricum, ca să scurtez povestea asta lungă, a dorit să trecem mai întâi pe la studiourile din oraș să vedem dacă nu are norocul ca să fie cineva disponibil. Și n-ai să ghicești pentru nimic în lume ce s-a întâmplat!

– Atunci spune-mi tu.

Jane băgă o ciupercă în gură, lăsându-mă să ghicesc. Vârfurile degetelor ei străluceau, în timp ce întindea mâna după încă una.

– Sunt chiar bune! se entuziasmă ea. E o rețetă nouă?

– Da, i-am răspuns eu.

– E complicată?

– Nu prea, am ridicat din umeri.

Inspiră adânc.

– Așa că, după cum mi-am închipuit, primele două studiouri pe care le-am vizitat erau în totalitate rezervate. Apoi însă, ne-am dus la Studioul Cayton. Ai văzut vreodată fotografiile de nuntă făcute de Jim Cayton?

– Am auzit că e cel mai bun de pe aici.

– E extraordinar, adăugă ea. Lucrările lui sunt uluitoare. Chiar și Anna a fost impresionată și doar o cunoști. El a făcut

fotografiile și la nunta Danei Crowe, îți aduci aminte? Programările se fac de obicei cu șase-șapte luni înainte și chiar și atunci e greu să-l angajezi. Vreau să spun că nu aveam nici o șansă, nu-i așa? Dar când am întrebat-o pe soția lui – ea e cea care conduce studioul – mi-a spus că o comandă mai veche a fost recent contramandată.

A mai luat o îmbucătură din aperitive, mestecând încet.

– Și astfel se întâmplă, anunță ea cu o ușoară ridicare din umeri, că e disponibil sâmbăta viitoare.

Am ridicat din sprâncene.

– Dar e minunat, am spus eu.

Acum că fusese atins punctul culminant al povestirii, începu să vorbească mai repede, completând și restul necunoscutelor.

– O, poți să-ți dai seama ce fericită a fost Anna. Jim Cayton!?! Chiar dacă am fi avut la dispoziție un an întreg pentru organizare, el ar fi fost singurul pe care mi l-aș fi dorit. A trebuit să petrecem vreo două ore răsfoind albumele pe care ni le-au arătat, doar pentru a ne forma o idee. Anna mă întreba dacă îmi plăcea felul acela de aranjament în cadru, iar eu o întrebam ce îi plăcea ei. Sunt sigură că doamna Cayton a crezut că suntem nebune. Imediat ce terminam un album, ceream altul – și ea a fost amabilă și a răspuns tuturor doleanțelor noastre. Când am plecat, ne-am ciupit una pe alta, pentru a ne asigura că n-am visat că avem un asemenea noroc.

– Sunt sigur că așa s-a-ntâmplat.

– După asta, continuă ea într-o vervă nebună, ne-am îndreptat spre cofetării. Din nou a trebuit să ne oprim la vreo două, dar în privința tortului nu eram prea îngrijorată. Nu e ceva ce trebuie pregătit cu luni înainte, nu-i așa? Oricum, am găsit o cofetărie mică unde ar putea fi făcut, dar să știi că nu mi-am închipuit ce varietate există. Era acolo un întreg catalog numai pentru torturile de nuntă. Aveau torturi mari și torturi mici, toate mărimile posibile. Apoi, desigur, trebuie să te hotărăști ce aromă dorești, ce glazură, ce formă să aibă, ce ornamente în plus și toate celelalte...

– Sună captivant, am spus eu.

Ridică ochii spre tavan.

– Și nu știi decât jumătate din întreg, zise ea și râse cu o evidentă bucurie.

În această seară părea să-mi suradă norocul. Buna ei dispoziție era fermecătoare, era încă devreme și eu și cu Jane urma să luăm împreună o cină romantică. Toate păreau frumoase pe lume și cu toate că o cunoșteam pe soția mea de trei decenii, mi-am dat seama că n-aș fi putut avea o zi mai bună nici dacă o plănuiam dinainte.

În timp ce terminam de pregătit cina, Jane continua să-mi spună cum își petrecuse ziua, intrând în detalii despre tort (două blaturi, aromă de vanilie, glazură cu frișcă) și despre fotograf (Cayton retușează toate imperfecțiunile în computer). În lumina caldă din bucătărie, am putut doar să constat ușoarele riduri din colțul ochilor ei, urmele vagi ale vieții noastre împreună.

– Sunt încântat că totul a decurs bine, am spus eu. Și având în vedere că a fost prima voastră zi, ați făcut realmente o mulțime de treburi.

Aroma untului topit umpluse bucătăria și carnea începuse să sfârâie ușor.

– Știu. Și sunt cu adevărat fericită, crede-mă, îmi replică ea. Dar încă nu știm unde se va desfășura ceremonia și de aceea nu văd cum aș putea să fac restul aranjamentelor. I-am spus Annei că am putea s-o organizăm aici dacă vrea, dar n-a fost prea încântată de idee.

– Ea ce dorește?

– Nu e prea sigură nici ea. Crede că ar putea să fie și o nuntă în aer liber. Undeva nu prea oficial.

– Nu va fi greu de găsit un asemenea loc.

– O să fii surprins. Singurul loc la care am putut să mă gândesc a fost Tryon Palace, dar nu cred că vom putea să facem asta într-un timp atât de scurt. Și nici nu știu dacă se fac acolo nunți.

– Hmm...

Am adăugat în tigaie sare, piper și praf de usturoi.

– Și Plantația Orton e frumoasă. Ți aduci aminte? Am fost acolo anul trecut la nunta familiei Bratton.

Mi-am amintit că se afla între Wilmington și Southport, la aproape două ore cu mașina de New Bern.

– Nu e puțin cam prea departe? am întrebat eu. Având în vedere că cea mai mare parte dintre oaspeții noștri sunt de pe aici?

– Așa e. A fost doar o idee. Oricum, sunt sigură că locul e deja rezervat.

– Dar ce spui de vreun local de aici, din centru?

Dădu din cap.

– Cred că cea mai mare parte dintre ele sunt neîncăpătoare – și nu știu câte au curte – însă pot să verific. Și dacă nici aici nu se poate... ei bine, vom găsi noi un loc. Cel puțin sper că vom găsi.

Jane se încruntă pierdută în gânduri. Se rezemă de masa de lucru din mijloc, sprijinindu-și pe rând câte un picior pe bufetul din spatele ei, părând aceeași tânără care mă rugase s-o conduc la mașină. A doua oară când am făcut-o, mi-am închipuit că pur și simplu se va urca și va pleca, așa cum făcuse prima dată. În loc de asta, și-a luat exact aceeași poziție ca acum, sprijinită de portiera din dreptul volanului și am avut prima noastră conversație adevărată. Îmi amintesc cât de uluit o ascultam vorbindu-mi însuflețită despre copilăria ei în New Bern și tot atunci a fost prima oară când am sesizat la ea acele calități pe care le-am prețuit apoi neîncetat: inteligența și pasiunea, farmecul și felul lipsit de griji în care părea că privește lumea. Cu ani în urmă, a demonstrat aceleași însușiri și când și-a crescut copiii, iar eu știu că acesta e unul dintre motivele pentru care ei au devenit adulții responsabili de acum.

Înterupând visarea distrată a lui Jane, mi-am dres glasul:

– Am trecut azi pe la Noah, am informat-o eu.

La cuvintele mele, Jane se adună.

– Ce mai face?

– E bine. Arăta obosit, dar avea moralul ridicat.

– Era tot la heleșteu?

– Da. Anticipând următoarea întrebare, am adăugat: Și lebăda era acolo. Strânse din buze, iar eu nevrând să-i stric buna dispoziție, am continuat repede: I-am spus de nuntă.

– A fost surprins?

– Foarte, am dat eu din cap. Și mi-a spus că de-abia așteaptă să participe și el.

Jane își încleștă mâinile.

– O duc și pe Anna acolo, mâine. N-a avut ocazia să-l vadă săptămâna trecută și știu că o să vrea să-i povestească totul despre nuntă. Zâmbi apreciativ. Și apropo, mulțumesc că te-ai dus să-l vezi astăzi. Știu cât de mare bucurie îi face.

– Știi bine că și mie îmi place să-mi petrec timpul cu el.

– Știu. Dar oricum, îți mulțumesc.

Carnea era gata și am adăugat restul ingredientelor: vinul alb și dulce, zeama de lămâie, ciupercile, concentratul de supă de vită, hasmațuchi tocat, ceapă verde tăiată rondele. Apoi am mai pus un strat subțire de unt, recompensându-mă astfel pentru cele zece kilograme pe care le pierdusem în ultimul an.

– Ai vorbit cu Joseph și cu Leslie? am întrebat-o eu.

Pentru moment, Jane mă privi uimită, apoi, după ce scoase o lingură din sertar, luă pe vârful ei puțin sos și îl gustă.

– E bun, comentă ea ridicând din sprâncene.

– Pari surprinsă.

– Nu, nu sunt. În ultimul timp ai devenit un bucătar grozav. Cel puțin în comparație cu felul în care ai început.

– Ce spui? Nu ți-a plăcut întotdeauna cum gătesc?

Își duse un deget la obraz.

– Să nu vorbim decât de gustul căpătat de piureul de cartofi și de sosul de friptură arsă.

Am zâmbit, știind că era adevărat ce spunea. Primele mele experiențe în bucătărie nu fuseseră un succes prea răsunător.

Jane mai gustă o dată înainte de a pune lingura pe masa de lucru.

– Wilson? În legătură cu nunta... încep eu.

I-am aruncat o privire.

– Da?

– Știi că s-ar putea să fie foarte scump să obțin bilet de avion pentru Joseph în ultima clipă, nu-i așa?

– Da, am răspuns eu.

– Și nici fotografia nu e ieftin, chiar dacă programarea de dinainte a fost anulată.

Am dat din cap:

– Mi-am închipuit.

– Și tortul e la fel de piperat la preț. Pentru un tort, vreau să spun.

– Nici o problemă. Ca pentru oricine, nu-i așa?

Mă privi curioasă, în mod clar uimită de răspunsurile mele.

– Ei bine... am vrut doar să te atenționez dinainte, ca să nu te superi.

– Cum aș putea să mă supăr?

– Las' că știi tu. Uneori te superi când lucrurile sunt prea scumpe.

– Așa?!?

Jane ridică dintr-o sprânceană.

– Nu te obosi să te prefaci. Nu-ți aduci aminte cât de supărat ai fost când cu renovarea locuinței? Sau când aparatul de aer condiționat se strica mereu? Îți lustruiai și pantofii singur...

Mi-am ridicat mâinile într-un gest dramatic de capitulare.

– E în regulă, ai spus ce te frământă. Dar nu-ți fie teamă. Acuma e altceva. Mi-am ridicat ochii conștient că-i captasem atenția. Chiar dacă vom cheltui tot ce avem, merită.

Aproape că se îneacă cu vin, privindu-mă fix. Apoi, după un lung moment, făcu brusc un pas înainte și îmi atinse brațul cu un deget.

– Asta ce mai înseamnă? am întrebat-o eu.

– Am vrut să verific, să văd dacă ești într-adevăr soțul meu sau dacă ai fost înlocuit cu unul din oamenii-cocon.

– Oamenii-cocon?

– Da. *Invazia hoților de trupuri*. Îți amintești filmul, nu-i așa?

– Sigur că da. Dar să știi că sunt eu, am adăugat apoi.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, zise ea prefăcându-se ușurată. Apoi, minunea minunilor, îmi făcu cu ochiul: Totuși, am vrut să te atenționez!

Am zâmbit, simțind cum îmi crește inima. „Oare cât e, mă întrebam eu, de când n-am mai râs și n-am mai glumit în bucătărie, ca acum? Sunt luni? Poate chiar ani?” Cu toate că realizez că ar putea fi doar ceva vremelnic, acest fapt alimenta mica flacără a speranței pe care începusem să o nutresc în secret.

Prima întâlnire pe care ne-am dat-o nu a decurs exact așa cum am plănuit.

Făcusem rezervare la Harper's, care era considerat cel mai bun restaurant din oraș. Și cel mai scump. Aveam destui bani să acopăr costul unei cine, dar știam că va trebui să economisesc tot restul lunii pentru a-mi plăti facturile. De asemenea, plănuisem și ceva special după cină.

Am luat-o din fața căminului Meredith. Până la restaurant erau de mers cu mașina doar câteva minute. Pentru că eram la prima întâlnire, conversația noastră a fost banală. Am vorbit despre școală și despre cât de frig era, iar eu am constatat că făcusem bine că ne luaserăm jachetele la noi. De asemenea, îmi amintesc că i-am spus că are un pulover foarte drăguț și ea mi-a spus că și-l cumpăraseră cu o zi înainte. Deși eram curios să aflu dacă făcuse acest lucru special pentru mine, n-am întrebat-o direct.

Din cauza aglomerației de sărbători era greu de găsit un loc de parcare lângă restaurant, așa că am parcat pe o străduță din apropiere. Totuși aveam destul timp pentru a ajunge la ora la care făcusem rezervarea. În drum spre restaurant, ni se înroșise vârful nasului și ne ieșeau aburi pe gură de frig. Vitrinele magazinelor erau ornate de jur împrejur cu beculețe ce clipeau, iar când am trecut pe lângă una dintre micile pizzerii din vecinătate, am auzit colinde de Crăciun de la un tonomat.

Înainte de a ajunge la restaurant, am văzut un câine. Ghemuit pe o alee, era de talie mijlocie, dar slab și îngrozitor de murdar. Tremura și, privindu-i blana, înțelegeai că vagabondează de

multă vreme. M-am pus între Jane și câine, în caz că devenea periculos, dar Jane mă ocoli și se ghemui pe vine, încercând să-i atragă atenția.

– Haide, murmură ea, nu-ți facem nimic.

De frică, câinele se dădu înapoi, retrăgându-se în umbră.

– Are zgardă, constată Jane. Pun pariu că s-a rătăcit.

Nu-și lua privirea de la câine și acesta părea că o studiază la rândul lui cu un interes precaut.

Uitându-mă la ceas, am văzut că mai aveam doar câteva minute până la ora la care era făcută rezervarea. Deși încă nu eram sigur dacă acest câine era sau nu periculos, m-am ghemuit și eu lângă Jane și am început să-i vorbesc pe același ton liniștitor pe care-l folosea ea. Această manevră continuă câțva timp, dar câinele rămase tot acolo unde era. Și când Jane făcu un mic pas spre el, scheună caraghios.

– E speriat, zise ea îngrijorată. Ce am putea face? Nu vreau să-l las aici. La noapte temperatura va scădea sub zero grade. Și dacă s-a pierdut, sunt sigură că tot ce-și dorește este să se întoarcă acasă.

Presupun că puteam să-i spun orice. Puteam să-i spun că am încercat sau că putem să chemăm pe cineva de la adăpostul pentru animale sau chiar că am putea să ne întoarcem după masă și, dacă mai e aici, să facem o nouă tentativă. Dar expresia lui Jane mă opri. Pe fața ei se citea o combinație de îngrijorare și îndârjire – prima bănuială vagă pe care am avut-o despre bunătatea și interesul ei față de cei bătuți de soartă. Și atunci am știut că n-am de ales, decât să fiu de acord cu ea.

– Lasă-mă să încerc și eu, i-am spus.

Ca să fiu sincer, nu eram deloc sigur ce trebuia făcut. În copilărie n-am avut niciodată câine, pentru simplul motiv că mama era alergică la ei, dar am întins mâna și am continuat să șoptesc, cum văzusem că fac oamenii în filme.

L-am lăsat să se obișnuiască cu vocea mea și, când am mai înaintat puțin, câinele rămase pe loc. Nevoind să-l sperii pe prostănac, m-am oprit, l-am lăsat o clipă să înțeleagă că nu

vreau să-i fac nimic rău și am mai înaintat puțin. După ceea ce mi s-a părut o veșnicie, am ajuns suficient de aproape de el pentru ca, întinzând mâna, să poată să-și atingă botul de ea. Apoi, dându-și seama că nu avea de ce să se teamă de mine, începui să mă lingă pe degete. O clipă mai târziu, am putut să-l mângâi pe cap și mi-am aruncat privirea peste umăr spre Jane.

– Îi place de tine, zise ea mirată.

Am ridicat din umeri.

– Cred că da.

Apoi am citit numărul de telefon de pe zgardă și Jane intră în librăria de alături pentru a-l suna pe proprietar de la un telefon public. Cât a fost plecată, am așteptat lângă câine și, cu cât îl mângâiam, cu atât părea să dorească mai mult atingerea mâinii mele. După ce Jane se întoarse, am așteptat aproape douăzeci de minute până a sosit stăpânul să-l ia. Acesta avea peste treizeci de ani și practic țâșni din mașină. Imediat câinele sări pe el, dând din coadă. După ce îl lăsă puțin și îi primi dovezile de devotament, omul se întoarse spre noi.

– Mulțumesc foarte mult că ați sunat, zise el. A dispărut de acasă de o săptămână și fiul meu plânge în fiecare seară când se duce la culcare. Nu aveți idee ce mult va însemna aceasta pentru el. Să-și primească câinele înapoi era singura dorință pe care a trecut-o pe lista de cadouri făcută lui Moș Crăciun.

Deși ne-a oferit o recompensă, nici eu, nici Jane n-am vrut s-o primim, astfel că ne-a mulțumit încă o dată și s-a urcat în mașină. În timp ce-l priveam plecând, cred că amândoi simțeam că am făcut ceva vrednic de laudă. După ce zgomotul motorului se stinse în zare, Jane mă luă de braț.

– Am mai putea să profităm oare de rezervarea noastră? mă întrebă ea.

Mi-am consultat ceasul.

– Am întârziat o jumătate de oră.

– Poate mai e încă masa liberă, nu-i așa?

– Nu știu. A fost greu s-o obțin într-un loc convenabil. A trebuit să-l rog pe unul dintre profesorii mei să-i sune.

– Poate că vom avea noroc, mai zise ea.

Dar n-am avut. Până am ajuns noi la restaurant, masa se ocupase și următoarea era disponibilă la ora nouă patruzeci și cinci. Jane își ridică privirea spre mine.

– Cel puțin am făcut un copil fericit, comentă ea.

– Știu. Am inspirat adânc. Și aș mai face-o încă o dată, dacă ar fi nevoie.

Studiindu-mă o clipă, mă strânse ușor de braț.

– Sunt bucuroasă că ne-am oprit, chiar dacă nu vom putea să cinăm aici.

Cum stătea în lumina unui felinar, părea aproape diafană.

– Există vreun alt loc unde ai dori să mergem? am întrebat eu.

Își lăsă capul într-o parte.

– Ți place muzica?

Zece minute mai târziu stăteam la o masă în pizzeria pe lângă care trecuserăm mai devreme. Deși plănuiserăm să cinăm la lumina lumânărilor și să bem vin, am sfârșit prin a comanda bere și pizza.

Totuși, Jane nu părea dezamăgită. Vorbea cu dezinvoltură, povestindu-mi despre cursurile ei de mitologie greacă și literatură engleză, despre anii de la Meredith, despre prietenele ei și despre tot ce-i trecea prin minte. În cea mai mare parte a timpului, eu doar am aprobat-o dând din cap și i-am pus destule întrebări pentru a o face să vorbească două ore în șir și pot să recunosc cinstit că niciodată nu mă bucurasem mai mult de compania cuiva.

În bucătărie, am observat că Jane se uita curioasă la mine. Făcând un efort să mă sustrag amintirilor, am pus ultimele condimente în mâncare și am dus-o la masă. După ce ne-am așezat, ne-am aplecat capetele și ne-am rugat, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru tot ce ne dăruise.

– Te simți bine? Acum câteva minute păreai tare preocupat, comentă Jane scoțându-și salată în bolul din fața ei.

Am turnat câte un pahar de vin pentru fiecare.

– De fapt, îmi reaminteam prima noastră ieșire împreună, am spus eu.

Furculița i se opri în aer.

– Da?!? De ce?

– Nu știu, am răspuns, apoi am împins paharul spre ea. Tu îți aduci vreodată aminte?

– Sigur că-mi amintesc, mă muștră ea. A fost chiar înainte de a pleca acasă în vacanța de Crăciun. Eram pregătiți să mergem să cinăm la Harper's, dar am găsit câtelul acela rătăcit și ne-am ratat rezervarea. Așa că am cinat la mica pizzerie din josul străzii. Și după aceea...

Mă privi cu ochii întredeschiși, încercând să-și amintească exact ordinea evenimentelor.

– Ne-am urcat în mașină și ne-am dus să vedem decorațiunile de Crăciun de pe Havermill Road, nu-i așa? Acolo ai insistat să cobor din mașină, ca să putem merge pe jos, chiar dacă era foarte frig. Pe peluza din fața unei case fusese ridicat în miniatură satul lui Moș Crăciun și, când am trecut pe acolo, omul îmbrăcat în costumul Moșului mi-a oferit un cadou, pe care mi-l cumpăraseși tu pentru această ocazie. Îmi amintesc că m-a uimit faptul că ți-ai dat atâta osteneală la prima noastră cină împreună.

– Îți mai aduci aminte ce ți-am dăruit?

– Cum aș putea să uit? Zâmbi malițios. O umbrelă.

– Dacă îmi amintesc bine, n-ai fost prea încântată de cadou.

– Ei bine, ridică ea mâinile în sus, cum aș mai fi putut să ademenesc vreun băiat? Să rog pe cineva să mă conducă la mașină sub umbrela lui era modul meu de a opera pe atunci. Adu-ți aminte că la Meredith singurii bărbați din jur erau profesorii sau oamenii de serviciu.

– Tocmai de aceea ți-am dăruit-o. Îți cunoșteam perfect tactica.

– Dar n-aveai nici un termen de comparație, zise ea zâmbind atotștiutoare. Eu am fost prima fată cu care ai ieșit.

– Nu, nu-i adevărat. M-am mai întâlnit și cu altele. Înainte.

Ochii ei sclipeau jucăuș.

– Ei bine, atunci am fost prima fată pe care ai sărutat-o.

Era adevărat, dar regret că i-am mărturisit acest lucru, pentru că nu-l uită și obișnuiește să și-l amintească tocmai în momente ca acestea. Pentru a mă apăra totuși, i-am replicat:

– Eram prea ocupat să-mi pregătesc viitorul. N-am avut timp de astfel de treburi.

– Erai rușinos.

– Eram studios. E o diferență.

– Nu-ți aduci aminte cina noastră? Sau cum am plecat de acolo. În afară de cursurile tale, aproape că n-ai deschis gura.

– Am vorbit mai mult decât despre asta. Ți-am spus că-mi place puloverul tău, îți amintești?

– Asta nu se pune. Clipi des. Ai fost norocos că am avut atâta răbdare cu tine.

– Da, am acceptat eu. Am fost. Am spus-o pe un ton pe care aș fi vrut să-l aud și din partea ei și cred că a sesizat asta, pentru că a zâmbit. Tu știi ce-mi amintesc cel mai bine din noaptea aceea? am continuat eu.

– Puloverul meu?

Trebuie să vă spun că soția mea are o minte ascuțită. Am râs la gluma ei, dar era clar că mă aflu într-o dispoziție meditativă, așa că am continuat:

– Mi-a plăcut că te-ai oprit pentru a salva câinele și că n-ai vrut să pleci până ce n-ai fost sigură că și-a găsit stăpânul. Asta mi-a dovedit că ai o inimă cu adevărat bună.

Aș putea să jur că a roșit la comentariul meu, dar ridică repede paharul, așa că nu sunt prea sigur. Înainte ca ea să mai poată spune ceva, am schimbat subiectul:

– Anna tot neliniștită e? am întrebat eu.

Jane dădu din cap.

– Deloc. Nu pare preocupată nici cât negru sub unghie. Cred că-și închipuie că totul va merge strună, așa cum s-a întâmplat astăzi cu fotografiile și cu tortul. În dimineața aceasta, când i-am arătat lista problemelor pe care trebuie să le

rezolvăm, tot ce a spus a fost: „Cred că cel mai bine ar fi să-i dăm drumul, nu-i așa?”

Am dat din cap. Puteam să mi-o imaginez pe Anna rostind aceste cuvinte.

– Dar ce se aude de prietenul ei, pastorul? am mai întrebat eu.

– Mi-a spus că l-a sunat aseară și el a asigurat-o că ar fi fericit să officieze cununia.

– Asta e bine. O preocupare în minus, am comentat eu.

– Hmm. Jane deveni tăcută. Știam că mintea îi zburase iar la treburile pe care le avea de rezolvat în săptămâna ce urma. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău, zise ea până la urmă.

– La ce te gândești?

– Ei bine, aveți nevoie de smoching și tu, și Keith, și Joseph. Și tati, desigur.

– Nici o problemă.

Se foi pe scaun.

– Și, presupun că Anna va reuși să pună pe hârtie numele celor pe care ar dori să-i invite. N-avem însă timp să le trimitem invitații, așa că va trebui să-i sune cineva la telefon. Și pentru că eu sunt plecată împreună cu ea, iar tu ești în vacanță...

Mi-am ridicat mâinile.

– Voi fi încântat să am grijă de asta, am spus eu. Mâine încep.

– Știi unde e agenda cu adrese și numere de telefon?

Acesta era genul de întrebare cu care mă obișnuisem de-a lungul anilor. Întotdeauna Jane a crezut despre mine că sunt total lipsit de abilitatea de a găsi lucrurile din casa noastră. De asemenea, credea că, nepunând obiectele unde trebuie, îi lăsam ei sarcina de a ști exact unde se aflau, cu toate că eu eram cel care le rătăcise. Trebuie să adaug că nici una dintre aceste fapte nu mi se datora în întregime mie. Deși e adevărat că nu știu întotdeauna unde se află toate obiectele din casă, totuși asta are legătură mai mult cu modurile noastre diferite de a face ordine decât cu inabilitățile mele. Soția mea, de exemplu, consideră că în mod logic lanterna trebuie să stea într-un sertar din bucătărie, în timp ce mie

rațiunea îmi spune că trebuie să stea în oficiul unde ținem mașina de spălat și uscătorul. Prin urmare, lanterna își schimbă locul și, pentru că eu stau mai puțin pe acasă, mi-e imposibil să mă obișnuiesc cu astfel de treburi. Bunăoară, dacă-mi las cheile de la mașină pe masa de lucru din bucătărie, instinctul îmi spune că vor fi tot acolo când voi avea nevoie de ele, în timp ce Jane în mod automat consideră că le voi căuta pe măsuta de lângă ușă. În ce privește locul agendei cu adrese, pentru mine era clar că se află în sertarul de lângă telefon. Acolo o pusesem ultima dată când o folosisem și eram gata să-i spun asta, când Jane zise:

– E pe poliță, lângă cărțile de bucate.

M-am uitat la ea.

– Sigur că acolo trebuie să fie, am fost eu de acord.

Atmosfera aceasta veselă dură până am terminat de mâncat și am început să strâng masa.

Apoi, încet, la început aproape imperceptibil, tachinările noastre glumețe lăsară loc unei conversații mai prețioase, punctate de lungi pauze. Și, când ne-am apucat să facem curat în bucătărie, reveniserăm la dialogul nostru obișnuit, în care cel mai animat sunet este cel al farfuriilor ce se ciocnesc una de alta.

Nu pot explica de ce se întâmplă așa, decât că, probabil, isprăviserăm subiectele pe care aveam să ni le spunem unul altuia. Ea mă întrebă de Noah pentru a doua oară și eu i-am repetat ce îi spusese înainte. Un minut mai târziu începu să vorbească din nou despre fotograf, dar cam pe la jumătatea povestirii se opri știind că deja îmi pomenise de asta. Pentru că nici unul din noi nu vorbise cu Joseph sau cu Leslie, nu erau vești nici de pe acest front. Cât privește munca mea, cum nu fusese la birou, nu aveam nimic de spus, nici măcar în treacăt. Simțeam cum buna dispoziție de la începutul serii se risipea și-mi doream să împiedic inevitabilul. Astfel că mintea mea începu să caute ceva, orice, și într-un final mi-am dres glasul:

– Ai auzit de atacul rechinului ce a avut loc în Wilmington? am întrebat-o eu.

– Vrei să spui cel de săptămâna trecută? Cu fata aceea?

– Da, am răspuns, acela.

– Mi-ai mai spus despre el.

– Da?!?

– Săptămâna trecută. Mi-ai citit și articolul.

I-am spălat paharul de vin, apoi am clătit strecurătoarea. O auzeam căutând ceva în bufet.

– Ce mod oribil de a începe o vacanță, remarcă ea. Familia ei nici măcar nu terminase de descărcat lucrurile din mașină.

Urmară apoi farfuriile și am deșertat rămășițele în chiuvetă. Am deschis dispozitivul de gunoi și huruitul păru să stârnească ecoul între pereții bucătăriei, accentuând liniștea dintre noi. Când nu s-a mai auzit nimic, am pus farfuriile în mașina de spălat vase.

– Am plivit niște buruieni din grădină, am zis eu.

– Cred că ai mai făcut asta și acum câteva zile.

– Așa e.

Am pus în mașină și tacâmurile și am clătit cleștele de salată. Apoi am deschis și am închis apa, glisând grătarul mașinii de spălat vase înainte și înapoi.

– Sper că n-ai stat prea mult în soare, zise ea.

Îmi atrăgea atenția din cauză că tatăl meu a murit de atac de cord la doar șaiszeci și unu de ani în timp ce-și spăla mașina. Bolile de inimă făcuseră ravagii în familia mea și acest lucru o preocupa pe Jane. Deși în ultima vreme fusesem mai mult prieteni decât iubiți, știam că Jane își face mereu griji pentru mine. Era în firea ei să-și facă griji pentru ceilalți.

Frații ei erau la fel și eu cred că acest lucru li se datorează lui Noah și lui Allie. Îmbrățișările și râsetele erau emblematice pentru casa lor, un loc unde renghiurile erau foarte gustate, de vreme ce nimeni nu suspecta că ar ascunde vreo josnicie. Adevărat m-am întrebat ce fel de om aș fi devenit dacă m-aș fi născut într-o astfel de familie.

– Cred că și mâine va fi cald, comentă Jane întrerupându-mi gândurile.

– Am auzit la știri că s-ar putea să se ajungă la 35 grade Celsius, am completat eu. Și umiditatea va fi mare.

– 35 de grade?

– Așa au spus.

– Va fi prea cald.

Jane puse în frigider mâncarea rămasă, iar eu am șters masa de lucru. După intimitatea de mai înainte dintre noi, lipsa unui subiect de conversație era aproape dureroasă. Din expresia feței ei, știam că și Jane e dezamăgită de această revenire la starea normală de lucruri dintre noi. Își netezi rochia cu mâinile, ca și cum ar fi căutat cuvintele în buzunare. În final, respiră adânc și se forță să zâmbească.

– Cred că am s-o sun pe Leslie, zise ea.

O clipă mai târziu, m-am trezit singur în bucătărie, dorind din nou să fiu altcineva și întrebându-mă dacă ar fi totuși posibil s-o luăm de la început.

În cele două săptămâni de după prima noastră întâlnire, ne-am văzut de încă cinci ori, înainte ca Jane să se întoarcă la New Bern pentru vacanța de Crăciun. Am învățat împreună de două ori, am mers la film o dată și am petrecut două după-amiezi plimbându-ne prin campusul Universității Duke.

Dar una din întâlniri va ocupa un loc deosebit în amintirea mea. Era o zi mohorâtă, plouase toată duminerea și norii cenușii se fugăreau pe cer, de parcă ar fi fost deja seară. Era duminică, la două zile după ce salvaserăm câinele rătăcit, iar eu și cu Jane ne învârteam printre clădirile din campus.

– Cum sunt părinții tăi? mă întrebă ea deodată.

Am mai făcut câțiva pași înainte de a răspunde.

– Sunt oameni buni, am rostit până la urmă.

Așteptă să mai adaug ceva, dar cum am tăcut, îmi dădu un mic ghiont cu umărul.

– Asta e tot ce poți spune?

Știam că încerca să mă facă să-mi deschid inima și, cu toate că eram cam stingherit, mai știam că Jane va insista – blând, dar

tenace – până îmi voi da drumul. Era inteligentă într-un fel în care puțini erau, nu doar din punct de vedere al culturii academice, ci și după cum judeca oamenii. Mai ales pe mine.

– Nu știi ce altceva să-ți mai spun, am început eu. Sunt niște părinți tipici. Lucrează pentru guvern și locuiesc într-o casă din cartierul Dupont Circle de aproape douăzeci de ani. Acesta se află în Washington D.C., unde am crescut eu. Cred că au intenționat să cumpere o casă în suburbii acum câțiva ani, dar cum nici unul din ei n-a vrut să se ocupe de mutat, am rămas acolo unde eram.

– Ai avut grădină?

– Nu. Exista totuși o curțică drăguță, unde uneori printre dale creșteau buruieni.

Ea râse.

– Unde s-au cunoscut părinții tăi?

– În Washington. Amândoi au copilărit acolo și s-au întâlnit când lucrau la Departamentul Transporturilor. Cred că au fost în același birou o perioadă, dar asta e tot ce știu sigur. Niciodată nu mi-au spus mai mult de atât.

– Au vreo pasiune?

M-am gândit la întrebarea ei, în timp ce mi-i imaginam pe părinții mei.

– Mamei mele îi place să trimită scrisori redactorului-șef al ziarului *The Washington Post*, am răspuns eu. Cred că vrea să schimbe lumea. Întotdeauna a fost de partea celor asupriți și, desigur, n-a renunțat la ideea de a face din omenire un loc mai bun. Scrie cel puțin o scrisoare pe săptămână. Nu toate au fost publicate, dar pe cele care apar le decupează și le pune într-un album. Iar tatăl meu... e genul tăcut. Îi place să construiască vaporaze în sticle. Trebuie că a făcut sute de-a lungul anilor și când a umplut spațiul de pe rafturile noastre, a început să le dăruiască școlilor pentru a fi expuse în biblioteci. Copiilor le plac.

– Ai făcut și tu așa ceva?

– Nu. E modul tatălui meu de a evada din cotidian. N-a fost preocupat să mă învețe cum se fac, pentru că își închipuia că voi

avea propriile pasiuni. Însă puteam să-l privesc lucrând, atâta timp cât nu mă atingeam de nimic.

– E trist.

– Nu mă deranja, am subliniat eu. Nu știam nimic altceva și era interesant. Liniștit, dar interesant. Nu vorbea prea mult în timp ce lucra, dar a fost plăcut să-mi petrec vremea cu el.

– Se juca de-a prinselea cu tine? Mergeați împreună cu bicicletele?

– Nu. Nu era un tip căruia să-i placă prea mult să stea pe afară. Vapoarele erau pasiunea lui. Acest fapt m-a învățat multe despre răbdare.

Așa cum ne plimbam, își plecă ochii privind-și pașii și mi-am dat seama că se gândea la cât de diferită fusese copilăria ei.

– Și ești singurul lor copil? mai întrebă ea.

Deși nu mai spusese nimănui, m-am trezit că ei vreau să-i spun motivul. Încă de pe atunci voiam să mă cunoască, să știe totul despre mine.

– Mama n-a mai putut să aibă alți copii. A avut un fel de hemoragie când m-am născut eu și era prea riscant după aceea.

Se încruntă.

– Îmi pare rău.

– Cred că și ei i-a părut.

În acel moment, am ajuns la capela principală a campusului și ne-am oprit o clipă să-i admirăm arhitectura.

– Ce mi-ai spus acum e mai mult decât mi-ai povestit vreodată despre tine, remarcă ea.

– E probabil mai mult decât am spus vreodată cuiva.

Cu coada ochiului, am văzut-o aranjându-și o șuviță de păr după ureche.

– Cred că acum te înțeleg mai bine, afirmă ea.

Am ezitat.

– Și asta e o treabă bună?

În loc să-mi răspundă, Jane se întoarse spre mine și brusc mi-am dat seama că deja cunosc răspunsul.

Cred că ar fi trebuit să-mi amintesc exact cum s-a întâmplat, dar sincer să fiu, în următoarele momente am uitat de mine. Într-o clipă, i-am luat mâna și în următoarea, m-am trezit trăgând-o blând spre mine. Arăta ușor uimită, dar când mi-a văzut fața îndreptându-se spre a ei, închise ochii, acceptând ce aveam de gând să fac. Se sprijini de mine și când buzele ei le atinseră pe ale mele, știam că îmi voi aminti întotdeauna primul nostru sărut.

Ascultând-o pe Jane cum vorbea la telefon cu Leslie, m-am gândit că seamănă foarte bine cu fata cu care mă plimbam în ziua aceea prin campus. Vocea ei era animată și cuvintele curgeau liber; apoi am auzit-o râzând, ca și cum Leslie s-ar fi aflat în cameră.

Stăteam pe canapea, destul de departe de ea, ascultând doar cu o jumătate de ureche. Înainte eu și Jane aveam obiceiul să ne plimbăm și să vorbim ore întregi, dar acum se pare că existau alte persoane care-mi luaseră locul. Cu copiii, Jane nu-și căuta niciodată cuvintele și nu făcea vreun efort de acest fel nici când își vizita tatăl. Cercul ei de prieteni e destul de larg și comunica ușor cu ei. Mă întrebam deseori ce ar crede ei dacă ar petrece cu noi una dintre serile noastre obișnuite.

Oare eram singurul cuplu cu astfel de probleme? Sau era ceva comun tuturor căsniciilor îndelungate, o inevitabilă acțiune a timpului? Logică părea cea de a doua variantă, dar tot m-a durut când mi-am dat seama că locvacitatea ei va dispărea odată ce va pune receptorul jos. În loc să sporovăim veseli, vom spune doar platitudini și magia va dispărea, iar eu nu mai puteam suporta o nouă discuție despre vreme.

Așadar, ce era de făcut? Aceasta e întrebarea care mă chinua. În ultima oră îmi revăzusem căsnicia și știam ce aș prefera, ce am fi meritat.

Am auzit-o pe Jane pregătindu-se să încheie discuția cu Leslie. Există un mod anume în care se apropie de sfârșit o convorbire telefonică și știam că la fel fac și eu, și Jane. În curând o voi auzi spunându-i fiicei noastre că o iubește, apoi o

pauză în care Leslie îi spunea la rândul ei același lucru, după care își va lua la revedere. Știind ce avea să urmeze – și hotărând brusc să profit de ocazie –, m-am ridicat de pe canapea și m-am întors spre ea.

„O să traversez camera, îmi spuneam eu, și o s-o iau de mână, așa cum am făcut lângă capela de la Duke. O să se întrebe ce se întâmplă – exact ca atunci –, dar eu o voi trage spre mine. Îi voi mângâia fața, apoi încet voi închide ochii și de îndată ce buzele mele i le vor atinge pe ale ei, va ști că e ceva ce nu seamănă cu nici unul dintre săruturile pe care i le-am dat vreodată. Va fi ceva nou, deși familiar; plăcut, dar plin de dorință; și amintirea care mi l-a inspirat va trezi în ea aceleași sentimente.“
Va fi, gândeam eu, un nou început în viața noastră, așa cum fusese primul nostru sărut cu mult timp în urmă.

Îmi imaginam totul clar și o clipă mai târziu am auzit-o spunând ultimele cuvinte și punând receptorul în furcă. Era timpul, așa că, făcându-mi curaj, m-am îndreptat spre ea.

Jane era cu spatele la mine și cu mâna încă pe telefon. Stătea nemișcată, privind pe geam cum se întunecă. Era cea mai minunată ființă pe care o cunoscusem vreodată și așa fi vrut să-i spun aceasta, după ce o sărutam.

Continuam să avansez. Eram aproape, atât de aproape încât îi simțeam mirosul familiar al parfumului. Inima începu să-mi bată cu putere. Aproape ajunsesem, dar când să-i ating mâna, ridică din nou receptorul. Mișcările îi erau rapide și eficiente și imediat apăsă pe butoane. Știam sigur cu cine voia să vorbească.

O clipă mai târziu, când Joseph răspunse la telefon, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă întorc pe canapea.

Următoarea oră am stat sub lampadar cu biografia lui Roosevelt deschisă pe genunchi.

Deși mă rugase să-i sun eu pe oaspeți, după ce vorbise cu Joseph, mai sună câțiva prieteni apropiați de familie. I-am înțeles zelul, dar asta ne făcuse să rămânem în lumi separate până după

ora nouă când am ajuns la concluzia că speranțele neîmplinite, chiar și cele mici, produc întotdeauna o durere profundă.

După ce încheie și ultima convorbire telefonică, am încercat să-i prind privirea. În loc să se așeze lângă mine, luă de pe măsuta de la intrare o sacoșă, pe care nu o văzusem.

– În drum spre casă am cumpărat astea pentru Anna, mi se adresă fluturând două reviste de modă, cu rochii de mirese. Dar înainte de a i le da, vreau să profit și să mă uit puțin prin ele.

M-am forțat să zâmbesc, știind că restul seriei era ratat.

– Bună idee, am replicat eu.

Pe când stăteam în tăcere – eu pe canapea, Jane în balan-soar –, m-am trezit uitându-mă la ea pe furis. Ochii îi licăreau în timp ce privea rochiile și am văzut-o îndoind colțul câtorva pagini. Ca și mine, nu mai are vederea la fel de bună ca altădată și am observat că trebuia să-și îndepărteze capul sau să-și apropie nasul ca să vadă mai bine. Când și când, o auzeam murmurând o exclamație spusă pe jumătate și bănuiam că și-o imagina pe Anna purtând ceva din revistă.

Privindu-i figura expresivă, mi-am amintit că într-o vreme îi sărutam fiecare centimetru al feței. „N-am iubit niciodată pe nimeni în afară de tine“, aș fi vrut să-i spun, dar bunul-simț a prevalat, îndemnându-mă să păstrez aceste cuvinte pentru altă dată, când mă voi bucura de întreaga ei atenție, ca vorbele mele să stârnească o eventuală reacție.

Se făcea tot mai târziu și, în timp ce mă prefăceam că citesc, am continuat s-o privesc. „Aș putea să fac asta toată noaptea“, m-am gândit eu, dar ațipisem și eram sigur că Jane va mai sta trează cel puțin o oră. Paginile îndoite o vor face să le cerceteze din nou, dacă nu chiar de două ori, și trebuia să parcurgă ambele reviste.

– Jane? am început eu.

– Mmm? răspunse ea automat.

– Am o idee.

– În legătură cu ce? mă întrebă ea fără să-și dezlipească ochii din revistă.

– În legătură cu locul unde să se desfășoare nunta.

În sfârșit cuvintele mele îi atraseră atenția și ridică privirea.

– S-ar putea să nu ți se pară locul ideal, dar sunt sigur că e disponibil, am zis eu. E în curte și are o mulțime de locuri de parcare. Și mai există și flori. Mii de flori.

– Unde?

– La conacul lui Noah, am răspuns eu ezitând. Sub spalierul cu trandafiri.

Jane deschise și închise gura; apoi clipi repede, ca și cum și-ar fi ajustat vederea. Dar după aceea, începu totuși să zâmbească.

CAPITOLUL ȘASE

Dimineață, am făcut aranjamentele necesare pentru procurarea smochingurilor și am început să dau telefoane prietenilor și vecinilor de pe lista Annei, primind răspunsurile la care mă așteptam.

„Sigur că vom participa, spuse o pereche. N-am rata asta pentru nimic în lume“, spusese alta. Deși apelurile fuseseră prietenești, n-am zăbovit prea mult la telefon și am terminat înainte de prânz.

Jane și cu Anna erau plecate să comande flori pentru buchete; mai târziu după-amiaza aveau în program să treacă pe la casa lui Noah. Având câteva ore disponibile înainte de presupusa noastră întâlnire, am hotărât să mă duc la Creekside. În drum, am cumpărat de la băcănie trei felii de pâine Wonder.

În timp ce conduceam, gândurile mele se îndreptară spre casa lui Noah și spre prima mea vizită acolo, cu mult timp în urmă.

Eu și Jane ieșeam deja împreună de șase luni, înainte ca ea să mă ducă să-i fac o vizită acasă. Era iunie. Participaserăm la serbarea de absolvire a Colegiul Meredith și după ceremonie s-a urcat în mașina mea, care urma să meargă în urma celei a părinților ei, spre New Bern. Jane era cea mai mare dintre frații ei – numai șapte ani îi separau pe cei patru – și când am ajuns, după cum mă priveau, mi-am dat seama că încă mă mai cântăreau. În timp ce eram cu familia lui Jane la ceremonia de

absolvire, cu toate că la un moment dat Allie își strecurase mâna sub brațul meu, tot n-am putut să nu mă simt îngrijorat în legătură cu impresia pe care le-o făcusem.

Simțindu-mi neliniștea, Jane îmi sugeră să facem o plimbare de îndată ce vom ajunge acasă. Frumusețea seducătoare a ținuturilor de jos avusese un efect liniștitor asupra nervilor mei; cerul avea culoarea ouălor de prihor și aerul nu avea nici prospețimea zilelor de primăvară, dar nici zăpușeala celor de vară. De-a lungul anilor, Noah plantase mii de bulbi, și acum crinii erau în floare, formând pete luxuriante de culoare. Mii de nuanțe de verde îmbrăcau copacii și aerul era plin de trilarurile păsărilor cântătoare. Însă grădina de trandafiri a fost cea care mi-a atras atenția, chiar de la distanță. Cele cinci inimi concentrice – cu tufele cele mai înalte în mijloc și din ce în ce mai scunde spre margini – erau o explozie de roșu, roz, portocaliu, alb și galben. Aranjamentul aleatoriu, dar bine orchestrat al florilor, sugera o simbioză între om și natură aproape de necrezut, în frumusețea sălbatică a peisajului din jur.

După un timp, ne-am oprit sub spalierul ce făcea parte din grădină. Evident, pe vremea aceea eram îndrăgostit de Jane, dar încă nu eram sigur dacă aveam să rămânem împreună. După cum am mai spus, consideram că era absolut necesar să am un serviciu bine plătit, înainte de a mă implica într-o relație serioasă. Mai aveam un an până la absolvirea Facultății de Drept și mi se părea necinstit să-i cer să mă aștepte. Desigur, la vremea aceea nu știam că până la urmă mă voi angaja chiar în New Bern. Pentru anul următor aveam deja stabilite interviuri la firme din Atlanta și Washiangton D.C., în timp ce ea plănuia să revină acasă.

Așa că Jane îmi făcea planurile greu de realizat. Dar părea că se bucură de compania mea. Asculta cu interes, mă tachina în glumă și întotdeauna mă ținea de mână când eram împreună. Îmi amintesc cât de bine mă simțeam. Cu toate că poate suna ridicol, când o pereche se ține de mână ori se simt bine, ori nu. Presupun că are legătură cu împletirea degetelor și plasarea

corectă a degetului mare, dar când am încercat să-i explic acest raționament, Jane a râs și m-a întrebat de ce era atât de important pentru mine să analizez totul.

În ziua aceea, ziua absolvirii ei, m-a luat din nou de mână și mi-a spus pentru prima oară povestea lui Allie și a lui Noah. Se întâlniseră când erau adolescenți și se îndrăgostiseră, dar familia lui Allie se mutase și ei nu mai vorbiseră paisprezece ani. În acest răstimp, Noah lucrase în New Jersey, trecuse prin război și în final se întorsese în New Bern. Allie, în schimb, se logodise cu altcineva. În apropierea nunții însă, se dusese să-l vadă pe Noah și astfel își dăduse seama că el era cel pe care îl iubise întotdeauna. În final, Allie rupse logodna și rămăsese în New Bern.

Deși vorbiserăm despre multe lucruri, până atunci nu-mi spusese niciodată despre asta. La vremea aceea, povestea nu mă emoționase atât de mult cum a făcut-o ulterior, dar presupun că a fost din cauza vârstei și a faptului că eram bărbat. Pot spune însă că ea o prețuia în mod deosebit, așa că am fost mișcat cât de mult ținea la părinți. Curând după ce începuse să povestească, ochii ei negri i se umplură de lacrimi ce i se rostogoliră pe obraji. Inițial încercase să le ascundă ștergându-le, apoi s-a oprit, ca și cum și-ar fi dat seama că nu conta dacă o văd plângând sau nu. Această confesiune m-a impresionat profund, pentru că am aflat că avea încredere în mine, în legătură cu ceva ce nu împărtășise prea multor persoane. Eu însumi plângeam rareori și, când a terminat, părea că înțelege și acest lucru despre mine.

– Regret că am fost atât de emoționată, spuse ea încet. Dar așteptam de multă vreme să-ți spun această poveste. Am vrut s-o spun exact în momentul și la locul potrivit.

Apoi mă strânse de mână, de parcă ar fi vrut să mi-o rețină pentru totdeauna.

Am privit în lături, simțind în piept o apăsare pe care n-o mai simțisem niciodată până atunci. Totul în jurul meu era plin de viață, fiecare petală de floare și fir de iarbă se înălțau în forță. În spatele ei, i-am văzut familia pe verandă. Lumina soarelui desena forme geometrice pe pământ.

– Mulțumesc că mi-ai împărtășit toate acestea, am șoptit eu și, când m-am întors spre ea, știam ce înseamnă să fii pentru totdeauna îndrăgostit.

Am ajuns la Creekside și l-am găsit pe Noah lângă heleșteu.

– Bună, Noah, l-am salutat eu.

– Bună, Wilson, îmi spuse el continuând să privească apa.

Mulțumesc că ai trecut pe aici.

Am pus jos punga cu pâine.

– Cum te simți?

– Ar putea fi și mai bine, dar ar putea fi și mai rău.

M-am așezat lângă el pe bancă. Lebăda de pe heleșteu nu se teme de mine, așa că rămăsese în apa puțin adâncă de la mal.

– I-ai propus să organizați nunta acasă la mine? m-a întrebat într-un târziu.

Am dat afirmativ din cap. Aceasta fusese sugestia pe care i-o făcusem lui Noah cu o zi înainte.

– Cred că a fost surprinsă că nu s-a gândit ea mai întâi, am spus eu.

– Are prea multe pe cap.

– Da, are. Ea și Anna au plecat imediat după micul dejun.

– Nerăbdătoare să plece?

– Poți să mai spui o dată. Jane practic a tras-o pe Anna după ea, pe ușă afară. De atunci nu mai știu nimic de ele.

– Și Allie s-a purtat la fel când s-a măritat Kate.

Vorbea despre sora mai mică a lui Jane. La fel ca nunta din weekendul acesta, și a lui Kate se ținuse tot acasă la Noah. Jane fusese domnișoară de onoare.

– Presupun că la ora asta umblă după o rochie de mireasă.

L-am privit surprins.

– Cred că aceasta a fost partea care i-a plăcut cel mai mult lui Allie, continuă el. Ea și Kate au petrecut două zile la Raleigh ca să găsească rochia perfectă. Kate a încercat peste o sută și, când Allie a ajuns acasă, mi-a descris-o pe fiecare în parte. Aici dantelă, acolo mâneci, mătase și tafta, talia ușor

cambrată... trebuie să fi hoinărit ore întregi, dar era atât de frumoasă când era emoționată, încât de-abia auzeam ce spune.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

– Nu cred că Jane și Anna vor avea destul timp pentru așa ceva.

– Nu, bănuiesc că nu. Se întoarse spre mine. Dar, indiferent cu ce se va îmbrăca, tot frumoasă va fi, așa să știi!

Am dat afirmativ din cap.

Toți cei patru copii ai lui Noah contribuiau în mod egal cu bani pentru întreținerea conacului.

Era deci o proprietate comună; Noah și Allie hotărâseră acest lucru înainte de a se muta la Creekside. Deoarece casa însemnase atât de mult pentru ei și pentru copii, pur și simplu nu putuseră să renunțe la ea. Nu putuseră s-o dea doar unuia dintre copii, pentru că era un loc plin de amintiri comune.

Așa cum am spus, vizitam adesea casa și, când am ajuns pe proprietate, după ce am plecat de la Creekside, mi-am făcut un plan, în legătură cu tot ce trebuia făcut. De obicei, un îngrijitor cosea iarba și se ocupa de gardul viu, dar era nevoie de o mulțime de alte treburi, pentru a face ca locul să poată primi vizitatori și nu era chip să mă descurc de unul singur. Odată albă, casa era acum acoperită de praful cenușiu al miilor de furtuni ce trecuseră peste ea, dar nu era ceva pe care un jet puternic de apă să nu-l poată rezolva. În ciuda eforturilor îngrijitorului, terenul se afla totuși într-o situație destul de proastă. Pe lângă stâlpii gardului apăruseră buruieni, gardul viu trebuia tuns și din crinii ce înfloriseră timpuriu rămăseseră doar tulpinele uscate. Hibiscusul, hortensiile și geraniile adăugau pete de culoare, dar aveau nevoie să li se dea și lor o formă.

Dacă toate acestea se puteau rezolva relativ repede, grădina de trandafiri mă preocupa mai mult. În anii în care casa nu fusese locuită, trandafirii se sălbăticiseră; inimile concentrice ajunseseră la înălțimi egale și fiecare arbust părea să crească în celălalt. Nenumărate tulpini ieșiseră în afară în unghiuri ciudate,

iar frunzele umbreau mult culorile florilor. Apoi, n-aveam idee dacă reflectoarele funcționau. De unde stăteam eu, părea că nu e chip să fie salvat ceva, decât dacă se tăia totul și apoi aștepta să treacă un an ca să înflorească din nou.

Speram că peisagistul meu va putea face o minune. Dacă era cineva în stare de așa ceva, acesta era el. Om liniștit, pasionat de perfecțiune, Nathan Little lucrase la unele dintre cele mai frumoase grădini din Carolina de Nord – proprietatea Biltmore, Tryon Place, Grădina Botanică Duke – și știa despre plante mai mult decât oricine altcineva cunoscut de mine.

Pasiunea mea pentru grădina de acasă – mică, dar splendidă – ne-a făcut să devenim prieteni cu trecerea anilor și Nathan avea obiceiul să treacă deseori pe la noi după ce-și termina treaba. Purtam lungi discuții despre aciditatea solului și rolul umbrei în dezvoltarea azaleelor, despre diferențele dintre diversele tipuri de îngrășăminte și chiar despre cantitatea de apă necesară panseluțelor. Era o activitate complet diferită de munca mea de la birou și cred că de aceea îmi și provoca atâta bucurie.

Acum, studiind proprietatea, mi-am imaginat cum aș vrea să arate. Printre telefoanele date de mine mai devreme, a fost și unul prin care l-am contactat pe Nathan și, cu toate că era duminică, a fost de acord să dea o raită pe aici. Dispunea de trei echipe de muncitori, cea mai mare parte dintre oameni vorbind doar spaniola, dar nu era prea sigur cât de eficientă ar fi o singură echipă. Așa că fiind vorba de un proiect uriaș, m-am rugat să-l poată termina la timp.

Pe când îmi făceam aceste socoteli în minte, l-am văzut în depărtare pe Harvey Wellington, pastorul. Stătea pe veranda din fața casei lui, sprijinit de un stâlp, cu brațele încrucișate. Nu s-a mișcat când i-am făcut semn cu mâna. Stăteam și ne uitam unul la altul, iar o clipă mai târziu l-am văzut rânjind. Am crezut că e o invitație pentru a-i face o vizită. Am privit în jur, apoi din nou la el, dar dispăruse în casă. Deși stătuserăm de multe ori de

vorbă și ne strânseserăm mâinile, mi-am dat seama că niciodată nu-i trecusem pragul ușii de la intrare.

Nathan sosi după prânz și am petrecut împreună o oră. În timp ce eu vorbeam, dădea întruna din cap, dar întrebările și le reduse la minimum. Când am terminat, își făcu mâna pavăză la ochi.

– Numai grădina de trandafiri ne va da bătaie de cap, zise el în sfârșit. Și va necesita multă muncă pentru a arăta așa cum trebuie.

– Dar e posibil de rezolvat?

Privi cu atenție grădina de trandafiri, înainte de a da afirmativ din cap.

– Miercuri și joi. Dar va trebui să vină toți muncitorii. Treizeci de persoane.

– Numai în două zile? am întrebat eu. Toată grădina? Cu toate că știam că-și cunoștea meseria, așa cum mi-o cunoșteam și eu pe a mea, această afirmație mă uimi.

Surâse și își puse mâna pe umărul meu.

– Nu-ți face griji, prietene. Rezultatul va fi magnific.

Pe la mijlocul după-amiezii, din pământ păreau a ieși în valuri tremurătoare de căldură. Umiditatea îngroșase aerul, făcând nevăzută linia orizontului. Mi-am scos batista din buzunar să-mi șterg broboanele de transpirație de pe frunte, apoi am rămas pe verandă să le aștept pe Jane și pe Anna.

Deși casa avea geamurile acoperite cu scânduri, asta nu se făcuse pentru motive de siguranță. Mai degrabă, fuseseră puse peste ferestre pentru a preveni un eventual vandalism și pentru a împiedica pe cineva să pătrundă în camere. Le proiectase chiar Noah, înainte de a pleca la Creekside – dar cea mai mare parte din lucrare a fost făcută de fiii lui – și erau prinse de ferestre cu balamale și forăibăre interne, pentru a putea fi deschise cu ușurință din interior. Îngrijitorul făcea acest lucru de două ori pe an, pentru a aerisi locuința. Electricitatea fusese întreruptă, dar exista un generator în spate căruia îngrijitorul îi dădea uneori

drumul, pentru a verifica dacă supapele și întrerupătoarele mai funcționau. Apa nu fusese întreruptă niciodată, din cauza instalației de stropit și bărbatul mi-a spus că dădea uneori drumul și la robinetele din bucătărie și din băi, pentru a curăța conductele de orice fel de depuneri de murdărie.

Sunt sigur că într-o zi în această casă se va muta cineva. Nu Jane și cu mine, și nici pe vreunul dintre ceilalți frați ai ei nu mi-i imaginam locuind aici, dar părea inevitabil. Și tot atât de inevitabil părea că acest lucru se va întâmpla doar la multă vreme după ce Noah nu va mai fi.

Câteva minute mai târziu, sosiră Anna și Jane ridicând nori de praf când intrară cu mașina pe aleea de acces. Le-am așteptat la umbra unui stejar uriaș. Amândouă priveau în jur și am văzut îngrijorarea de pe chipul lui Jane crescând. Anna mesteca gumă și zâmbea.

– Bună, tati, mi se adresă ea.

– Bună, iubito. Cum a fost ziua de azi?

– Destul de nostimă. Mami a fost panicată, dar, în final, am reușit să ne revenim. Am comandat buchetul și florile pentru corsaj și pentru revere.

Jane părea că nu o aude și continua să privească agitată în jur. Știam că se gândea că nu există nici o posibilitate ca proprietatea să fie gata la timp. Fiindcă o vizita mult mai rar decât mine, cred că în minte avea imaginea felului cum arăta în vremurile bune.

I-am pus o mână pe umăr.

– Nu-ți face griji, va fi ceva magnific, am asigurat-o, repetând promisiunea peisagistului.

Mai târziu, eu și Jane am început să inspectăm locul împreună. Anna rățăcea pe undeva vorbind cu Keith la celular. În timp ce mergeam, i-am povestit ce discutasem cu Nathan, dar eram aproape sigur că mintea ei se afla în altă parte.

Când am strâns-o de mână, Jane întoarse capul.

– E vorba de Anna, îmi mărturisi ea oftând. Își schimbă planurile dintr-un moment în altul. Și se pare că nu e în stare să ia

nici o decizie singură. Chiar și în legătură cu florile. Nu știa ce culori dorește pentru buchete, nu știa ce varietate de flori. Dar de îndată ce spuneam ce-mi place, îi plăcea și ei. M-a înnebunit. Vreau să spun că toată această tevatură a fost într-adevăr ideea mea, dar nunta e totuși a ei.

– Întotdeauna a fost așa, am spus eu. Nu-ți aduci aminte când era mică? Obişnuiai să-mi spui exact același lucru, când vă duceați să cumpărați îmbrăcăminte pentru școală.

– Știu, confirmă ea, dar tonul ei sugera că altceva o supăra.

– Ce mai e? am întrebat-o eu.

– Aș fi vrut să avem mai mult timp la dispoziție, oftă din nou Jane. Știu că am reușit să rezolvăm câteva treburi, dar, dacă am fi avut mai mult timp, aș fi putut să organizez și o petrecere de nuntă. Oricât de reușită va fi ceremonia, ce se va întâmpla după aceea? Anna nu va mai avea ocazia să treacă printr-o astfel de experiență.

Soția mea, o romantică incurabilă!

– Atunci de ce să nu dăm o petrecere?

– Ce tot vorbești acolo?

– De ce să nu dăm o recepție aici? Nu trebuie decât să deschidem casa.

Se uită la mine ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

– Și cum să facem? N-avem firmă de catering, n-avem mese, nu vom avea nici un fel de muzică. Aceste treburi cer timp pentru a fi organizate. Nu poți să pocnești doar din degete și tot ce dorești să apară numaidecât.

– Asta ai spus și despre totograful.

– O petrecere e altceva, explică ea cu aerul că nu mai e nimic de spus.

– Așa că vom da o altfel de petrecere, am insistat eu. Poate că vor fi oaspeți care vor aduce mâncare.

Clipi din ochi.

– Masă cu contribuție? Nici nu încerca să-și ascundă exasperarea. Vrei să avem drept recepție o masă *cu contribuție*?

Am simțit că mă cutremur puțin.

– A fost doar o idee, am murmurat eu.

Clătină din cap și privi în zare.

– E în regulă, spuse deodată. Oricum, nu e cine știe ce nenorocire. Ceremonia contează.

– Lasă-mă să dau câteva telefoane, m-am oferit eu. Poate totuși reușesc să aranjez ceva.

– Nu e suficient timp, repetă ea.

– *Cunosc* oameni care se pot descurca.

Era adevărat. Ca unul dintre cei trei avocați specializați în drept civil din oraș – și la începutul carierei mele, singurul – era firesc să-i cunosc pe cei mai mulți dintre întreprinzătorii din regiune.

Ea ezită.

– Știu că ai s-o faci, zise ea, dar cuvintele sunau ca o acuzație.

Surprins, i-am luat mâna într-a mea.

– Dau doar câteva telefoane, am repetat eu. Ai încredere.

Poate că sinceritatea cu care vorbeam și seriozitatea cu care o priveam în timp ce stăteam unul lângă altul au făcut-o să ridice capul, părând că mă studiază. Apoi îmi strânse ușor mâna, în semn că are într-adevăr încredere în mine.

– Mulțumesc, zise ea și, cu mâna încleștată într-a ei, am avut un sentiment straniu de déjà-vu, ca și cum anii petrecuți împreună ar fi dispărut brusc.

Și pentru un scurt moment, am putut s-o văd pe Jane stând sub spalier – tocmai ascultasem povestea părinților ei și eram tineri, iar viitorul strălucea promițător în fața noastră. Și acum părea totul nou, așa cum fusese și atunci și, când am privit-o un minut mai târziu plecând împreună cu Anna, am fost convins că această nuntă era cel mai binecuvântat eveniment din toți acești ani.

CAPITOLUL ȘAPTE

Cina era aproape gata când Jane intră pe ușă, târziu în aceeași seară.

Fixasem cuptorul la flacăra mică – astă-seară aveam pui cordon bleu – și mă ștergeam pe mâini înainte să ies din bucătărie.

– Bună, am spus eu.

– Bună. Cum a mers cu telefoanele? mă întrebă ea punându-și geanta pe măsuta de la intrare. Am uitat să te întreb mai devreme.

– Destul de bine, am răspuns. Toți de pe listă au confirmat participarea. Cel puțin cei de care am reușit să dau.

– Toți? E... uluitor. Oamenii sunt de obicei în vacanță în această perioadă a anului.

– Ca și noi?!?

Râse dezinvolt și am fost încântat să văd că părea într-o poziție mai bună.

– Desigur, spuse ea dând din mână, stăm pe aici și ne relaxăm, nu?

– Ei, nu-i chiar așa de rău.

Adulmecând aromele care veneau dinspre bucătărie, pe fața ei se putu citi surpriza.

– Iar ai gătit?

– Mi-am închipuit că n-o să ai chef să gătești în seara asta.

Zâmbi.

– Ce drăguț din partea ta. Ochii ei îi întâlnește pe ai mei și mi s-a părut că au zăbovit puțin mai mult decât obicei. Te superi dacă fac un duș înainte de a ne așeza la masă? Am transpirat. Toată ziua m-am fâfâit cu mașina.

– Nu, deloc, am spus eu dând din mână.

Câteva minute mai târziu, am auzit apa curgând la robinete. Am călit legumele, am încălzit pâinea din seara precedentă și tocmai puneam masa, când Jane intră în bucătărie.

Făcusem și eu un duș, după ce mă întorsesem de la casa lui Noah. După aceea îmi luasem o pereche nouă de pantaloni de lucru din bumbac, fiindcă cei mai mulți dintre cei vechi nu mi se mai potriveau.

– Sunt pantalonii pe care ți i-am cumpărat eu? mă întrebă Jane, oprindu-se în pragul ușii.

– Da. Cum arată?

Mă cântări din priviri.

– Îți vin bine, remarcă apoi. Din unghiul acesta, pot să-ți spun că se vede ce mult ai slăbit.

– E bine. Aș fi îngrozit să descopăr că am suferit un an întreg pentru nimic.

– N-ai suferit! Ai mers mai mult, probabil, dar n-ai suferit.

– Încearcă să te scoli și tu înainte de răsăritul soarelui, mai ales când plouă.

– O, bietul băiețel, mă tachină ea. Ce greu ți-a fost!

– Nici n-ai idee.

Chicoti. Cât fusese sus, își pusese o pereche de pantaloni lejeri, iar unghiile de la picioare date cu oje se vedeau de sub manșete. Părul îi era ud și câțiva stropi de apă îi stropiseră bluza. Chiar și când nu intenționa, era una dintre cele mai senzuale femei pe care le văzusem vreodată.

– Fii atent, continuă ea. Anna spune că Keith e încântat de planurile noastre. Pare chiar mai emoționat decât ea.

– Și Anna e emoționată. Doar că e neliniștită, până o să vadă cum se va termina totul.

– Nu, asta nu. Anna nu e neliniștită niciodată pentru nimic. E ca tine.

– Și eu sunt uneori neliniștit, am protestat la rândul meu.

– Nu, deloc.

– Ba da.

– Spune măcar o singură dată când s-a întâmplat.

M-am gândit puțin.

– E în regulă. Am fost neliniștit când m-am întors la facultate, pentru ultimul an.

Reflectă o clipă înainte de a clătina din cap.

– N-ai fost în legătură cu facultatea. Erai un as la învățătură. Poate din cauza *Revistei juridice*.

– Adevărat, n-am fost nervos din cauza studiilor mele, eram speriat că te pierd. Începuseși să predai în New Bern, îți aduci aminte? Cunoșteam câțiva tineri și foarte activi domni, care erau gata să da năvală și să mi te răpească. Asta mi-ar fi rupt inima.

Se uită la mine curioasă, încercând să înțeleagă sensul cuvintelor pe care tocmai le rostisem. Dar, în loc să-mi dea un răspuns, își puse mâinile în șold și își înclină capul.

– Știi ceva? Cred că și pe tine te-a prins toată nebunia asta.

– Ce vrei să spui?

– De nuntă. Vreau să spun că pregătești cina două seri la rând, îmi susții toate planurile mele, devii în așa hal de nostalgic! Cred că și pe tine te-au bulversat toate aceste emoții.

Am auzit soneria ceasului de la cuptor, care mă anunța că s-a oprit.

– Știi, am spus eu. Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Nu mințisem când îi spusese lui Jane că, odată întors la Duke pentru a-mi termina studiile, fusesem neliniștit de teamă să n-o pierd și sunt de acord și că nu m-am descurcat pe cât de bine ar fi trebuit în acele circumstanțe provocatoare. Știam că în anul acela ne va fi imposibil să menținem același fel de relații ca în ultimele două luni și mă întrebam cum avea să reacționeze ea

la această schimbare. Pe măsură ce vara se apropia de sfârșit, am discutat despre acest lucru de câteva ori, dar Jane nu părea nicio dată preocupată. Era aproape naivă în încrederea ei că vom reuși să ne descurcăm într-un fel și, deși presupun că ar fi trebuit să iau asta drept un semn liniștitor, eram oarecum tulburat la gândul că țineam la ea mai mult decât părea să țină ea la mine.

Eram conștient că am calități, dar nu le consideram excepționale. Pe de altă parte, nici defectele nu-mi erau îngrozitoare. De fapt, mă consider în multe privințe un om obișnuit și, chiar și în urmă cu treizeci de ani, știam că nu eram destinat nici faimei, dar nici anonimatului.

Jane însă putea să devină oricine ar fi vrut. E mult de când mi-am dat seama că Jane s-ar fi purtat la fel indiferent dac-ar fi fost săracă sau bogată, dacă ar fi locuit la oraș sau la țară. Abilitatea ei de a se adapta m-a impresionat întotdeauna. Luată împreună – inteligența și pasiunea, amabilitatea și farmecul – făceau să pară evident că Jane va fi o soție minunată, mai mult decât oricine altcineva.

Atunci, ea de ce m-a ales pe mine?

Era o întrebare care mă frământase constant în primele zile ale relației noastre și nu puteam să găsesc nici un răspuns rațional. Îmi era teamă că se va trezi într-o dimineață, își va da seama că nu găsește nimic deosebit la mine și se va îndrepta spre un individ mult mai charismatic. Simțindu-mă atât de nesigur, am încetat să-i mai spun ce simt pentru ea. Erau momente când aș fi vrut, dar acestea treceau înainte de a putea să-mi adun curajul necesar.

Asta nu înseamnă că era un secret faptul că mă vedeam cu ea. În timpul vacanței, cât am lucrat la o firmă de avocatură, relația mea cu Jane a fost unul dintre subiectele ce reveneau în mod regulat în discuție la masa de prânz, pe care o luam cu ceilalți colegi, și îmi făceam un titlu de glorie din a o descrie pe Jane ca pe o persoană foarte aproape de ideal. N-am spus nicio dată nimic ce aș fi putut regreta mai târziu, dar îmi amintesc că mă gândeam că unii dintre tovarășii mei de birou păreau geloși că aveam așa mult succes, nu doar în plan profesional, ci și per-

sonal. Unul dintre ei, Harold Larson – care era și el membru al redacției *Revistei juridice* de la universitate – era deosebit de atent ori de câte ori menționam numele lui Jane și așa mi-am dat seama că are și el o prietenă. Într-adevăr, se întâlnea cu Gail de peste un an și totdeauna vorbise cu plăcere despre relația lor. Ca și Jane, Gail nu mai locuia în regiune, deoarece se mutase în Fredericksburg, Virginia, pentru a fi lângă părinții ei. Harold pomenise de mai multe ori că intenționa s-o ia în căsătorie cu ea după ce va termina facultatea.

Spre sfârșitul verii, ne aflam cu toții împreună, când cineva ne-a întrebat dacă vrem să ne aducem și prietenele la cocteilul pe care îl organiza firma în cinstea noastră. Subiectul părea să-l deranjeze pe Harold și, când am insistat, s-a încruntat.

– Eu și Gail ne-am despărțit săptămâna trecută, recunosc el mai târziu. Deși, evident, era un subiect dureros, simțea nevoia să se confeseze: Am crezut că lucrurile merg foarte bine între noi, cu toate că nu m-am dus prea des pe la ea s-o văd. Bănuiesc că distanța a fost cauza pentru care nu a mai vrut să aștepte până termin eu facultatea. A întâlnit pe altcineva.

Îmi amintesc că această discuție a marcat ultima după-amiază de vară petrecută împreună cu Jane. Era duminică, la două zile după ce fusesem cu ea la cocteil, și stăteam amândoi în leagănul de pe veranda casei lui Noah. Plecam în aceeași seară spre Durham și îmi aduc aminte cum priveam râul, întrebându-mă dacă vom reuși să rămânem împreună sau dacă Jane, ca și Gail, își va găsi pe altcineva.

– Alo, străine, mi se adresă ea după o vreme, de ce ești atât de tăcut astăzi?

– Mă gândeam că încep cursurile.

Zâmbi.

– Ți-e teamă sau de-abia aștepți?

– Și, și.

– Încearcă să vezi lucrurile așa: nu mai sunt decât nouă luni până vei termina facultatea și atunci vei fi un om realizat.

Am dat afirmativ din cap, dar n-am mai mai adăugat nimic.

Mă studie cu atenție.

– Ești sigur că asta e tot ce te necăjește? Ai avut toată ziua mutra asta posacă.

M-am foit pe locul meu.

– Ți-l amintești pe Harold Larson? am întrebat-o eu. Ți-am făcut cunoștință cu el la cocteil.

Strânse din pleoape încercând să-l identifice în gând.

– Cel care colaborează la *Revista juridică* împreună cu tine?

Înalt, cu părul șaten.

Am dat afirmativ din cap.

– Ce e cu el? mai întrebă ea.

– Ai observat cumva că era singur?

– Nu prea. De ce?

– Prietena lui tocmai îl părăsise.

– O! zise ea, deși eram aproape convins că nu-și dădea seama ce legătură are asta cu ea sau de ce mă preocupa pe mine.

– Se pare că va fi un an greu, am continuat eu. Sunt sigur că, practic, mă voi muta în bibliotecă.

Își puse prietenește o mână pe genunchiul meu.

– Te-ai descurcat minunat în primii doi ani. Sunt sigură că o vei face și anul acesta.

– Sper. Atâta doar că, cu toate câte sunt de făcut, probabil nu voi putea să vin în fiecare weekend să te văd, așa cum s-a întâmplat în vara aceasta.

– Mi-am închipuit. Totuși, ne vom vedea. O să-ți mai faci și tu timp. Apoi, pot și eu să mă urc în mașină și să vin să te văd, amintește-ți.

În depărtare, am zărit un stol de grauri înălțându-se din copaci.

– Ar trebui să verifici înainte de a veni. Să vezi dacă sunt liber, vreau să spun. Se spune că ultimul an e cel mai aglomerat.

Își plecă privirea, încercând să-mi descifreze intențiile.

– Ce se întâmplă, Wilson?

– Ce vrei să spui?

– Exact ce ai spus tu. Sună ca și cum te gândești la o scuză ca să nu mă mai vezi.

– Nu e vorba de scuză. Vreau doar să mă asigur că înțelegi cât de aglomerat va fi programul meu.

Jane se lăsă pe spătarul leagănului, cu buzele strânse într-o linie îngustă.

– Și? întrebă ea.

– Și ce?

– Spune-mi exact ce înseamnă toate astea? Că nu vrei să mă mai vezi deloc?

– Nu, am protestat eu, categoric nu! Dar e o realitate că tu vei rămâne aici, iar eu mă voi duce acolo. Știi cât de greu poate să fie să menții o relație la distanță.

Își încrucișă brațele.

– Așa că?

– Ei bine, se întâmplă că acest lucru poate distruge cele mai bune intenții și, sincer vorbind, nu vreau ca vreunul din noi să sufere.

– Să sufere?

– Asta s-a întâmplat cu Harold și cu Gail, i-am explicat eu. Nu s-au văzut mai multă vreme pentru că el a fost ocupat și, din această cauză, s-au despărțit.

Ea ezită.

– Și tu crezi că același lucru se va întâmpla și cu noi? mă întrebă prudentă.

– Trebuie să recunoști că șansa nu e de partea noastră.

– Șansa? Clipi din ochi. Încerci să atribui șansei ceea ce există între noi?

– Încerc doar să fiu cinstit...

– În legătură cu ce? *Cu șansa?* Ce legătură au toate astea cu noi? Și ce are Harold de-a face cu tot?

– Jane, eu...

Își întoarse capul, nemaiputând să mă privească în ochi.

– Dacă nu vrei să mă mai vezi, spune-mi-o. Nu invoca drept scuză programul încărcat. Spune-mi adevărul. Sunt matură. Pot suporta.

– Îți spun adevărul, am zis eu repede. Vreau să te văd. Nu asta am intenționat să las să se înțeleagă. Am înghițit în sec. Vreau să spun... ei bine... ești o ființă deosebită și însemni foarte mult pentru mine.

Nu mai spusese nimic. În liniștea care urmă, am observat surprins că pe obraz îi alunecă o lacrimă. Și-o șterse, după care își încrucișă brațele. Privirea ei se oprise pe copacii de lângă râu.

– De ce a trebuit să faci asta?

Vocea îi era normală.

– Să fac ce?

– Asta... ceea ce faci acum. Să vorbești despre șanse, folosind exemple pentru a explica lucrurile... pentru a explica ce se întâmplă între noi. Nu toată lumea reacționează la fel. Și nici oamenii. Noi nu suntem Harold și Gail.

– Știu asta...

Se întoarse spre mine și pentru prima dată am văzut furia și durerea pe care i le provocasem.

– Atunci de ce vorbești așa? mă întrebă ea. Știu că nu va fi ușor, și ce e cu asta? Mama și tata nu s-au văzut unul pe altul paisprezece ani, și totuși s-au căsătorit. Și tu vorbești despre nouă luni? Când suntem doar la vreo două ore depărtare? Putem să ne sunăm la telefon... putem să ne scriem.

Clătină din cap.

– Iartă-mă, am zis eu. Cred că sunt doar speriat să nu te pierd. N-am vrut să te supăr...

– De ce? mă întrebă ea. Pentru că sunt o ființă deosebită?

Pentru că însemn foarte mult pentru tine?

Am dat din cap.

– Da, sigur că da. Chiar ești deosebită.

Trase adânc aer în piept.

– Ei bine, și mie îmi pare bine că te-am întâlnit.

În sfârșit, reușisem să înțeleg. În timp ce eu îmi consideram propriile cuvinte drept un compliment, Jane le interpretase altfel, iar gândul că am rănit-o m-a făcut să mi se usuce gura.

– Regret, am rostit din nou. N-am vrut să sune așa. Țin foarte mult la tine, dar... vezi, treaba e că...

Îmi simțeam limba împleticindu-se și bâlbâiala mea în final îi smulse un oftat. Știind că pur și simplu pierdeam teren, mi-am dres glasul și am încercat să-i explic ce era în inima mea:

– Ceea ce am vrut să spun este că eu cred că te iubesc, am șoptit.

Rămase tăcută, dar știam că mă auzise când buzele începură să i se destindă într-un surâs.

– Ei bine, mă iubești sau nu mă iubești?

Am înghițit în sec.

– Da. Apoi, dorind să fiu perfect înțeles, am adăugat: Am vrut să spun că te iubesc.

Pentru prima oară de când începuserăm să discutăm, râse amuzată de cât de greu îmi fusese s-o spun. Apoi, ridicând din sprâncene, îi zâmbi și, rostind cuvintele cu un accent sudist exagerat, mi se adresă:

– Wilson, de ce a fost așa greu? Eu cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

Mă surprinse când se ridică brusc de pe scaun și se așeză pe genunchii mei. Își petrecu un braț în jurul meu și mă sărută ușor. Dincolo de ea, restul lumii nu mai exista și, în lumina crepusculară, mi-am auzit propriile cuvinte, de data aceasta rostite de ea:

– Și eu la fel. Te iubesc, am vrut să spun.

Tocmai mă gândeam la această întâmplare, când vocea lui Jane mă trezi.

– De ce zâmbești? mă întrebă ea.

Mă privea peste masă. Cina fusese frugală în seara aceasta, am pus mâncarea în farfurii în bucătărie și nu m-am mai ostenit să aprind vreo lumânare.

– Te-ai gândit vreodată la seara în care ai venit să mă vizitezi la Duke? am întrebat-o eu. Și când în sfârșit am reușit să mergem la Harper's.

– Asta a fost după ce ai obținut slujba din New Bern, nu-i așa? Și ai spus că vrei să sărbătorești?

Am dat afirmativ din cap.

– Erai îmbrăcată cu o rochie neagră fără bretele...

– Îți aduci aminte de asta?

– Ca și cum ar fi fost ieri. Nu ne mai văzuserăm de aproape o lună și îmi amintesc că priveam de la fereastra mea cum coborai din mașină. Jane părea vag încântată. Așa că am continuat: Îmi amintesc și ce-am gândit când te-am văzut.

– Chiar așa?

– M-am gândit că anul de când ne cunoaștem a fost cel mai fericit din viața mea.

Își coborî privirea în farfurie, apoi se uită din nou la mine, aproape rușinată. Încurajat de amintire, m-am avântat mai departe:

– Îți amintești ce ți-am dăruit de Crăciun?

Trecu o clipă înainte de a răspunde:

– Cercei, rosti ea, pipăindu-și absentă lobii urechilor. Mi-ai cumpărat cercei cu diamante. Știam că sunt foarte scumpi și îmi amintesc că am fost șocată că ai făcut un gest atât de extravagant.

– De unde ai știut că erau scumpi?

– Tu mi-ai spus.

– Eu? Asta nu-mi amintesc.

– O dată sau chiar de două ori, zise ea cu un zâmbet compătitor.

Pentru moment am rămas tăcuți. Printre înghițituri i-am studiat curba bărbiei și felul în care lumina soarelui spre asfințit îi cădea pe față.

– Parcă n-ar fi trecut treizeci de ani de atunci, nu-i așa? am întrebat eu.

O umbră de tristețe îi trecuse peste față.

– Nu. Nu-mi vine să cred că Anna e acum suficient de matură ca să se mărite. Nu știu cum a zburat timpul.

– Ce-ai schimba, dacă ai putea?

– În viața mea, vrei să spui? Privi în lături. Nu știu. Cred că aş încerca să mă bucur mai mult când am ocazia.

– Și eu simt la fel.

– Adevărat?

Jane părea de-a dreptul surprinsă.

Am dat din cap.

– Sigur că da.

Păru că-și revine.

– Doar că – te rog nu interpreta asta în mod greșit, Wilson – de obicei nu te preocupă trecutul. Vreau să spun că ești atât de ancorat în realitate! Ai atât de puține regrete...

Se pierdu în gânduri.

– Dar tu? am întrebat-o blând.

Își studie mâinile un moment.

– Eu nu sunt chiar așa.

Aproape că eram gata să-i iau mâna într-ale mele, dar în clipa aceea schimbă subiectul, spunând veselă:

– Am fost astăzi să-l vedem pe Noah. După ce am plecat de acasă.

– Da?

– Ne-a spus că fuseseși și tu mai devreme pe la el.

– Așa e. Am vrut să fiu sigur că e de acord să-i folosim casa.

– Asta ne-a spus și el. Răscoli cu furculița legumele din farfurie. El și Anna arată atât de drăguți împreună. Ea l-a ținut de mână tot timpul cât i-a povestit despre nuntă. Aș fi vrut să-i vezi. Asta mi-a amintit de felul în care el și cu mami obișnuiau să stea împreună. Pentru moment păru pierdută în gânduri. Apoi ridică ochii. Aș vrea să fie și mami aici, adăugă ea. Întotdeauna i-au plăcut nunțile.

– Cred că e ceva de familie, am murmurat eu.

Zâmbi melancolic.

– Probabil că ai dreptate. Nu poți să-ți imaginezi cât de nos-tim e, chiar și cu atât de puțin timp la dispoziție. De-abia aștept să se mărite Leslie și să avem timp suficient să ne pregătim pentru eveniment.

– Leslie nici măcar nu are un prieten serios, să nu mai vorbim de cineva care să vrea s-o ceară în căsătorie.

– Fleacuri, fleacuri, amănunte, zise ea dând din cap. Nu înseamnă că nu putem să începem deja să ne gândim și la nunta ei, nu-i așa?

Cine eram eu să mă împotrivesc?

– Ei bine, când se va întâmpla, am comentat eu, sper că cel care o va cere va obține mai întâi acordul meu.

– Așa a făcut Keith?

– Nu, dar nunta asta se face atât de în grabă, încât nici nu m-am așteptat s-o facă. E una dintre acele experiențe care-ți dezvăluie caracterul și prin care fiecare tânăr trebuie să treacă.

– Cum m-ai cerut tu lui tati?

– O, am dovedit mult caracter în ziua aceea!

– Da? mă fixă curioasă.

– Totuși, cred că aș fi putut să acționez puțin mai bine.

– Tati nu mi-a spus niciodată nimic.

– Probabil din cauză că i-a fost milă de mine. N-a fost exact cel mai potrivit moment.

– De ce nu mi-ai spus niciodată despre asta?

– Pentru că n-am vrut să știi.

– Ei bine, acum *trebuie* să-mi spui.

Mi-am întins mâna după paharul cu vin, încercând să nu fac mare tevatură din această întâmplare.

– În regulă, am spus eu, iată cum a fost. Am ajuns la voi imediat după program, dar trebuia să mă întâlnesc din nou cu partenerii mei, mai târziu în aceeași seară, așa că nu aveam prea mult timp la dispoziție. L-am găsit pe Noah lucrând în atelier. Era chiar înainte de a pleca la mare cu toții. Oricum, lucra la o colivie pentru niște păsări cardinal care-și făcuseră cuibul pe verandă și era tocmai pe punctul de a fixa acoperișul. Se hotărâse să termine lucrul înainte de sfârșitul săptămânii și eu mă tot gândeam cum să aduc în discuție subiectul care ne privea, dar nu găseam o ocazie favorabilă. În final, cuvintele pur și simplu mi-au scăpat. Când mi-a cerut să-i mai dau un cui, i l-am întins și am spus: „Poftim. Și, apropo, mi-am adus aminte – te-ar deranja dacă m-aș însura cu Jane?”

Ea chicoti.

– Întotdeauna ai fost un tip calm, remarcă ea. Cred că n-ar trebui să mă surprindă, dat fiind felul în care m-ai cerut în căsătorie. A fost așa...

– De neuitat!

– Malcolm și Linda nu se plictisesc niciodată să asculte povestea asta, spuse ea referindu-se la o pereche cu care eram prieteni de ani întregi. Mai ales Linda. Întotdeauna când suntem cu alți amici, mă roagă s-o spun.

– Și sigur că tu vrei să-i faci pe plac!

Ridică mâinile cu inocență.

– Dacă prietenilor mei le plac poveștile spuse de mine, cine sunt eu să-i lipsesc de ele?

Pe măsură ce în timpul cinei continuam să ne tachinăm, am devenit atent la tot ce avea legătură cu ea. Am privit-o cum taie puiul în bucăți mici, înainte de a-l băga în gură, și felul în care părul ei reflecta lumina; am simțit parfumul discret al gelului de iasomie pe care-l folosea. Nu exista nici o explicație pentru această nou descoperită ușurință de a comunica și nici n-am încercat s-o înțeleg. Mă întrebam doar dacă o remarcase și Jane. Dacă era așa, nu lăsa să se vadă nimic și nici eu de altfel, și am zăbovit în continuare la cină, până ce resturile de mâncare s-au răcit pe masă.

Felul cum am cerut-o eu în căsătorie e realmente memorabil și niciodată nu va înceta să provoace valuri de râsete printre cei care o ascultau.

Să ne împărtășim amintirile este un lucru destul de obișnuit în cercul nostru de prieteni și, când ne adunăm, eu și soția mea încetăm să mai fim două persoane. Suntem o pereche, o echipă, și această interdependență m-a bucurat întotdeauna. Putem să intervenim în mijlocul unei povești pe care celălalt a început-o și să continuăm șirul gândurilor celuilalt fără ezitare. Ea putea să înceapă să spună întâmplarea cu Leslie, care era conducătoarea majoretelor la un meci de fotbal american, când unul dintre fundași, alergând, a alunecat chiar lângă tușă, îndreptându-se direct spre ea. Dacă Jane făcea o pauză, știam că e

semnalul ca eu să-i informez că ea a fost prima care a sărit de pe bancă, să vadă dacă fiica noastră a pățit ceva, pentru că eu încremenisem de spaimă. Dar după ce am reușit în sfârșit să mă mișc, m-am repezit printre oameni, împingând în stânga și-n dreapta, cam cum făcuse mai devreme fundașul căzut. Apoi, în momentul în care mă opream să-mi trag sufletul, Jane prelua cu ușurință firul povestirii din locul unde-l lăsasem eu. Sunt uimit că nici unuia din noi nu i se pare acest lucru ieșit din comun și nici dificil. Acest predă-și-preia devenise ceva normal pentru noi și deseori mă întreb cum se întâmplă cu cei care nu-și cunosc partenerul atât de bine. Trebuie să adaug că în ziua aceea Leslie n-a pățit nimic. În momentul în care am ajuns la ea, reușise deja să-și recupereze pamponul.

Dar în povestea cererii mele în căsătorie nu mă băgam nicio dată. Stăteam tăcut, știind că Jane o relatează cu mai mult umor decât mine. De fapt, nici nu intenționasem să fac din ea o chestiune ilară. Eram sigur că va fi o zi de care-și va aminti tot restul vieții și speram să o găsească foarte romantică.

Oricum, într-un fel sau altul, eu și Jane am reușit să trecem cu bine de anul acela, îmbinându-ne la fel de mult. La sfârșitul primăverii, discutam despre logodnă și singura surpriză a fost când am vrut să o oficializăm. Știam că ea-și dorește ceva deosebit – povestea de dragoste a părinților ei ridicase ștacheta foarte sus. Când Noah și Allie erau împreună, totul ieșea perfect până la urmă. Dacă ploua – o experiență mizerabilă, trebuie să admit –, Allie și Noah foloseau ploaia drept scuză pentru a aprinde focul în cămin și a se așeza alături, îndrăgostindu-se și mai tare unul de altul. Când Allie era într-o dispoziție lirică, Noah îi recita versuri. Dacă Noah era un astfel de om, știam că eu trebuie să-i urmez exemplul și de aceea am plănuit să o cer în căsătorie în luna iulie, pe plaja de la Ocracoke unde familia ei își petrecea vacanța.

Mi se părea că planul meu era foarte inspirat. Și simplu. După ce aveam să-i cumpăr inelul, plănuiam să-l ascund în cochilia de melc pe care o culesesem cu un an înainte, cu

intenția ca ea să o găsească mai târziu, când aveam să cutreierăm plaja în căutare de dolari-de-nisip. Când o va culege de pe jos, aveam de gând să cad într-un genunchi, să-i iau mâna și să-i spun că m-ar face cel mai fericit om din lume dacă ar consimți să fie soția mea.

Din păcate, lucrurile nu s-au desfășurat deloc așa. În weekendul acela, s-a stârnit o furtună mare, cu ploaie deasă și vânt suficient de puternic pentru a face copacii să se îndoie aproape la orizontală. În sâmbăta aceea, nu mi-am dorit decât să înceteze furtuna, dar natura părea să aibă alte planuri și cerul a început să se lumineze abia duminică, aproape de amiază.

Eram mai nervos decât mi-am imaginat că aș putea fi și m-am trezit repetând în minte cuvintele pe care voiam să i le spun. Acest fel de pregătire mă ajutase la Facultatea de Drept, dar nu-mi dădusem seama că la momentul potrivit, în drum spre plajă, mă va face să nu-i pot spune nimic lui Jane. Nu știu cât de mult am mers în tăcere, dar a fost suficient pentru ca sunetul vocii ei să mă facă să tresar, când în sfârșit a vorbit:

– Începe fluxul, nu-i așa?

Nu-mi dădusem seama că fluxul va veni atât de repede după trecerea furtunii și, deși eram destul de sigur că melcul meu se afla la adăpost, nu voiam să periclitez desfășurarea acțiunii. Îngrijorat, am început să merg mai repede, încercând totuși să nu-i trezesc suspiciunile.

– Ce e cu graba asta? mă întrebă ea.

– Mă grăbeam? m-am mirat eu.

Nu păru mulțumită de răspunsul meu și încetini și mai mult pasul. Până am localizat locul unde lăsasem cochilia, am mers de unul singur, cu câțiva pași înaintea ei. Când am văzut în nisipul de lângă melc urma apei care creștea, am știut că mai aveam timp. Nu mult, dar m-am liniștit un pic.

M-am întors să-i spun ceva lui Jane, fără să-mi dau seama că se oprise puțin mai în urmă. Era aplecată, cu o mână întinsă, și știam exact ce face. De câte ori se afla pe plajă, Jane avea

obiceiul să caute în nisip dolari-de-nisip. Cei mai frumoși, cei pe care îi păstra, erau subțiri ca hârtia, transparenți și nu mai mari decât o unghie.

– *Vino repede! mă strigă ea fără să ridice ochii. Sunt o grămadă pe aici.*

Cochilia cu inelul se afla la aproximativ douăzeci de metri în fața mea, iar Jane era la douăzeci de metri în spate. În sfârșit, dându-mi seama că n-am schimbat decât câteva cuvinte de când ne aflam pe plajă, am hotărât să mă duc la ea. Când am ajuns, ținea un dolar-de-nisip în echilibru pe vârful degetului ca pe o lentilă de contact.

– *Uită-te la asta.*

Era cel mai mic pe care-l găsisse vreodată. După ce mi l-a dat, s-a aplecat din nou să caute și alții.

M-am alăturat și eu, cu intenția de a o conduce încet-încet spre cochilie, dar Jane continua să zăbovească în același loc, indiferent cât de mult mă depărtam de ea. Trebuia să continui să-mi ridic ochii la fiecare câteva secunde, pentru a mă asigura că melcul meu e în siguranță.

– *La ce te uiți? mă întrebă până la urmă Jane.*

– *La nimic, am spus.*

Totuși, câteva clipe mai târziu m-am simțit obligat să mă uit din nou și când Jane mă surprinsese, ridică mirată dintr-o sprânceană.

Fluxul continua să avanseze și mi-am dat seama că eram presați de timp. Totuși, Jane zăbovea în același loc. Găsisse alte două schelete de dolari-de-nisip, care erau chiar mai mici decât primul, și părea că nu are intenția să se miște de acolo. În sfârșit, neștiind ce altceva să fac, m-am prefăcut că observ scoica de la distanță.

– *Aia nu-i o cochilie de melc marin?*

Ea ridică ochii.

– *De ce nu te duci s-o iei? Pare frumoasă.*

Habar n-aveam ce să spun. De fapt, eu voiam ca ea să fie cea care o găsește. De-acum valurile se apropiaseră amenințător.

– *Da, așa e, am spus eu.*

– Nu te duci s-o iei?

– Nu.

– De ce?

– Poate că te duci tu.

– Eu?

Arăta uimită.

– Dacă o vrei.

Păru că se gândește o clipă, înainte de a scutura din cap.

– Avem o mulțime acasă. Nu-i cine știe ce.

– Ești sigură?

– Îhî.

Acțiunea nu se desfășura cum trebuie! În timp ce încercam să-mi imaginez ce era de făcut, am observat deodată un val mai mare apropiindu-se de țarm. Disperat – și fără să-i spun o vorbă –, am rupt-o la fugă de lângă ea, alergând spre cochilie.

N-am fost niciodată remarcabil pentru viteza mea, dar în ziua aceea m-am mișcat ca un sportiv. Sprintând cât am putut, am apucat cochilia ca un jucător de câmp recuperând mingea de baseball, cu câteva secunde înainte ca valul să măture locul. Din păcate, tentativa de a o salva m-a făcut să-mi pierd echilibrul și m-am trezit întins pe nisip cât eram de lung. Când m-am ridicat, în timp ce-mi scuturam nisipul și apa de pe haine, am încercat să-mi iau un aer cât mai demn. Puțin mai departe, o vedeam pe Jane privindu-mă cu ochii larg deschiși.

Am luat cochilia cu mine și i-am oferit-o.

– Iat-o, am spus eu răsufând greu.

Încă se mai uita nedumerită la mine.

– Mulțumesc, îmi zise.

M-am așteptat să o răsucească sau s-o miște în așa fel încât să se audă zgomotul inelului dinăuntru, dar n-o făcuse. Așa că, pur și simplu ne-am uitat unul la altul.

– Chiar ți-ai dorit cochilia asta, nu-i așa? vorbi ea în sfârșit.

– Da.

– E drăguță.

– Da.

– Îți mulțumesc încă o dată.

– Cu plăcere.

Și tot n-o mișcase. Din ce în ce mai neliniștit, i-am spus:

– Scutur-o.

Păru că-mi studiază cuvintele.

– Să o scutur? repetă ea.

– Da.

– Wilson, te simți bine?

– Da, am dat eu din cap încurajator spre cochilie.

– Bine, spuse ea încet.

Dar când o făcu, inelul căzu în nisip. M-am lăsat imediat într-un genunchi și am început să-l caut. Uitând tot ce intenționasem să-i spun, m-am orientat direct spre cererea în căsătorie, neavând nici măcar prezența de spirit de a mă uita în sus spre ea.

– Vrei să te măriți cu mine?

După ce am terminat de făcut curat în bucătărie, Jane ieși să stea în pridvorul din spate, lăsând ușa întredeschisă, ca și cum m-ar fi invitat să mă alătur ei. Când am ieșit, am văzut-o sprijinită de balustradă, așa cum făcuse în seara în care Anna venise să ne spună că se mărită.

Soarele apusese și o lună portocalie apăruse exact deasupra copacilor, semănând cu un felinar atârnat pe cer. Am văzut-o pe Jane privind-o. Căldura se domolise în sfârșit și începuse să adie o boare de vânt.

– Chiar crezi că ai putea să găsești o firmă de catering disponibilă? mă întrebă ea.

M-am aplecat spre ea.

– Am să fac tot ce pot.

– A! exclamă ea deodată. Adu-mi aminte să fac mâine rezervările pentru Joseph. Știu că putem să-l luăm cu mașina de la Raleigh, dar sper totuși că voi găsi o legătură directă cu New Bern.

– Pot să fac eu asta, m-am oferit. Oricum voi sta toată ziua la telefon.

– Ești sigur?

– Nu-i mare lucru, i-am răspuns. Pe râu se vedea trecând o ambarcațiune, o umbră neagră cu o lumină strălucitoare la prova.

– Așadar, ce mai aveți de făcut tu și Anna? am întrebat-o.

– Mai multe decât îți poți imagina.

– Adică?

– Ei bine, în primul rând rochia. Leslie vrea să ne însoțească și probabil că treaba asta ne va lua cel puțin două zile.

– Pentru o rochie?

– Trebuie s-o găsească pe cea potrivită și apoi trebuie să i se facă retușurile necesare. Azi-dimineață am vorbit cu o croitoreasă, care ne-a spus că ar putea să rezolve problema dacă-i ducem rochia până joi. Apoi, desigur, mai e petrecerea. Dacă se va ține vreuna, vreau să spun. Furnizorul e una dintre probleme, dar, dacă poți s-o rezolvi, mai rămâne muzica. Apoi trebuie să decorăm casa și grădina, așa că încercă să suni o companie de închirieri.

În timp ce vorbea, îi scăpă un oftat ușor. Știam că n-ar fi trebuit să fiu surprins, totuși...

– Prin urmare, mâine, în timp ce eu voi da telefoane, am înțeles că voi veți fi plecate să cumpărați rochia, corect?

– Nu mai pot de nerăbdare! Se înfioră. O voi privi cum le încercă, voi vedea ce-i place mai mult. Am așteptat acest moment de când era fetiță. E foarte emoționant.

– Îmi dau seama, am comentat eu.

Își apropie degetul mare de cel arătător.

– Și gândește-te că Anna a fost *atât* de aproape de a nu-mi da voie s-o fac.

– E uluitor cât de nerecunoscători pot fi copiii, nu-i așa?

Ea râse, întorcându-și privirea din nou spre apă. Greierii și broaștele își începură concertul de seară, o muzică ce pare că nu se va schimba niciodată.

– Ți-ar plăcea să facem o plimbare? am întrebat-o deodată.

Ezită.

– Acum?

- De ce nu?
- Unde vrei să mergi?
- Contează unde?

Deși părea surprinsă, îmi răspunse:

- Nu chiar.

Câteva minute mai târziu, porniserăm la drum. Străzile erau goale. La casele de vizavi se vedeau luminile strălucind în spatele perdelelor și umbre mișcându-se în interior. Eu și Jane am mers pe marginea drumului, cu pietrele și nisipul scârțâind sub picioare. Deasupra, norii se întindeau pe cer ca niște panglici de argint.

- E tot așa liniște și dimineța? mă întrebă Jane. Când faci jogging?

De obicei plecăm de acasă înainte de ora șase, cu mult înainte de a se trezi ea.

- Uneori. Aproape întotdeauna sunt și alți alergători. Și câini. Le place să-ți adulmece urma și apoi deodată se apucă să latre, chiar în spatele tău.

- E bine pentru inimă, sunt sigură.

- E ca o probă în plus, am fost eu de acord. Și mă obligă să-mi mențin ritmul.

- Ar trebui să încep și eu să alerg din nou. Îmi plăcea să fac jogging.

- Poți oricând să mă însoțești.

- La ora cinci și jumătate dimineța? Nu prea cred.

Tonul ei era un amestec de glumă și neîncredere. Deși cândva soția mea se scula devreme, de când s-a mutat Leslie de la noi asta nu s-a mai întâmplat.

- A fost o idee bună să ne plimbăm. E frumos în seara asta.

- Da, așa e, am spus eu privind-o. Am continuat să mergem în liniște încă vreo câteva minute, înainte de a o vedea pe Jane uitându-se la o casă din apropiere.

- Ai auzit că Glenda a avut un atac de cord?

Glenda și soțul ei erau vecinii noștri și, deși nu făceam parte din același cerc, ne înțelegeam bine. În New Bern, fiecare părea că știe totul despre fiecare.

– Da. E trist.

– Nu e cu mult mai în vârstă decât mine.

– Știu, am răspuns eu. Totuși, am auzit că se simte mai bine. Am tăcut amândoi o clipă, apoi brusc Jane mă întrebă:

– Te gândești vreodată la mama ta?

Nu știam ce să-i răspund. Mama murise într-un accident de automobil la doi ani după ce ne căsătoriserăm. Deși nu fusem la fel de apropiat de părinții mei ca Jane de ai ei, moartea mamei a fost un șoc teribil. Îmi aduc aminte că în ziua aceea am rulat șase ore cu mașina până la Washington pentru a fi alături de tata.

– Uneori.

– Când te gândești la ea, ce anume îți vine în minte?

– Ți aduci aminte ultima oară când am mers în vizită la ei? am răspuns eu. Când am intrat pe ușă și mami a ieșit din bucătărie? Purta o bluză cu un imprimeu cu flori roșii și părea atât de fericită să ne vadă! Și-a desfăcut larg brațele, pentru a ne primi pe amândoi în aceeași îmbrățișare. Așa mi-o amintesc întotdeauna. E o imagine ce nu se va schimba niciodată, ca un fel de tablou. Întotdeauna va arăta la fel.

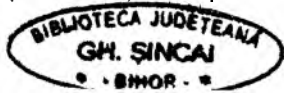
Jane dădu din cap.

– Eu mi-o amintesc pe mama în atelierul ei, cu degetele pline de vopsea. Picta un portret de grup al familiei noastre, ceva ce nu făcuse niciodată, și îmi aduc aminte cât de emoționată era, pentru că voia să i-l dea lui tati de ziua lui de naștere. Făcu o pauză. Dar nu-mi amintesc cum arăta după ce s-a îmbolnăvit. Mami a fost întotdeauna atât de expresivă. Vreau să spun, că avea obiceiul să dea din mâini când vorbea, iar fața îi era atât de însuflețită când povestea ceva... dar după ce s-a instalat boala, s-a schimbat. Își aruncă ochii spre mine. Pur și simplu nu mai era aceeași.

– Știu, am spus eu.

– Câteodată sunt îngrijorată din această pricină, zise ea încet. Că o să mă îmbolnăvesc și eu de Alzheimer.

Deși mă gândisem și eu la asta, n-am spus nimic.

– Nu pot să-mi imaginez cum ar putea să fie, continuă Jane. Să nu-i recunosc pe Anna, sau pe Joseph, sau pe Leslie? Să trebuiască să-i întreb cum îi cheamă când vin să mă viziteze, așa cum făcea mami? Mi se rupe inima doar când mă gândesc la asta.

Am privit-o în tăcere, în strălucirea palidă a luminilor caselor din jur.

– M-aș mira ca mami să fi știut cât de greu ne-a fost, medită ea. Vreau să spun că ea mereu spunea că-și dă seama, dar m-a mirat să fi știut că de fapt nu era în stare să-și recunoască propriii copii. Și nici pe tati.

– Bănuiesc că era conștientă, am spus eu. De aceea s-a mutat la Creekside.

Am crezut că o văd închizând ochii pentru o clipă. Când vorbi din nou, vocea ei era plină de frustrare:

– Urăsc faptul că tati n-a vrut să vină să stea cu noi după ce a murit mami. Avem spațiu suficient!

N-am spus nimic. Deși aș fi putut să explic motivul pentru care Noah stătea la Creekside, ea nu voia să-l audă. Îl cunoștea tot atât de bine ca mine, dar – spre deosebire de mine – nu-l accepta și știam că încercând să-l apăr pe Noah n-aș fi făcut decât să provoc o dispută.

– Urăsc lebăda aia, adăugă ea.

Era o întregă poveste cu lebăda, dar am tăcut.

Am făcut înconjurul unei clădiri, apoi al alteia. O parte dintre vecinii noștri stinseseră deja luminile, dar eu și Jane am continuat să ne plimbăm, fără a mări sau înceti ritmul. Când am văzut casa noastră și mi-am dat seama că plimbarea se apropia de sfârșit, am făcut o pauză și mi-am ridicat ochii spre stele.

– Ce e? mă întrebă ea urmărindu-mi privirea.

– Jane, ești fericită?

Privirea ei mă fixă stăruitor.

– Ce ți-a venit?

– Eram doar curios.

Așteptând să-mi răspundă, eram curios dacă ghicește motivul pentru care o întrebasem. Nu doream să știu dacă e fericită în general, ci dacă e fericită cu mine.

Mă privi atentă, încercând parcă să-mi citească gândurile.

– Ei bine, ar fi ceva...

– Da?

– Ceva destul de important.

Am așteptat, iar Jane inspiră adânc.

– Aș fi cu adevărat fericită dacă ai găsi o firmă de catering, mărturisi ea.

Auzind-o, am izbucnit în râs.

Deși m-am oferit să-i pregătesc o cană de cafea decofeinizată, Jane a dat din cap obosită. Cele două zile lungi își pusese rămpoasa asupra ei și, după ce a căscat pentru a doua oară, mi-a spus că se duce la culcare.

Presupun că aș fi putut s-o urmez în dormitorul de la etaj, dar n-am făcut-o. Am privit-o doar cum urcă treptele, retrăind această seară.

Mai târziu, când m-am vârat în pat, m-am strecurat sub cuvertură și m-am întors spre soția mea. Respirația îi era regulată și profundă și i-am văzut pleoapele mișcându-i-se, ceea ce mă făcea să cred că visează. Despre ce, nu eram sigur, dar chipul îi era liniștit, ca al unui copil. Am privit-o îndelung, vrând și nevrând s-o trezesc, iubind-o mai mult decât viața mea. În ciuda întunericului, am văzut o șuviță de păr ce-i rămăsese pe obraz și mi-am îndreptat degetele spre ea. Pielea îi era fină ca o pudră, de o frumusețe fără cusur. Aranjându-i șuvița de păr după ureche, am clipit des pentru a-mi înghiți lacrimile ce-mi apăruseră misterios în ochi.

CAPITOLUL OPT

În seara următoare Jane mă privea cu gura căscată, cu geanta atârnată încă pe umăr.

– Ai reușit?!?

– Așa se pare, am spus pe un ton senin și detașat, străduindu-mă să las impresia că fusese un moft. Până atunci mă fâțâisem de colo-colo prin casă, așteptând-o să sosească.

– Pe cine ai găsit?

– Chelsea, am răspuns eu.

Situat în centrul orașului New Bern, vizavi de biroul meu, restaurantul se află în clădirea în care Caleb Bradham își avusese birourile atunci când a descoperit băutura cunoscută azi sub numele de pepsi-cola. Transformat în restaurant cu zece ani în urmă, era unul dintre locurile preferate ale lui Jane și cinam deseori acolo. Meniul era bogat și bucătarul-șef era specialist în sosuri exotice și în marinate, care erau servite alături de felurile de mâncare tipice sudului. În serile de vineri și sâmbătă era imposibil să iei masa aici fără o rezervare prealabilă și oaspeții făcuseră un joc din încercarea de a ghici ce ingrediente fuseseră folosite, pentru a da mâncărilor un gust atât de deosebit.

Chelsea era cunoscut și pentru divertismentul pe care-l oferea. Într-un colț se afla un pian cu coadă și John Peterson – care îi dăduse ani de zile lecții de pian Annei – cânta uneori pentru oaspeți, acompaniindu-se cu vocea. Cu urechea formată pentru melodiile la modă și un glas ce amintea de Nat King

Cole, Peterson putea să cânte orice i se cerea și o făcea destul de bine, așa că era invitat să cânte și în restaurante îndepărtate din Atlanta, Charlotte și Washington D.C. Jane putea să-l asculte ore în șir și știam că Peterson era mișcat de felul aproape matern în care ea se mândrea cu el. De altfel, Jane fusese prima din oraș care își încercase norocul cu el ca profesor de pian.

Acuma era prea uluită, pentru a mai spune ceva. În liniștea ce se lăsase, am putut să aud ticăitul ceasului de pe perete, în timp ce ea făcea eforturi să-și dea seama dacă a înțeles bine sau nu. Clipi din ochi:

– Dar... cum?

– Am vorbit cu Henry. I-am explicat situația și de ce am avea nevoie și mi-a spus că o să aibă el grijă de tot.

– Nu înțeleg. Cum poate Henry să se descurce cu așa ceva, chiar în ultimul moment? Nu avea nimic altceva în program?

– N-am idee.

– Vrei să spui că ai ridicat doar receptorul și l-ai sunat?

– Ei bine, n-a fost chiar așa de simplu, dar până la urmă a fost de acord.

– Dar meniul? N-a vrut să știe câte persoane vin?

– I-am spus că aproximativ o sută – ceea ce se pare că e corect. Iar în ce privește meniul, am discutat și despre asta și mi-a spus că va aduce ceva absolut special. Presupun că aș putea să-l sun și să-i cer, dacă vrei ceva anume.

– Nu, nu, interveni ea repede recâștigându-și siguranța de sine. E foarte bine. Tu știi că îmi place tot ce se gătește la ei. Doar că nu-mi vine să cred. Mă privi cu admirație. Ai reușit!

– Da, am dat eu din cap.

Zâmbi, apoi își întoarse brusc privirea spre telefon.

– Trebuie s-o sun pe Anna, strigă ea. N-o să-i vină să creadă.

Henry MacDonald, proprietarul restaurantului, e un vechi prieten al meu. New Bern este un loc unde pare imposibil să ai parte de intimitate, acest fapt are totuși avantajele lui. Pentru că te învârți mereu printre aceiași oameni – la cumpărături, pe

stradă, la biserică sau la petreceri –, în acest oraș politețea s-a înrădăcinat și adesea e posibil ca datorită ei să realizezi aici lucruri care ar părea imposibile în altă parte. Oamenii își fac diverse servicii, pentru că nu se știe niciodată când, la rândul lor, vor avea și ei nevoie de ceva și acesta este unul dintre motivele pentru care New Bern e atât de deosebit față de alte locuri.

Asta nu înseamnă că nu eram mândru de ceea ce făcusem. Îndreptându-mă spre bucătărie, am auzit-o pe Jane vorbind la telefon.

– Tatăl tău a reușit! exclamă ea. N-am idee cum, dar a reușit! Mi-a tresărit inima auzind-o ce mândră era de mine.

La masa din bucătărie, am început să sortez corespondența pe care o ridicasem mai devreme. Facturi, cataloage, revista *Time*. Cum Jane continua să discute cu Anna, am luat în mână revista. Mi-am imaginat că va sta la telefon o bună bucată de timp, dar, spre surpriza mea, a pus receptorul jos înainte ca eu să încep să citesc primul articol.

– Așteaptă, mi se adresă, nu începe să citești, vreau să aud totul. Se apropie de mine. Ei bine, continuă ea, știi că Henry va fi acolo și va aduce mâncare pentru toată lumea. Dar va veni și cu personal care să-l ajute, nu-i așa?

– Sunt sigur, am răspuns eu. Nu poate să-i servească el pe toți.

– Altceva ce-mi mai spui? E vorba de bufet rece?

– M-am gândit că ar fi cel mai potrivit, având în vedere mărimea bucătăriei lui Noah.

– Și eu cred la fel, fu ea de acord. Dar ce-mi spui despre mese și fețe de masă? Va aduce el tot?

– Cred că da. Ca să fiu cinstit, nu l-am întreat, dar nu pare să fie mare lucru chiar dacă nu le aduce. Probabil putem împrumuta tot ce avem nevoie.

Dădu repede din cap. Începuse să facă planuri, să-și întocmească liste.

– În regulă, spuse, dar înainte de a apuca să mai zică ceva, am ridicat mâinile.

– Nu-ți fie teamă, am să-l sun dimineață la prima oră să mă asigur că totul se va desfășura așa cum trebuie. Apoi, clipind din ochi am adăugat: Ai încredere în mine.

Erau aceleași cuvinte rostite de mine cu o zi înainte acasă la Noah și-mi zâmbi sfioasă. M-am așteptat ca momentul acela să treacă repede, dar n-a fost așa. Ne-am privit unul pe celălalt – aproape ezitant –, apoi se aplecă spre mine și mă sărută pe obraz.

– Mulțumesc că ai găsit furnizorul potrivit, zise ea.

Am înghițit cu dificultate.

– Pentru puțin.

La patru săptămâni după ce am cerut-o în căsătorie ne-am cununat și la cinci zile după aceea, când m-am întors de la serviciu, Jane mă aștepta în salonul micului apartament pe care-l închiriaserăm.

– Trebuie să vorbim, spuse ea bătând cu palma canapeaua pe care stătea.

Mi-am pus geanta deoparte și m-am așezat alături. Ea îmi luă mâna.

– E totul în ordine? am întrebat-o eu.

– Tot.

– Atunci, ce e?

– Mă iubești?

– Da, am răspuns eu. Sigur că te iubesc.

– Atunci o să faci ceva pentru mine?

– Dacă pot. Știi că aş face orice pentru tine.

– Chiar dacă-ți va fi greu? Chiar dacă tu nu vrei asta?

– Sigur, am repetat și după o pauză: Jane, ce se întâmplă?

Trase adânc aer în piept înainte de a răspunde:

– Duminica asta vreau să vii cu mine la biserică. Cuvintele ei m-au prins nepregătit și înainte de a putea spune ceva, continuă: Știu că nu dorești să mergi și mi-ai spus că ești ateu, dar vreau să faci asta pentru mine. E foarte important pentru mine, chiar dacă tu ai impresia că nu ai ce să cauți acolo.

– Jane... eu, am început.

– Am nevoie de tine acolo, mai zise ea.

– Am mai vorbit despre asta, am protestat eu, dar Jane mi-o reteză scurt, de data aceasta clătinând din cap:

– Știi că am vorbit. Și înțeleg că nu ai fost crescut în felul în care am fost crescută eu. Dar nu există nimic ce ai putea să faci vreodată, care să însemne mai mult pentru mine decât acest lucru simplu.

– Chiar și dacă nu cred?

– Chiar și dacă nu crezi, îmi răspunse.

– Dar...

– Nici un dar... continuă ea. Nu în legătură cu asta. Nu cu mine. Te iubesc, Willson, și știu că și tu mă iubești. Și dacă vrem ca relația noastră să meargă bine, trebuie ca fiecare să cedeze câte puțin. Nu-ți cer să crezi. Îți cer doar să vii cu mine la biserică. Căsătoria e un compromis, înseamnă și să faci ceva pentru cealaltă persoană, nu numai pentru tine, chiar și atunci când nu vrei. Cum am făcut eu cu nunta.

Mi-am mușcat buzele, știind cum s-a simțit ea când nunta s-a oficiat doar la primărie.

– În regulă, am spus eu. Am să vin.

Și, auzind răspunsul meu, Jane mă sărută, un sărut delicat ca însuși paradisul.

Când Jane m-a sărutat în bucătărie, m-a răscolit amintirea sărutului de atunci. Îmi aducea aminte de acea apropiere tandră care avusese o influență atât de mare în înlăturarea contradicțiilor dintre noi în trecut – nu ardea de pasiune, dar pecetluia un fel de legământ pe care mi-l făceam ca mariajul nostru să meargă bine.

Pentru mine acest legământ era motivul pentru care rămăseserăm atât de mult împreună. Acest element din mariajul nostru, mi-am dat eu deodată seama, mă îngrijorase atât de mult în ultimul an. Nu numai că începusem să mă întreb dacă Jane mă mai iubește, dar mă întrebam dacă mai *voia* să mă iubească.

Trebuie să fi avut multe motive de dezamăgire, mai ales pe vremea când mă întorceam acasă cu mult după ce copiii se duceau la culcare, când nu participam la jocurile lor, la petreceri, la vacanțele familiei, când petreceam weekendurile cu partenerii și clienții mei pe terenul de golf. Gândindu-mă bine, cred că am fost un fel de soț absent, o umbră a acelui tânăr cu care se măritase ea. Asta mi se părea că spusese sărutul ei: „Vreau să văd dacă ești chiar tu“.

– Wilson? Te simți bine?

Am făcut un efort să zâmbesc.

– Foarte bine. Am respirat profund, nerăbdător să schimb subiectul. Ce-ai făcut azi? Ați găsit rochie?

– Nu. Am fost la câteva magazine, dar Anna n-a văzut nimic pe măsura ei, care să-i placă. Nici n-am realizat cât de mult durează – vreau să spun că Anna e atât de subțire, încât a trebuit să prindă rochiile de fiecare dată în ace, pentru a ne face o idee de felul cum ar putea să arate. Mâine ne ducem să încercăm și în alte locuri, să vedem ce găsim. În altă ordine de idei, mi-a spus că Keith se va ocupa de familia lui, așa că nu trebuie să avem nici o grijă. Ceea ce mi-a adus aminte de ceva – ai făcut rezervările la avionul lui Joseph?

– Da, am răspuns eu. Va sosi vineri seara.

– Aici la New Bern sau în Raleigh?

– La New Bern. Sosirea este la ora opt și jumătate. Leslie a putut să meargă astăzi cu voi?

– Nu, astăzi nu. Ne-a sunat când eram pe drum în mașină. A trebuit să facă niște cercetări suplimentare pentru proiectul ei de laborator, dar va veni cu noi mâine. Spunea că există magazine și în Greensboro, dacă dorim să mergem acolo.

– Și vă duceți?

– E la o depărtare de trei ore și jumătate, mormăi ea. Pur și simplu nu vreau să stau în mașină timp de șapte ore.

– Dar de ce nu rămâneți acolo peste noapte? am sugerat eu. În felul acesta veți putea să vizitați ambele orașe.

Suspină.

– Asta a sugerat și Anna. Spunea că trebuie să ne ducem din nou la Raleigh, iar miercuri să mergem la Greensboro. Însă nu vreau să te las pe tine în aer. Mai sunt multe de făcut aici!

– Dă-i drumul, am îndemnat-o eu. Acum că avem asigurat furnizorul pentru mâncare, totul se leagă. Pot să mă ocup de orice e nevoie. Dar nu putem să facem nunta fără ca ea să aibă rochie.

Mă privi sceptică.

– Ești sigur?

– Categoric. De fapt, mă gândeam că aș putea chiar să am timp să joc și vreo două partide de golf.

Pufni.

– Ai vrea tu!

– Dar ce spui de handicapul meu? am rostit prefăcându-mă că protestez.

– După treizeci de ani, părerea mea e că, dacă nu ți-ai îmbunătățit încă jocul, probabil că nu ți-e scris s-o faci vreodată.

– Asta e chiar o insultă.

– Nu. E doar o constatare. Te-am văzut jucând, îți aduci aminte?

Am dat din cap, dându-i dreptate. În ciuda anilor petrecuți de mine pentru a-mi îmbunătăți balansul, sunt departe de a fi un jucător de golf prea bun. M-am uitat la ceas.

– Vrei să mergem în oraș să mâncăm ceva?

– Ce? Astă-seară n-ai gătit?

– Numai dacă nu vrei niște resturi. N-am avut timp să merg la cumpărături.

– Glumeam, mai zise ea dând din mână. Nu am pretenția să gătești mereu, deși trebuie să recunosc că a fost foarte drăguț. Zâmbi. Sigur că mi-ar plăcea să merg. Mi s-a făcut destul de foame. Dă-mi doar un minut să mă pregătesc.

– Arăți bine, am protestat eu.

– Nu durează decât un minut, strigă ea în timp ce se îndrepta spre scară.

N-a durat numai un minut. O cunoșteam pe Jane și de-a lungul anilor am ajuns să înțeleg că acel „minut“ necesar pregătirilor ei, de fapt, se transforma în aproape douăzeci de minute. Am învățat să-mi ocup timpul de așteptare cu activități care-mi făceau plăcere și cereau puțină gândire. Bunăoară, puteam să intru în biroul meu și să-mi aranjez obiectele de pe masă sau să potriveșc amplificatorul la stereo, după ce-l folosiseră copiii.

Am descoperit că aceste treburi inofensive făceau să treacă timpul aproape neobservat. Adesea, când terminam ceea ce mă apucasem să fac, îmi descopeream soția stând în spatele meu cu mâinile în șolduri.

– Ești gata? întrebam eu.

– Sunt gata de mult, spunea furioasă. De zece minute aștept să termini.

– O, răspundeam eu, iartă-mă. Să văd dacă am cheile la mine și putem pleca.

– Să nu-mi spui că le-ai pierdut.

– Nu, sigur că nu, spuneam bătându-mă peste buzunare și întrebându-mă dacă voi reuși să le găsesc. Apoi, privind în jur, adăugam repede: Sunt sigur că sunt pe aici pe undeva. Le-am avut în mână acum câteva minute.

Atunci, soția mea își rotea privirea exasperată.

În seara aceasta însă, am luat în mână revista *Time* și m-am îndreptat spre sofa. Terminasem de citit câteva articole, când am auzit-o pe Jane coborând scările și am lăsat deoparte revista. Tocmai mă întrebam ce ar fi dorit să mănânce, când sună telefonul.

Ascultând vocea tremurătoare de la celălalt capăt al firului, am simțit cum mi se risipește buna dispoziție și mă copleșește un profund sentiment de groază. Jane ajunsese la parter, când am pus telefonul în furcă.

Văzându-mi expresia, încremeni.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Cine era?

– Kate, am răspuns repede. Se duce la spital. Jane își duse mâna la gură. E vorba de Noah, am mai adăugat eu.

CAPITOLUL NOUĂ

În timp ce rulam spre spital, ochii lui Jane se umplură de lacrimi. Deși de obicei sunt un șofer prudent, acum schimbam des benzile și apăsam cu putere pe accelerator când semafoarele treceau pe galben, simțind greutatea fiecărui minut care trecea.

În momentul în care am sosit, scena din camera de gardă îmi amintea de primăvara aceasta, când Noah avusese congestia cerebrală, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat de atunci. Aerul mirosea a amoniac și a antiseptice, iar tuburile fluorescente aruncau o lumină obositoare peste aglomerația din sala de așteptare.

Pe lângă pereți erau aliniate scaune din metal și vinil, ce avansau în rânduri spre mijlocul încăperii. Multe dintre locuri erau ocupate de grupuri de câte două sau trei persoane, care discutau în șoaptă, în vreme ce un șir de oameni așteptând să completeze formularele, șerpuia în jurul biroului de primiri.

Familia lui Jane era adunată lângă ușă. Kate stătea palidă și nervoasă lângă Grayson, soțul ei, care arăta exact ca un plantator de bumbac ce era, în salopeta și cizmele lui prăfuite. Timpul săpase riduri adânci pe fața lui osoasă. David, fratele mai mic al lui Jane, stătea lângă ei ținând-o de braț pe soția lui, Lynn.

La vederea noastră, Kate alergă în întâmpinarea noastră cu lacrimile șiroidu-i pe obraji. Ea și cu Jane căzură imediat una în brațele celeilalte.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane, cu fața crispată de teamă. Cum se simte?

Kate izbucni:

– A căzut lângă heleşteu. Nimeni n-a văzut cum s-a întâmpat, dar era totuși conștient când l-a găsit asistenta. Ea a spus că s-a lovit la cap. Ambulanța l-a adus aici acum aproximativ douăzeci de minute și doctorul Barnwell îl consultă acum. Asta e tot ce știm.

Jane părea că se frânge în brațele surorii ei. Nici David, nici Grayson nu puteau să le privească; amândoi aveau buzele strânse într-o linie îngustă. Lynn stătea cu brațele încrucișate, legănându-se pe călcâie înainte și înapoi.

– Când putem să-l vedem?

Kate dădu din cap.

– Nu știu. Surorile continuă să ne îndemne să-l așteptăm pe doctorul Barnwell sau pe una dintre asistente. Cred că ei ne vor spune ce se întâmplă.

– Dar o să fie bine, nu-i așa? Cum Kate nu răspunse imediat, Jane inspiră cu putere. O să fie bine, adăugă ea.

– O, Jane... Kate își strânse pleoapele. Nu știu. Nimeni nu știe nimic.

Pentru moment nu făceau nimic decât să se strângă în brațe.

– Unde e Jeff? întrebă Jane, referindu-se la fratele lor care lipsea. Vine și el, nu-i așa?

– Până la urmă am dat de el, o informă David. A trecut pe acasă să o ia pe Debbie, apoi vin direct aici.

David se alătură surorilor lui, toți trei înghesuindu-se unul în altul ca și cum ar fi încercat să-și unească forțele de care știau că au nevoie.

O clipă mai târziu, sosiră Jeff și Debbie. Jeff se apropiase de frații lui și de îndată ce a fost pus la curent cu situația, pe fața lui se putu citi aceeași groază care se vedea pe chipurile celorlalți.

În timp ce minutele treceau cu greutate, ne-am despărțit în două grupuri: copiii lui Noah și ai lui Allie de o parte, și soții lor de alta. Cu toate că-l iubeam pe Noah, iar Jane era soția mea, am învățat că există clipe când Jane are nevoie de frații ei

mai mult decât de mine. Îmi va simți lipsa mai târziu, acum nu era momentul.

Lynn, Grayson, Debbie și cu mine am mai trecut prin asta și înainte – în primăvară când Noah făcuse congestia cerebrală, la fel când a murit Allie sau când Noah a avut atacul de cord acum șase ani. În timp ce grupul lor avea ritualurile lui, incluzând îmbrățișări și cercuri de rugăciune, precum și întrebări neliniștite repetate iar și iar, al nostru era mai stoic. Grayson, ca și mine, a fost întotdeauna un om tăcut. Când era nervos, își băga mâinile în buzunare și-și scutura cheile. Lynn și Debbie acceptau faptul că David și Jeff au nevoie de surorile lor în astfel de momente, dar păreau pierdute când se declanșa criza, nesigure de ceea ce trebuiau să facă, altceva decât să nu le stea în cale și să-și păstreze vocile cât mai scăzute. Pe de altă parte, eu întotdeauna m-am trezit căutând modalități practice de a veni în ajutor – mijloc eficient de a-mi controla emoțiile.

Observând că șirul de oameni de la biroul de primiri se terminase, m-am îndreptat într-acolo. O clipă mai târziu, sora ridică privirea din spatele teancului de formulare. Expresia ei era peste măsură de obosită.

– Pot să vă ajut cu ceva?

– Da, am răspuns eu. Mă întreb dacă aveți vreo informație despre Noah Calhoun. A fost adus aici acum aproximativ o jumătate de oră.

– A ieșit medicul pentru a sta de vorbă cu dumneavoastră?

– Nu. Dar întreaga familie e acum aici și suntem extrem de neliniștiți.

Am arătat cu capul spre ei și i-am văzut privirea urmărind-o pe a mea.

– Sunt sigură că doctorul sau una dintre asistente vor apărea imediat.

– Știu. Dar există posibilitatea să aflăm când am putea să mergem să-l vedem pe tatăl nostru? Sau dacă e bine?

Pentru moment, nu eram sigur dacă mă va ajuta, dar când și-a îndreptat din nou privirea spre familie, am auzit-o oftând.

– Dați-mi doar câteva minute să pun la punct câteva dintre formularele astea. Apoi voi vedea ce pot să fac, e bine?

Grayson veni lângă mine la recepție cu mâinile în buzunare.

– Ai reușit ceva?

– Am încercat, am răspuns eu.

Dădu din cap, zdrăngănindu-și cheile.

– Mă duc să stau jos, zise el după câteva secunde. Cine știe cât va trebui să rămânem pe aici.

Amândoi ne-am așezat în scaunele din spatele familiei. Câteva minute mai târziu, sosiră Anna și Keith. Anna se alătură grupului de frați, iar Keith se așeză lângă mine. Îmbrăcată în negru, Anna arăta de parcă ar fi venit la o înmormântare.

Așteptarea este întotdeauna partea cea mai grea a crizelor de acest gen și, din această cauză, am ajuns să urăsc spitalele. Nimic nu se întâmplă, iar în minte ți se învâlmășesc imagini din ce în ce mai sumbre, pregătindu-te în subconștient pentru ce e mai rău. În liniștea încordată, îmi auzeam inima cum bate și mi se uscaseră gâtul.

Am observat că sora de la ghișeu de primiri nu se mai afla la birou și am sperat că s-a dus să afle ce e cu Noah. Cu coada ochiului am văzut-o pe Jane apropiindu-se. Sculându-mă de pe scaun, mi-am ridicat brațul, permițându-i astfel să se lipească de mine.

– Urăsc această situație, zise ea.

– Știu. Nici mie nu-mi place.

În spatele nostru, în camera de urgențe intră o tânără pereche cu trei copii plângăcioși. Ne-am dat la o parte pentru a le face loc să treacă și, când au ajuns la recepție, am văzut-o pe soră apărând din spate. Ridică un deget pentru a da de înțeles perechii să aștepte și se îndreaptă spre noi.

– E conștient, anunță ea, dar tot mai e puțin amețit. Semnele vitale sunt bune. Probabil că-l vor muta într-un salon cam într-o oră cred.

– Așadar, se pare că-și va reveni?

– Nu va fi dus la reanimare, dacă asta doriți să știți, răspunse ea evaziv. Probabil că va trebui să stea câteva zile în spital, sub observație.

La vorbele ei, se auzi un murmur colectiv de ușurare.

– Acum putem să-l vedem? insistă Jane.

– Nu puteți intra toți deodată. Nu e destul loc și doctorul consideră că cel mai bine ar fi dacă l-ați lăsa să se odihnească puțin. Medicul a mai spus că unul dintre dumneavoastră ar putea să intre, dar vizita să nu fie prea lungă.

Părea clar că ori Kate, ori Jane se vor duce, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, sora continuă:

– Care dintre dumneavoastră este Wilson Lewis?

– Eu, am răspuns.

– Vreți să veniți cu mine? Sunt gata să-i pună perfuzia și ar trebui probabil să-l vedeți înainte de a i se face somn.

Am simțit ochii familiei fixați pe mine. Cred că știam de ce voia să mă vadă, dar am ridicat mâinile în sus ca pentru a respinge ideea.

– Știu că eu am vorbit cu dumneavoastră, dar probabil că Jane sau Kate ar trebui să meargă, am sugerat eu. Sunt fiicele lui. Sau poate David, sau Jeff.

Sora dădu din cap:

– A cerut să vă vadă pe dumneavoastră. A subliniat foarte clar că trebuie să fiți cel care-l va vizita primul.

Jane zâmbi ușor, dar am văzut în zâmbetul ei ceea ce am simțit și din partea celorlalți. Curiozitate, desigur. Și surpriză. Dar ceea ce am simțit cel mai sigur din partea ei a fost un fel de complicitate subtilă, de parcă ar fi știut exact de ce Noah mă alesese pe mine.

L-am găsit întins în pat cu două tuburi în brațe și conectat la un monitor ce înregistra activitatea inimii. Ochii îi erau pe jumătate închiși, dar își întoarse capul pe pernă când asistenta trase perdeaua în spatele nostru. Apoi am auzit pașii ei depărtându-se, iar noi am rămas singuri.

Arăta plăpând în patul acela mare și fața îi era albă ca varul. M-am așezat în scaunul de lângă el.

– Bună, Noah.

– Bună, Wilson, mă salută cu voce tremurătoare. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

– Ești bine?

– Ar putea fi și mai bine. Îmi oferi o umbră de zâmbet. Dar ar putea fi și mai rău.

I-am luat mâna.

– Ce s-a întâmplat?

– O rădăcină, mai zise el. Am trecut pe lângă ea de mii de ori, dar de data aceasta parcă se înălțase mai mult din pământ și m-am împiedicat de ea.

– Te-ai lovit la cap?

– La cap, la corp. Peste tot. M-am prăbușit ca un sac cu cartofi, dar nu s-a rupt nimic, mulțumesc lui Dumnezeu. Sunt doar puțin amețit. Doctorul spunea că aș putea să mă ridic din pat cam în două zile. Am spus că e bine așa, fiindcă în acest weekend trebuie să particip la o nuntă.

– Nu-ți face gânduri în legătură cu asta. Ai grijă doar să te însănătoșești.

– Voi fi bine. Mai am încă ceva vreme de trăit.

– Foarte bine.

– Dar cu Kate și Jane cum e? Bolnave de îngrijorare, pun pariu.

– Toți suntem îngrijorați. Inclusiv eu.

– Cred, dar tu nu mă privești cu ochii aceia plini de mâhnire și nu izbucnești în lacrimi de fiecare dată când mormăi eu ceva.

– Fac și eu asta, când nu te uiți tu.

Zâmbi.

– Nu cum fac ei. Există șansa ca unul dintre ei să fie cu mine în permanență în următoarele câteva zile, aranjându-mi păturile, ajustându-mi patul și înfoidu-mi pernele. Sunt ca niște cloști. Știu că intențiile lor sunt bune, dar toată această amenințare a prezenței lor, care planează asupra mea, e suficientă pentru a mă scoate din minți. Ultima dată când am fost internat în spital, nu

cred că am reușit să rămân singur mai mult de un minut. N-am putut să merg nici măcar la baie fără ca unul dintre ei să mă conducă și apoi să aștepte în fața ușii până termin.

– Ai avut nevoie de ajutor. N-ai putut să mergi singur, îți amintești?

– Dar un bărbat are nevoie să-și păstreze demnitatea.

I-am strâns mâna.

– Tu vei fi întotdeauna cel mai demn bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

Noah îmi susținu privirea, expresia lui îndulcindu-se.

– O să stea toți pe capul meu imediat ce mă vor vedea, știi tu. Insistând și agitându-se, ca de obicei. Zâmbi răutăcios. Ar trebui să-mi bat puțin joc de ei.

– Ia-o ușor, Noah. Ei fac asta pentru că te iubesc.

– Știu. Dar nu trebuie să mă trateze ca pe un copil.

– Nu e chiar așa.

– Ba chiar așa va fi. Când vei găsi momentul, de ce nu le-ai spune că ai impresia că am nevoie de odihnă, ești de acord? Dacă le-aș spune eu că am obosit, nu vor face decât să se îngrijoreze și mai mult.

Am zâmbit.

– Așa am să fac.

Pentru moment am încetat să mai vorbim. Monitorul cardiac își lansa constant bipurile, liniștitoare în monotonia lor.

– Știi de ce am cerut să vii tu aici, în locul unuia dintre copiii? mă întrebă el.

Fără să vreau am dat din cap.

– Vrei să mă duc la Creekside, nu-i așa? Să dau de mâncare lebedei, cum am făcut și primăvara trecută.

– Te-ar deranja?

– Deloc. Voi fi încântat să te ajut.

Făcu o pauză, apoi îmi spuse cu o voce obosită:

– Știi că n-aș fi putut să te rog, dacă erau și ceilalți aici. Toți se supără când pomenesc de ea. Își închipuie că asta înseamnă că mi-am pierdut mințile.

– Știu.

– Dar tu știi mai bine, nu-i așa, Wilson?

– Da.

– Pentru că și tu crezi. Era acolo când m-am trezit din leșin, să știi. A stat lângă mine să fie sigură că sunt bine. A trebuit s-o alunge asistenta. A stat cu mine tot timpul.

Știam ce aștepta să spun, dar se pare că n-am fost în stare să găsec cuvintele pe care voia să le audă. Așa că i-am zâmbit.

– Pâine Wonder, am zis eu. Patru felii dimineța și trei bucăți după-amiaza, nu-i așa?

Noah mă strânse de mână, forțându-mă să-l privesc în ochi.

– Tu mă crezi, nu-i așa, Wilson?

Am tăcut. Pentru că Noah mă înțelegea mai bine decât oricine, am știut că nu pot să-i ascund adevărul.

– Nu știu ce să zic, am spus în sfârșit.

Auzind răspunsul meu, i-am văzut în ochi dezamăgirea.

O oră mai târziu, Noah era mutat într-un salon de la etajul întâi, unde în sfârșit familia putu să i se alătore.

Jane și Kate intrară în încăpere murmurând amândouă deodată:

– O, tati!

Au urmat Lynn și Debbie, în timp ce David și Jeff se opriră de partea cealaltă a patului. Fixându-l, atingându-l, gudurându-se pe lângă el, îmbrățișându-l și sărutându-l. Plictisindu-l toți și bombardându-l cu întrebări.

Jeff vorbi primul:

– Ești sigur că te simți bine? Doctorul a spus că ai luat o bușitură zdravănă.

– Sunt bine. Am un cucui în cap, dar altceva nimic. Poate puțin obosit.

– M-am speriat de moarte, declară Jane. Dar sunt așa fericită că ești bine.

– Și eu, spuse David.

– N-ar trebui să mai mergi singur la lac, dacă te simți încă amețit, îl dojeni Kate. Data viitoare, când te mai duci pe acolo, așteaptă până vine cineva să te ajute. În felul acesta te vor găsi mai repede.

– O s-o facă oricum, zise Noah.

Jane își făcu de lucru la căpătâiul patului și-i înfoie pernele.

– N-ai stat mult acolo, nu-i așa? Nici nu îndrăznesc să mă gândesc că nu te-au găsit imediat.

Noah clătină din cap.

– N-au trecut decât vreo două ore, cred.

– Două ore! exclamă Jane și Kate.

Încremeniseră de groază.

– Poate, puțin mai mult. E greu de spus pentru că norii acopereau soarele.

– Mai mult? întrebă Jane.

Își strânse mâinile pumn de disperare.

– Și m-am udat. Cred că a plouat. Sau poate stropitoarele au fost de vină.

– Ai fi putut să mori acolo! strigă Kate.

– O, n-a fost chiar așa de rău. Puțină apă nu face rău nimănui. Partea cea mai proastă a fost ratonul, când, în sfârșit, mi-am revenit. După felul în care mă privea, am crezut că ar putea fi turbat. Apoi a venit la mine.

– Ai fost atacat de un raton?

Jane arăta ca și cum era gata să leșine.

– Nu chiar. L-am alungat înainte de-a apuca să mă muște.

– A încercat să te muște! strigă la rândul ei Kate.

– O, nu e cine știe ce! Am mai avut eu de-a face cu ratoni și înainte.

Kate și Jane se uitau una la alta cu niște expresii revoltate, apoi se întoarseră spre frații lor. Domni o liniște îngrozită, înainte ca Noah să zâmbească. Își îndreptă un deget spre ei și le făcu cu ochiul.

– V-am făcut-o!

Mi-am dus mâna la gură, încercând să-mi înăbuș un chicotit. Într-un colț, am văzut-o pe Anna străduindu-se să rămână serioasă.

– Nu-ți bate joc de noi în felul ăsta! se răsti Kate, bătând cu palma în marginea patului.

– Da, tati, nu e frumos, adăugă Jane.

Noah strânse amuzat din pleoape.

– A trebuit. Chiar voi m-ați provocat. Și mai trebuie să știți că m-au găsit doar după vreo două minute. Și mă simt bine. M-am oferit să conduc chiar eu mașina până la spital, dar au chemat ambulanța să mă ia.

– Nu poți să conduci. Carnetul tău nici măcar nu mai e valabil.

– Asta nu înseamnă că am uitat să conduc. Iar mașina se află tot în parcare.

Cu toate că n-au mai spus nimic, le și vedeam pe Jane și Kate gândindu-se cum să facă să-i ia cheile.

Jeff își dresese glasul.

– Mă gândeam că poate am putea să-ți punem una dintre alarmele acelea pentru încheietura mâinii. Dacă se mai întâmplă, o să poți primi ajutor imediat.

– N-am nevoie. M-am împiedicat de o rădăcină. În cădere nici n-aș fi avut timp să apăs pe buton. Și când aș fi reușit, asistentă ar fi fost deja acolo.

– Am să discut cu directorul, zise David. Și dacă n-are grijă de rădăcina aia, voi avea eu. O s-o tai eu însumi.

– Te ajut și eu, se offeri Grayson.

– Nu e vina lui că am devenit neîndemânic cu vârsta. Voi fi iar pe picioare într-o zi sau două și întremat pentru weekend.

– Nu-ți bate capul cu asta, zise Anna. Înzdrăvenește-te doar, bine?

– Și ia-o încet, îl îndemnă Kate. Suntem îngrijorați din cauza ta.

– Speriați de moarte, repetă Jane.

Clonc, clonc, clonc. Am zâmbit în sinea mea. Noah avea dreptate – toți erau ca niște cloști.

– Am să fiu bine, insistă Noah. Și să nu cumva să anulați nunta aceea din cauza mea. Aștept să vin și eu și nu vreau să credeți că un cucui în cap e suficient să mă facă să nu particip.

– Acum, lucrul cel mai important nu e nunta, zise Jeff.

– Are dreptate, bunicule, adăugă Anna.

– Și nici să n-o amânați, mai spuse Noah.

– Nu vorbi așa, tati, interveni Kate. Vei sta aici cât de mult timp va fi nevoie pentru a te întrema.

– O să fie bine. Vreau doar să-mi promiteți că veți continua pregătirile. Aștept cu nerăbdare evenimentul.

– Nu fi așa încăpățânat, stăruie Jane.

– De câte ori trebuie să vă spun? Pentru mine e foarte important. Nu se întâmplă ca în fiecare zi să aibă loc pe aici vreo nuntă. Dându-și seama că nu va ajunge nicăieri cu fetele lui, o căută din priviri pe Anna. Înțelegi ce vreau să spun, nu-i așa, Anna?

Anna ezită. În tăcere, ochii ei se îndreptară spre mine, înainte de a se uita din nou la Noah.

– Sigur că da, bunicule.

– Atunci o să mergi mai departe cu treaba, nu-i așa?

Instinctiv Anna îl prinse pe Keith de mână.

– Dacă așa vrei tu, zise ea simplu.

Noah zâmbi vizibil ușurat.

– Mulțumesc, șopti el.

Jane îi aranjă pătura.

– Ei bine, atunci va trebui să ai grijă de tine săptămâna asta, zise ea. Și, pe viitor, să fii mai atent!

– N-ai grijă, tati, promise David. Am să scot rădăcina aia până te întorci tu.

Discuția reveni la felul cum căzuse Noah, iar eu mi-am dat deodată seama ce se evitase pe toată durata acestei vizite. Nici unul dintre ei nu vrusese să pomenească motivul pentru care Noah fusese la heleşteu.

De fapt, nici unul dintre ei n-a vrut niciodată să vorbească despre lebădă.

*

Noah mi-a povestit despre ea cu mai puțin de cinci ani în urmă. Allie murise de o lună și el părea să îmbătrânească văzând cu ochii. Rareori își părăsea camera, nici măcar pentru a le citi poezii celorlalți. În schimb, stătea la birou, recitind scrisorile pe care el și Allie și le scriseseră unul altuia de-a lungul anilor sau răsfoind exemplarul lui din *Fire de iarbă*.

Desigur, am făcut tot ce am putut să-l scoatem din cameră și presupun că e o ironie faptul că tocmai eu am fost acela care l-am dus la banca de lângă heleșteu. În dimineața aceea am văzut lebăda pentru prima oară.

Nu pot spune că știam ce gândește Noah și în mod cert nu dădea nici un semn la ora aceea că descoperise ceva semnificativ la ea. Îmi amintesc că lebăda înotase spre noi, căutând parcă ceva de mâncare.

– Ar fi trebuit să aducem niște pâine, remarcă Noah.

– Data viitoare așa vom face, am încuviințat eu destul de nepăsător.

Când două zile mai târziu am mers să-l vizitez, am fost surprins să nu-l găsesc pe Noah în cameră. Asistenta mi-a spus unde era. L-am găsit stând pe banca de lângă heleșteu. Avea la el o singură felie de pâine Wonder. Când m-am apropiat, lebăda păru că mă privește, dar chiar și atunci nu arătă nici un fel de teamă.

– Se pare că v-ați și împrietenit, am comentat eu.

– Așa se pare, acceptă el.

– Pâine Wonder? am întrebat eu.

– Am impresia că asta îi place cel mai mult.

– De unde știi că e o ea?

Noah zâmbi.

– Pur și simplu, știu, zise el și așa a început totul.

De atunci a hrănit în mod regulat lebăda, mergând la heleșteu pe orice vreme. Stătea acolo și când ploua, și când era o căldură înăbușitoare și, pe măsură ce treceau anii, începu să petreacă din ce în ce mai mult timp acolo, privind-o și vorbindu-i.

Erau zile în care stătea de dimineța până seara fără să părăsească banca.

La câteva luni după prima lui întâlnire cu lebăda, l-am întrebat de ce petrecea atât de mult timp la heleșteu. Îmi dădeam seama că găsește locul încărcat de pace și că îi făcea plăcere să vorbească cu cineva – sau cu ceva – fără să aștepte răspuns.

– Vin aici pentru că ea vrea asta.

– Lebăda? am întrebat eu.

– Nu, îmi răspunse el. Allie.

M-am înfiorat auzindu-i numele, dar tot nu știam ce vrea să spună.

– Allie dorește să-i dai de mâncare lebedei?

– Da.

– De unde știi?

Cu un oftat, ridică ochii spre mine.

– Pentru că este chiar ea, mai zise el.

– Cine?

– Lebăda.

Am dat din cap ezitând.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui.

– E Allie, repetă el. A găsit o modalitatea de a se întoarce la mine, așa cum mi-a promis. Tot ce a trebuit să fac eu a fost s-o descopăr.

Asta e ceea ce înțeleg doctorii când spun că Noah e maniac.

Am mai rămas la spital încă treizeci de minute. Doctorul Barnwell ne-a promis să ne sune pentru a ne da noutăți după vizita din dimineța următoare. Era apropiat de familia noastră și-l îngrijea pe Noah ca pe propriul tată. Aveam încredere totală în el. Așa cum promisesem, am sugerat familiei că Noah pare obosit și că ar fi mai bine pentru el să se odihnească. În drum spre ieșire, am aranjat să-l vizităm cu schimbul, apoi ne-am îmbrățișat, ne-am sărutat și ne-am despărțit în parcare. O clipă mai târziu, eu și Jane ne-am trezit singuri, privindu-i pe ceilalți cum pleacă.

Uitându-mă la Jane, mi-am dat seama cât era de obosită.

– Te simți bine? am întrebat-o.

– Cred că da. Oftă. Știu că lui tati i se pare că se simte bine, dar uită că are totuși aproape nouăzeci de ani. Nu cred că-și va reveni așa de repede cum crede el.

Clipi des și am bănuț că era îngrijorată și în privința planurilor de nuntă.

– Cred că nu te gândești să-i ceri Annei să amâne nunta, nu-i așa? După tot ce a spus Noah?

Jane dădu din cap.

– Aș fi încercat, dar el a fost așa categoric! Sper doar că nu va insista cu asta, pentru că știe...

Se îndepărtă târându-și picioarele. Știam exact ce voia să spună.

– Pentru că știe că nu mai are mult de trăit, continuă ea. Se pare că acesta va fi ultimul mare eveniment la care va participa, nu-i așa?

– Să nu crezi asta. I-au mai rămas câțiva ani buni de trăit.

– Pari așa convins.

– Și chiar sunt convins. Pentru anii lui, arată foarte bine. Mai ales în comparație cu cei de aceeași vârstă de la Creekside. Aceștia abia dacă-și părăsesc camerele și tot ce fac este să se uite la televizor.

– Da, iar el nu face decât să se ducă la heleșteu să vadă nenorocita aia de lebădă. Ca și cum n-ar avea nimic altceva mai bun de făcut.

– Asta-l face fericit, i-am atras eu atenția.

– Dar greșește, zise ea cu violență. Nu-ți dai seama? Mami nu mai e. Lebăda aia nu are nimic de-a face cu ea.

Nu știam ce să-i răspund, așa că am tăcut.

– Vreau să spun că e o nebunie, continuă ea. Să o hrănești e una. Dar să crezi că spiritul mamei s-a întors la el sub această înfățișare n-are nici o rațiune. Își încrucișă brațele. L-am auzit vorbind cu ea, să știi. Odată când m-am dus să-l văd. O conversație naturală, de parcă lebăda ar fi înțeleș ce-i spune. Kate și cu David l-au surprins și ei făcând asta. Și știu că și tu l-ai auzit.

Ridică privirea acuzator.

– Da, am admis eu. Și eu l-am auzit.

– Și nu te-a neliniștit?

Mi-am schimbat greutatea de pe un picior pe altul.

– Părerea mea, am spus eu cu prudență, este că Noah are nevoie să creadă că acest lucru e posibil.

– Dar de ce?

– Pentru că a iubit-o atât de mult. Îi lipsește.

Auzind răspunsul meu, i-am văzut bărbia tremurând.

– Și mie îmi lipsește, zise ea.

Chiar când pronunța aceste cuvinte, ne-am dat amândoi seama că nu era totuși același lucru.

În ciuda oboselii, nici unul din noi nu putuse să suporte ideea de a merge direct acasă după chinul de la spital. Când la un moment dat Jane își aminti că e „lihnită“, am hotărât să ne oprim la Chelsea pentru o cină târzie.

Chiar înainte de a intra, am auzit dinăuntru acordurile pianului lui John Peterson. Revenit în oraș, pentru câteva săptămâni, cânta în local în fiecare weekend, dar uneori apărea pe neașteptate și în zilele de lucru. Astă-seară era una dintre aceste zile, cu mesele din jurul pianului ocupate în totalitate și barul plin de oameni.

Am urcat la etaj, unde erau ocupate doar câteva mese și ne aflam departe de muzică și de mulțime. Jane m-a surprins când a comandat al doilea pahar cu vin la aperitive, fapt ce părea s-o calmeze după tensiunea din ultimele ore.

– Ce ți-a spus tati când ați fost singuri? întrebă Jane, separând cu grijă un os de pește pe farfurie.

– Nu prea multe, am răspuns. L-am întrebat cum se simte și ce s-a întâmplat. În cea mai mare parte a timpului n-a fost nimic altceva decât ceea ce ai auzit și tu mai târziu.

Ridică o sprânceană.

– În cea mai mare parte? Dar ce altceva a mai spus?

– Chiar vrei să știi?

Își puse tacâmurile pe farfurie.

– Te-a rugat să dai de mâncare la lebădă, nu-i așa?

– Da.

– Și ai s-o faci?

– Da, am spus eu, dar, văzându-i expresia, am continuat repede: Însă înainte de a te supăra, adu-ți aminte că nu o fac pentru că așa crede că e Allie. O fac pentru că m-a rugat și pentru că nu vreau ca lebăda să moară de foame. Probabil că a și uitat cum să-și mai procure singură hrana.

Mă privi sceptică.

– Mamei nu-i plăcea pâinea Wonder, știi și tu. N-ar fi mâncat așa ceva niciodată. Îi plăcea să-și facă singură pâinea, în casă.

Din fericire, chelnerul se apropiase și mă salvă de discuția pe această temă. Când ne întrebă dacă ne plac aperitivele, Jane se interesă dacă aceste feluri de mâncare sunt disponibile și pentru mesele organizate acasă.

La întrebarea ei, o privire de recunoaștere i se așternu omului pe față.

– Voi sunteți persoanele care faceți nunta aceea? întrebă el. Pe proprietatea Calhoun, în weekendul acesta?

– Da, noi suntem, răspuse Jane veselă.

– Așa mi-am închipuit și eu. Jumătate din personalul nostru lucrează pentru acest eveniment. Chelnerul zâmbi. Ei bine, îmi pare foarte bine să vă cunosc. Permiteți-mi să vă umplu paharele și, când revin, vă aduc meniul complet de la nuntă.

Imediat ce se depărtă, Jane se aplecă peste masă spre mine.

– Cred că mi-a răspuns la una dintre întrebări. În legătură cu serviciul de la nuntă, vreau să zic.

– Ți-am spus eu să n-ai nici o grijă.

Își bău vinul din pahar.

– Așadar, dacă vom mânca afară, au oare intenția să aducă și un cort?

– Dar de ce să nu folosim casa? am propus. Oricum voi fi acolo când vin grădinarii, așa că de ce să nu încerc să aduc și o

echipă care să facă ordine în casă? Mai avem câteva zile – sunt sigur că pot găsi pe cineva.

– Ai putea încerca, zise ea încet și am știut că se gândea la ultima dată când intrase în casă. Îți dai seama că probabil totul e plin de praf. Cred că nu s-a făcut curat de ani de zile.

– Adevărat, dar nu e vorba decât de curățenie. O să dau câteva telefoane. Lasă-mă să văd dacă pot să fac ceva, am insistat eu.

– Tot timpul spui asta.

– Pentru că tot timpul trebuie să fac câte ceva, am replicat eu, și ea râse cu naturalețe.

Prin fereastră, peste umărul ei, puteam să-mi văd biroul și am constatat că lumina din camera lui Saxon era aprinsă. Fără îndoială, se afla acolo pentru vreo treabă urgentă, pentru că, altfel, Saxon lucra foarte rar până noaptea târziu. Jane îmi urmări privirea.

– Îți lipsește deja activitatea de la birou? mă întrebă ea.

– Nu, am răspuns. E plăcut să te îndepărtezi puțin de ea pentru o vreme.

Mă privi cu atenție.

– Chiar crezi asta?

– Sigur că da. Am tras de tricoul meu sport. Și e plăcut că nu trebuie să te îmbraci mereu în costum cât e săptămâna de lungă.

– Pun pariu că ai uitat cum e să arăți așa. Nu ți-ai mai luat un concediu mai lung de... cât timp? De opt ani?

– Nu e chiar atât de mult.

După o clipă, dădu din cap.

– Ți-ai mai luat câteva zile ici-colo, dar ultima dată când ai plecat în vacanță o săptămână a fost în 1995. Nu-ți amintești? Când i-am dus pe copii în Florida? A fost exact după ce a terminat Joseph liceul.

Mi-am dat seama că avea dreptate și ceea ce considerasem eu a fi o calitate, fusese, de fapt, una dintre greșelile mele.

– Regret, am spus eu.

– De ce?

– Că nu mi-am luat mai multe concedii. Nu a fost cinstit față de tine sau de familie. Ar fi trebuit să încerc să petrec mai mult timp împreună cu tine și cu copiii noștri.

– E în regulă, spuse ea făcând un semn ușor cu furculița, nu e mare lucru.

– Ba da, este, am răspuns.

Deși e mult de când se obișnuise cu devotamentul meu față de muncă și acum îl accepta ca făcând parte din firea mea, știam că întotdeauna o duruse acest lucru. Dându-mi seama că i-am captat atenția, am continuat:

– Ba să știi că a fost destul de mare. Dar nu numai asta regret. Regret mult mai multe. Regret că din cauza muncii am ratat toate acele evenimente importante din viața copiilor. Cum erau petrecerile de ziua lor. Nici nu-mi pot aminti cât de multe am pierdut, pentru că aveam întâlniri târzii de afaceri, pe care refuzam să le reprogream. Și tot ce am mai pierdut – meciurile de volei și competițiile de atletism, concertele de pian, spectacolele date de elevi... E o minune că m-au iertat copiii, ca să nu mai vorbim că și țin la mine.

Încuviință dând din cap, dar nu mai zise nimic. Ce-ar mai fi putut să spună. Am inspirat profund și am riscat:

– Știi că n-am fost întotdeauna cel mai bun soț, am spus repede. Uneori mă minunez de ce ai stat atât de mult timp cu mine.

De data asta ridică din sprâncene.

– Mai știi că ai petrecut prea multe seri și weekenduri singură și că am lăsat toată responsabilitatea creșterii copiilor în sarcina ta. Asta n-a fost cinstit din partea mea. Și chiar și după ce mi-ai spus că mai mult decât orice ai vrea să-ți petreci timpul liber cu mine, nu te-am ascultat. Ca și aniversarea ta de treizeci de ani. Am făcut o pauză, permițând cuvintelor mele să găsească ecou în mintea ei. De partea cealaltă a mesei i-am văzut ochii strălucind pe măsură ce-și amintea. A fost una dintre nenumă-

ratele greșeli pe care le-am făcut în trecut și pe care am încercat să le uit.

Ceea ce îmi ceruse atunci a fost foarte simplu: copleșită de noile responsabilități ale maternității, își dorise să se simtă din nou femeie, cel puțin pentru o seară, și făcuse diverse aluzii despre o seară romantică: rochii întinse pe pat, flori, o limuzină care să ne repeadă până la un restaurant liniștit, o masă cu o priveliște frumoasă, o conversație liniștită fără să ne facem griji că trebuie să se întoarcă repede acasă. Îmi dădusem seama că era ceva important pentru ea și îmi amintesc că-mi notasem să fac tot ce-și dorea. Totuși, am fost atât de implicat în niște probleme încurcate în legătură cu o mare moștenire, încât ziua ei de naștere a sosit înainte de a fi putut să mă pregătesc în vreun fel. Așa că, în ultimul minut, am rugat-o pe secretara mea să cumpere o brățară elegantă și, în drum spre casă, m-am autosugestionat că, fiind foarte scumpă, o va privi ca pe un dar deosebit. Când o despacheta, i-am promis că voi face tot ce era necesar pentru a petrece totuși o seară minunată împreună, o seară mai frumoasă chiar decât cea pe care mi-o descriesese ea. Dar până la urmă, a rămas una dintre multiplele promisiuni pe care am sfârșit prin a le încălca și, mai târziu, mi-am dat seama că Jane înțelesese acest lucru imediat ce am rostit cuvintele.

Simțind cât de greu mă apăsa această ocazie pierdută, n-am mai continuat. Mi-am masat fruntea în tăcere. Apoi am împins farfuria deoparte și, în timp ce trecutul revenea printr-o serie de amintiri triste, am simțit privirea lui Jane fixată asupra mea. Cu totul surprinzător, se întinse peste masă și îmi atinse mâna.

– Wilson? Te simți bine?

Era o notă de îngrijorare tandră în vocea ei, pe care nu o recunoșteam.

Am dat afirmativ din cap.

– Da.

– Pot să te întreb ceva?

– Desigur.

– De ce atâtea regrete în seara asta? E ceva în legătură cu ce ți-a spus tati?

– Nu.

– Atunci ce te-a făcut să ți le amintești?

– Nu știu... Poate e vorba de nuntă? Am zâmbit strâmb.

M-am gândit mult la aceste lucruri în ultimele zile.

– Nu seamănă cu ceea ce faci tu de obicei.

– Nu, am admis. Totuși, e adevărat.

Jane ridică ușor capul.

– Nici eu n-am fost perfectă, să știi.

– Tu ai fost mult mai aproape de perfecțiune decât mine.

– Asta așa e, zise ea ridicând din umeri.

Am râs fără să vreau, simțind cum scade puțin tensiunea.

– Da, ai muncit mult, continuă ea. Probabil prea mult. Dar am știut că făceai asta pentru binele familiei noastre. Sunt multe de spus în legătură cu asta, dar datorită acestui fapt am putut să stau acasă și să cresc copiii. A fost întotdeauna ceva important pentru mine.

Am zâmbit, gândindu-mă la cuvintele ei și la iertarea pe care am descoperit-o în ele. „Sunt un bărbat norocos“, am reflectat eu și i-am întins mâna peste masă.

– Știi la ce mă mai gândesc? am întrebat-o.

– Mai e și altceva?

– În primul rând, încerc să-mi dau seama de ce te-ai măritat cu mine?

Expresia ei se împlânzi.

– Nu fi așa sever cu tine. Nu te-aș fi luat de soț dacă n-aș fi vrut.

– De ce te-ai măritat cu mine?

– Pentru că te-am iubit.

– Dar de ce m-ai iubit?

– Au existat o mulțime de motive.

– Cum ar fi?

– Vrei niște exemple?

– Fă-mi plăcerea. Eu tocmai ți-am spus toate secretele mele.

A zâmbit văzând că insist.

– În regulă. De ce m-am măritat cu tine... Ei bine, erai cinstit și muncitor, și blând. Erai politicos și răbdător, și mult mai matur decât oricare băiat cu care mă întâlнисem înainte. Și când eram împreună, mă ascultai într-un mod care mă făcea să mă simt de parcă aș fi fost singura femeie de pe lume. M-ai făcut să mă cred desăvârșită și a petrece toată viața cu tine părea *corect* din partea mea. Ezită o clipă. Dar n-a fost numai ceva legat de sentimentele mele. Cu cât te cunoșteam mai bine, cu atât eram mai convinsă că ai face orice ar fi nevoie pentru a-ți întreține familia. Acest lucru a fost important pentru mine. Trebuie să înțelegi că pe atunci, mulți oameni de vârsta ta nu voiau altceva decât să schimbe omenirea. Chiar dacă e o idee nobilă, știam că eu voiam ceva mai tradițional. Eu voiam o familie, ca a părinților mei, și voiam să mă concentrez asupra micului meu colț de lume. Voiam pe cineva care dorea să se căsătorească cu o soție și o mamă, dar care mă va și respecta.

– Și eu așa am făcut?

– În cea mai mare parte a timpului.

Am râs.

– Am observat că n-ai pomenit nimic de înfățișarea mea atrăgătoare și nici de personalitatea mea scilicitoare.

– Ai vrut adevărul, nu-i așa? mă necăji ea.

Am râs din nou, și ea mă strânse de mână.

– Glumeam. Pe atunci, obișnuiam să-mi placă cum arăți dimineța, imediat după ce îți îmbrăcai costumul. Erai înalt și dichisit, un tânăr hotărât să ne facă nouă viața ușoară. Erai foarte atractiv.

Cuvintele ei îmi încălziră inima. În următoarea oră, în timp ce ne-am băut cafeaua, am studiat meniul pentru nuntă, ascultând efluviile muzicii care ajungeau până la noi și am observat că ochii ei se opreau din când în când asupra mea, într-un fel ce mi s-a părut aproape neobișnuit. Efectul a fost amețitor. Își amintea motivele pentru care se căsătorise cu mine. Și cu toate că nu puteam să fiu absolut sigur, expresia din privirea ei m-a făcut să cred că și acum, ca și atunci, tot mai e încântată că a făcut-o.

CAPITOLUL ZECE

Marti dimineata m-am trezit înainte de răsăritul soarelui și am coborât din pat, făcând tot posibilul să n-o trezesc pe Jane. După ce m-am îmbrăcat, am ieșit pe ușa din față. Era întuneric, și păsările nu începuseră să ciripească, dar temperatura era plăcută. Asfaltul era alunecos de la apa care fusese aruncată în cursul nopții. Se simțea deja umiditatea zilei care urma și eram bucuros că ieșisem atât de devreme din casă.

La început am mers cu pas lejer, apoi treptat am accelerat ritmul, pe măsură ce mușchii începeau să mi se încălzească. În ultimul an, am ajuns să mă bucur de aceste alergări mai mult decât mi-aș fi închipuit vreodată. Inițial, am crezut că odată ce voi slăbi suficient, voi renunța, dar nu numai că n-am făcut acest lucru, ci am mărit distanța plimbărilor mele, fără să mai dau atenție orelor la care plecam sau la care mă întorceam.

Am ajuns să tânjesc după liniștea dimineților. La această oră erau puține mașini în trafic și simțurile mele păreau mai ascuțite. Puteam să-mi aud respirația, să simt presiunea din picioare în timp ce pășeam pe asfalt, să observ zorile pe măsură ce se iveau – la început o lumină difuză la orizont, o strălucire portocalie deasupra vârfurilor copacilor, apoi transformarea treptată a întunericului în cenușiu. Chiar și în diminețile mohorâte, mă trezeam așteptând cu nerăbdare plimbarea și întrebându-mă de ce n-am făcut mișcare niciodată înainte.

Alergarea dura de obicei cincizeci și cinci de minute și, spre sfârșit, încetineam pentru a-mi trage sufletul. Pe frunte îmi apărea o peliculă subțire de transpirație, dar mă simțeam bine. Acum, observând luminile aprinse în bucătăria casei noastre, m-am îndreptat zâmbind nerăbdător spre aleea de acces din fața intrării.

Imediat ce am împins ușa de la intrare, am simțit aroma șuncii prăjite ademenindu-mă spre bucătărie, un miros ce-mi amintea de începutul căsătoriei noastre. Când copiii erau acasă, Jane pregătea întotdeauna un mic dejun familial, dar orarele noastre diferite din ultimii ani au dus la desființarea acestui obicei. A fost încă o schimbare ce a influențat într-un fel relația noastră.

Jane își ți capul de după colț în timp ce eu treceam prin camera de zi. Era deja îmbrăcată și-și pusese un șorț.

– Cum a fost alergarea? întrebă ea.

– M-am simțit foarte bine, am răspuns eu, pentru un tip în vârstă ca mine, vreau să spun. Am urmat-o în bucătărie. Te-ai trezit devreme.

– Am auzit când ai ieșit din dormitor, îmi răspunse ea, și pentru că știam că nu mai e chip să adorm din nou, am hotărât să mă scol. Vrei o ceașcă de cafea?

– Cred că am nevoie mai întâi de puțină apă, am spus eu. Ce avem la micul dejun?

– Șuncă și ouă, îmi răspunse luând în mână un pahar. Sper că ți-e foame. Cu toate că am mâncat atât de târziu aseară, îmi era foame când m-am trezit. Umplu paharul cu apă de la chiuvetă și mi-l dădu. Probabil că nervii sunt de vină, zise ea cu o strâmbătură.

Când i-am luat din mână paharul, i-am simțit degetele atingându-le pe ale mele. Poate că a fost doar imaginația mea, dar privirea ei părea că a poposit în ochii mei puțin mai mult ca de obicei.

– Lasă-mă să fac un duș și să pun pe mine niște haine curate, am spus eu. Când e gata masa?

– Ai doar câteva minute la dispoziție, zise ea. Pun pâinea la prăjit.

Când am coborât scările, Jane pusese deja mâncarea pe masă. M-am așezat lângă ea.

– M-am întrebat dacă să rămân sau nu peste noapte acasă, îmi zise ea.

– Și?

– Depinde de ceea ce va spune doctorul Barnwell când am să-l sun. Dacă el crede că lui tati îi este mai bine, poate că ne vom duce totuși la Greensboro. Dacă nu găsim o rochie, asta este. Altfel va trebui să fac oricum acest drum mâine. Dar am celularul în caz că se întâmplă ceva.

M-am apucat să mestec o bucată de șuncă.

– Nu cred că vei avea nevoie. Dacă situația ar fi luat o întorsătură neplăcută, doctorul Barnwell ar fi sunat deja. Știi doar câtă grijă are de Noah.

– Totuși, am să aștept până vorbesc cu el.

– Desigur. Iar eu, imediat după ce încep orele de vizită, mă duc să-l văd pe Noah.

– Va fi morocănos, să știi. Urăște spitalele.

– Cine nu le urăște? În afară de maternități, nu-mi imaginez ca secțiile celelalte să placă cuiva.

Își întinse unt pe pâinea prăjită.

– Ce crezi despre casă? Chiar ai impresia că e loc suficient pentru toată lumea?

Am dat din cap.

– Dacă scoatem mobila, va fi destul spațiu. M-am gândit că putem să o depozităm în magazie pentru câteva zile.

– Și ai să angajezi pe cineva să o mute?

– Dacă va fi nevoie! Dar nu cred că va trebui. Peisagistul vine cu o echipă foarte mare de muncitori. Sunt sigur că n-o să aibă nimic împotriva dacă-i rog să mă ajute.

– Va fi cam pustiu înăuntru, nu-i așa?

– Nu, după ce vom așeza mesele. Mă gândesc să punem bufetul rece sub ferestre și să lăsăm un spațiu liber pentru dans, chiar în fața șemineului.

– Ce dans? Nu avem muzică.

– De fapt, acest lucru se afla pe agenda mea de astăzi. Împreună cu curățenia și meniul de la Chelsea, desigur.

Își înclină capul, privindu-mă cu atenție.

– Trebuie să te fi gândit foarte mult la toate astea.

– Ce-ți închipui că făceam de dimineață în timp ce alergam?

– Gâfâiai. Horcăiai. Ca de obicei.

Am râs.

– Hei! De fapt, mă aflu într-o formă cât se poate de bună. Astăzi chiar am depășit pe cineva.

– Pe bătrânul acela plimbăreț?

– Ha, ha, am râs eu din nou, dar mă bucuram de starea ei bună de spirit. Mă întrebam dacă are ceva de a face cu modul în care mă privise în seara trecută. Indiferent care era motivul, știam că n-a fost imaginația mea. Apropo, mulțumesc că ai pregătit micul dejun.

– Este cel mai nesemnificativ lucru pe care-l pot face. Având în vedere faptul că ai fost de un așa mare ajutor în această săptămână. Și ai preparat cina *de două ori*.

– Da, am acceptat eu. Am fost un adevărat sfânt.

Râse.

– N-aș merge chiar atât de departe.

– Nu?

– Nu. Dar fără ajutorul tău, până acum aș fi înnebunit.

– Și ai fi murit de foame.

Zâmbi.

– Am nevoie de părerea ta, continuă ea. Ce spui despre ceva fără mânci, pentru weekend? Cu talia ușor cambrată și trenă de mărime medie?

Mi-am frecat ușor obrazul gândindu-mă la ce m-a întrebat.

– Sună destul de bine, am zis eu. Dar cred totuși că aș arăta mai bine în smoching.

Îmi aruncă o privire exasperată, iar eu am ridicat mâinile într-un gest nevinovat.

– A, pentru *Anna*, am continuat eu. Apoi, repetând ceea ce spusese Noah, am adăugat: Sunt sigur că va fi frumoasă, indiferent ce va îmbrăca.

– Dar tu n-ai nici o părere?

– Nici măcar nu știu ce înseamnă talie ușor cambrată.

Oftă.

– Doamne, bărbații!

– Știu, am spus eu imitându-i oftatul. Este o minune cum de reușim să ne descurcăm în această lume!

Doctorul Barnwell ne sună imediat după ora opt. Noah se simțea bine și se așteptau să-i dea drumul acasă astăzi sau cel târziu mâine. Am răsuflat ușurat și i-am dat-o pe Jane la telefon. Ea ascultă, în timp ce el îi dădea aceleași informații. După ce puse receptorul jos, sună la rândul ei la spital și vorbi cu Noah, care o rugă să treacă pe la el împreună cu *Anna*.

– Se pare că ar trebui să mă apuc să-mi fac bagajele, zise ea când a închis.

– Se pare că da.

– Să sperăm că astăzi vom găsi ceva.

– Dacă nu, bucură-te de timpul pe care o să-l petreci cu fetele. Asta se întâmplă doar o dată în viață.

– Dar mai avem încă doi copii de căsătorit, zise ea fericită.

Asta e doar începutul.

Am zâmbit.

– Așa sper și eu.

O oră mai târziu, Keith o lăsă pe *Anna* acasă la noi în mână cu o mică valijoară. Jane era sus, adunându-și lucrurile, în timp ce eu îi deschideam ușa din față *Annei*, care se îndrepta spre noi pe alee. Surpriza surprizelor, era îmbrăcată în negru.

– Bună, tati, mi se adresă ea.

Am ieșit pe verandă.

– Bună, iubito. Ce mai faci?

Punându-și jos valiza, se îndreptă spre mine și mă îmbrățișă.

– Totul e bine, îmi răspuse ea. De fapt, mă distrez grozav. La început nu eram prea sigură, dar a devenit ceva minunat. Și mami a fost în vervă. Ar fi trebuit s-o vezi. N-am mai văzut-o atât de emoționată de multă vreme.

– Mă bucur, am spus eu.

Când a zâmbit, am descoperit din nou cât de matură părea. Acum câteva clipe parcă era doar o fetiță. Cum fuge timpul!

– Nu mai pot de nerăbdare, șușoti ea.

– Nici eu.

– Casa va fi gata la timp?

Am aprobat din cap.

Privi în jur. Văzându-i expresia, știam ce vrea să întrebe.

– Ce mai faceți, tu și mami?

Mă întrebă asta și anul trecut, la câteva luni după ce se mutase Leslie, și de atunci o făcea destul de des, dar niciodată când era Jane prin preajmă. La început am fost mirat, apoi am ajuns să aștept întrebarea.

– Bine, am răspuns eu.

Apropo, acesta a fost răspunsul pe care l-am dat mereu, deși știam că Anna nu m-a crezut întotdeauna.

Totuși, de data aceasta se uită la mine și apoi, spre surprinderea mea, se apropie și mă îmbrățișă din nou. Brațele ei mă strângeau cu putere.

– Te iubesc, tati, șopti ea. Cred că ești absolut grozav!

– Și eu te iubesc, draga mea.

– Mami e o femeie norocoasă, mai adăugă ea. Să nu uiți asta niciodată.

– În regulă, mi se adresă Jane, în timp ce ne aflam pe drumul de acces. Cred că asta e tot.

Anna aștepta deja în mașină.

– O să mă suni, nu-i așa? Vreau să spun, dacă se întâmplă ceva.

– Promit, am asigurat-o eu. Și salut-o pe Leslie din partea mea.

Când i-am deschis portiera, am simțit cum mă învăluie căldura zilei. Aerul era gros și greu, făcând casele de pe stradă să se vadă ca prin ceață. „Altă zi caniculară“, mi-am zis eu.

– O zi bună, i-am urat apoi soției mele, simțindu-i deja lipsa.

Jane dădu din cap și făcu un pas spre portiera deschisă. Privind-o, știam că încă mai putea să sucească mințile oricărui bărbat. Cum de am ajuns eu la vârsta mijlocie, în timp ce pe ea ravagiile timpului au ocolit-o? Nu știam și nu-mi păsa, dar înainte de a putea să le opresc, cuvintele țâșniră.

– Ești așa frumoasă, am murmurat.

Jane se întoarse cu o privire ușor surprinsă. Din expresia ei știam că încerca să-și dea seama dacă mă auzise bine. Presupun că ar fi trebuit să aștept să-mi răspundă, dar am făcut ceea ce odată mi se părea la fel de firesc ca respirația. Apropiindu-mă, înainte ca ea să se poată întoarce din nou, am sărutat-o blând, buzele ei moi lipindu-se de ale mele.

Acesta nu semănase cu nici unul dintre celelalte săruturi pe care le dădusem recent, rapide și superficiale, așa cum se salută cunoștințele între ele. Acum nu ne-am retras, nici eu, nici ea, și sărutul dură o veșnicie. În final, când ne-am despărțit și i-am văzut expresia de pe chip, am fost sigur că făcusem exact ceea ce trebuia să fac.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Când m-am urcat în mașină pentru a-mi începe ziua, continuam să retrăiesc sărutul de pe aleea de acces din fața casei. După ce am trecut pe la băcănie, m-am îndreptat spre Creekside. Totuși, în loc să mă duc direct la heleșteu, am intrat în clădire și apoi în camera lui Noah.

Ca de obicei, aerul era îmbâcsit de mirosul de antiseptice, iar faianța colorată de pe coridoarele vaste îmi amintea de un spital. Când am trecut însă pe lângă camera de recreere, am observat că doar câteva mese și scaune erau ocupate. Într-un colț, doi bărbați jucau șah, iar alți câțiva se uitau la televizorul montat pe un perete. O infirmieră stătea la biroul principal, cu capul plecat, indiferentă la prezența mea.

Sunetul televizorului mă urmări, în timp ce-mi croiam drum de-a lungul holului și am fost ușurat să intru în camera lui Noah. Spre deosebire de mulți dintre oaspeții de aici, ale căror camere păreau că nu conțin nici un obiect personal, Noah transformase camera lui în ceva ce putea fi numit acasă. O pictură a lui Allie – un heleșteu cu flori și o grădină ce amintea de Monet – era atârnată pe perete, deasupra balansoarului. Pe rafturi avea zeci de fotografii ale copiilor și ale lui Allie; altele fuseseră agățate pe perete. Puloverul tricotat de mână era pus pe marginea patului și într-un colț se afla un birou vechi, care odată ocupase cel mai îndepărtat perete al camerei de zi de la conac. Biroul fusese inițial al tatălui lui Noah, și zgârieturile, creștăturile și urmele de

cerneală provenite de la stilourile pe care le preferase întotdeauna Noah erau mărturii ale vechimii lui.

Știam că deseori stătea seara acolo, pentru că în sertarele biroului păstra ce avea el mai de preț: caietul cu întreaga poveste de dragoste a lui cu Allie, jurnalele legate în piele, ale căror pagini deveniseră cu timpul galbene, sutele de scrisori pe care i le scrisese lui Allie de-a lungul anilor și singura scrisoare pe care i-a scris-o ea vreodată. Mai erau și alte articole – flori presate și tăieturi din ziare cu cronici ale expozițiilor lui Allie, daruri speciale de la copii și o ediție a *Firelor de iarbă* de Walt Whitman, care l-a însoțit pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial.

Probabil că îmi manifestam instinctele mele de avocat specializat în dreptul civil, când mă întrebam ce vor deveni toate acestea atunci când Noah nu va mai fi. Cum ar fi posibil să se împartă aceste lucruri între copii? Cea mai ușoară soluție ar fi să dea totul copiilor în mod egal, dar și aceasta ridica probleme. Cine, de exemplu, ar păstra agenda în casă la el? Al cui sertar ar găzdui scrisorile sau jurnalele lui? Împărțirea unei averi e o treabă bună, dar cum ar fi fost posibil să împarți un suflet?

Sertarele nu erau încuiate. Deși într-o zi sau două Noah se va întoarce în camera lui, am căutat obiectele pe care și le-ar fi dorit să le aibă la spital și mi le-am pus sub braț.

În comparație cu interiorul clădirii dotat cu aer condiționat, atmosfera de afară era sufocantă, astfel că imediat am început să transpir. Curtea era goală, ca de obicei. Mergând de-a lungul cărării cu pietriș, am început să mă uit după buturuga de care s-a împiedicat Noah. Mi-a luat ceva timp până am găsit-o, la rădăcina unei falnice magnolii; se întindea de-a curmezișul cărării, ca un mic șarpe adormit la soare.

Cerul se oglindea în apa sălcie a heleșteului și pentru o clipă am privit norii ușor purtați de vânt. Când m-am așezat, am simți o slabă boare marină. Lebăda apăruse plutind pe suprafața apei, în partea cea mai îndepărtată a heleșteului, iar acum venea alunecând spre mine.

Am scos pâinea Wonder și am rupt prima felie în bucățele, așa cum făcea Noah. Aruncând o bucățică în apă, mă întrebam dacă el îmi spusese adevărul la spital. Oare într-adevăr lebăda a stat cu el tot timpul cât a fost leșinat? N-am avut nici o îndoială că a văzut-o când și-a recăpătat cunoștința – asistenta care l-a găsit putea depune mărturie pentru asta – dar l-a vegheat ea tot timpul? Era imposibil de aflat, însă în inima mea îl credeam.

Nu voiam totuși să exagerez, așa cum făcuse el. Lebăda, mi-am zis, a stat pentru că Noah o hrănea și avea grijă de ea; devenise mai mult o pasăre de agrement decât o sălbăticiune. Totuși, n-avea nimic de a face cu Allie sau cu sufletul ei. Pur și simplu nu puteam crede că astfel de lucruri s-ar putea întâmpla.

Lebăda ignoră bucata de pâine pe care i-o aruncasem și stătea și mă privea. Ciudat. Când i-am mai aruncat o bucată, se uită la ea, înainte de a-și răsuca capul din nou în direcția mea.

– Mănânc-o, am zis eu. Am și alte treburi de făcut.

Îi vedeam labele mișcându-se încet sub apă, doar atât cât să o țină pe loc.

– Haide, am îndemnat-o eu cu voce scăzută, ai mai mâncat de la mine și altă dată.

Am aruncat a treia bucată în apă, la doar câțiva centimetri de locul unde plutea ea. Din nou, lebăda nu făcu nici o mișcare spre pâine.

– Nu ți-e foame? am întrebat-o eu.

În spatele meu, auzeam stropitorile eliberând, în ritm constant, jeturi de aer și apă. Mi-am aruncat ochii peste umăr spre camera lui Noah, dar fereastra nu făcea altceva decât să reflecte strălucirea soarelui. Întrebându-mă ce altceva aș putea să fac, am aruncat cea de a patra bucățică de pâine, tot fără succes.

– El m-a rugat să vin la tine, am spus eu.

Lebăda își îndreptă gâtul și bătu din aripi. Brusc, mi-am dat seama că făceam exact același lucru care provocase îngrijorare în legătură cu sănătatea mintală a lui Noah: vorbeam cu lebăda crezând că putea să mă înțeleagă.

Crezând că era Allie?

Categoric nu, m-am gândit eu alungând vocea care-mi șoptise asta. Oamenii vorbesc cu câinii și pisicile, vorbesc cu plantele, uneori urlă la competițiile sportive de la televizor. Jane și Kate n-ar trebui să fie prea îngrijorate, mi-am spus eu. Noah petrecea aici ore întregi, în fiecare zi; la urma urmei, cred că ar trebui să-și facă griji dacă n-ar vorbi cu lebăda.

Încă o dată, a vorbi e un fapt. Dar a crede că e Allie, era altul. Și Noah, în mod clar, așa credea.

Bucățelele de pâine pe care le aruncasem dispăruseră. Îmbibate de apă, se înmuiaseră și căzuseră la fund, dar lebăda continua să mă privească. Am mai aruncat încă o bucată și cum ea nu făcu nici o mișcare, mi-am rotit ochii în jur pentru a mă asigura că nu se uită nimeni la mine. „De ce nu?“ am hotărât eu în final și cu asta m-am aplecat înainte.

– Se simte bine, am rostit eu. L-am văzut ieri, iar în dimineața asta am vorbit și cu doctorul. Mâine vine acasă.

Lebăda păru că îmi cântărește cuvintele și, o clipă mai târziu, am simțit cum mi se face părul măciucă pe cap când se apucă să mănânce.

La spital am avut impresia că am greșit salonul.

Niciodată de când îl știam pe Noah nu l-am văzut uitându-se la televizor. Deși acasă avea unul, fusese cumpărat pentru copii pe vremea când erau adolescenți, dar când am intrat eu în viața lor, rareori era deschis. Și asta, pentru că cea mai mare parte a serilor erau petrecute pe verandă, unde se spuneau povești. Uneori familia cânta, în timp ce Noah îi acompania la chitară; alteori pur și simplu stăteau de vorbă, ascultând țârâitul greierilor. În serile mai răcoroase, Noah aprindea focul în șemineu și familia făcea același lucru, dar în camera de zi. În alte seri, toți se ghemuiau pe canapea sau în balansoare și citeau. Ore întregi, singurul zgomot era cel al paginilor întoarse, fiecare în lumea lui, chiar dacă erau atât de aproape unul de altul.

Era un fel de întoarcere în timp, în trecutul ce puneă preț în special pe familie, iar eu așteptam cu nerăbdare aceste seri. Îmi

aminteau de nopțile petrecute alături de tatăl meu, în timp ce-și construia navele din sticle și mă făcea să mă gândesc că, deși televiziunea e privită ca o formă de evadare, nu exista în ea nimic liniștitor sau plin de pace. Noah reușise întotdeauna să o evite. Până în această dimineață.

Împingând ușa, am fost luat cu asalt de zgomotul televizorului. Noah stătea rezemat în pat și privea ecranul. Eu aveam în mână articolele pe care le adusesem cu mine, luate din biroul lui.

– Bună, Noah, am spus eu, dar în loc să-mi răspundă cu salutul lui obișnuit, se întoarse spre mine cu o privire ezitantă.

– Vino mai aproape, mi se adresă făcându-mi semn, n-ai să crezi ce se transmite acum.

M-am îndreptat spre el.

– La ce te uiți?

– Habar n-am, îmi răspunse continuând să fixeze ecranul. Un fel de talk-show. Am crezut că ar putea să fie ca acela al lui Johnny Carson, dar nu e. Nici nu-ți poți imagina despre ce vorbesc.

M-am dus imediat cu gândul la o serie de programe vulgare, de felul acelor care m-au făcut întotdeauna să mă mir cum de pot producătorii lor să mai doarmă noaptea. Aproape sigur că televizorul era fixat pe unul dintre aceste programe. N-aveam nevoie să cunosc subiectul, pentru a ști la ce mă uit; în cea mai mare parte, toate se ocupă de aceleași idei dezgustătoare, comunicându-ni-le cât mai sinistru posibil prin mijlocirea unor invitați al căror scop se pare că este doar să apară pe ecran, indiferent cât de degradant arătau.

– De ce ai ales o astfel de emisiune?

– Dar nici nu știam că se dă așa ceva, explică el. Mă uitam la jurnalul de actualități, apoi au fost câteva reclame și după aceea a apărut asta. Și când am văzut ce se întâmplă, nu m-am putut abține să nu mă uit în continuare. E ca și cum aș privi un accident de pe marginea șoselei.

M-am așezat pe pat, lângă el.

– E chiar atât de groaznic?

– Hai să spunem doar că n-aș vrea să mai fiu tânăr în aceste zile. Societatea se degradează rapid și sunt încântat că nu voi fi pe-aici, pentru a o vedea prăbușindu-se cu desăvârșire.

Am zâmbit.

– Îți arăți vârsta, Noah.

– Poate, dar asta nu înseamnă că greșesc.

Dădu din cap și luă telecomanda. O clipă mai târziu, în cameră se făcu liniște.

I-am întins lucrurile pe care i le adusesem din camera lui.

– Am crezut că s-ar putea să te ajute să-ți treacă timpul mai ușor. Asta dacă nu cumva vrei să te uiți la televizor, desigur.

Figura i se îmblânzi când văzu teancul de scrisori și *Frunzele de iarbă* ale lui Whitman. Paginile cărții, întoarse de mii de ori, arătau destul de bine. Își plimbă un deget peste coperta uzată.

– Ești un om bun, Wilson, mi se adresă el. Și-mi închipui că ai fost la heleșteu.

– De dimineață, patru felii, am declamat eu.

– Cum era astăzi?

M-am foit pe pat, întrebându-mă ce să-i răspund.

– Cred că-i lipsești, am spus eu în final.

Dădu din cap încântat. Ridicându-se mai drept în pat, mă întrebă:

– Așadar Jane a plecat împreună cu Anna?

– Probabil că încă se mai află pe drum. Au plecat acum o oră.

– Și Leslie?

– Se întâlnesc cu ea la Raleigh.

– Se pare că va fi ceva reușit, zise el. Weekendul acesta, vreau să spun. Cum merge treaba? Ce se mai aude cu casa?

– Până acum totul e bine, am început eu. Speranța mea e că va fi gata joi, de fapt sunt mai mult decât sigur că așa va fi.

– Ce mai ai în program astăzi?

I-am spus ce plănuisem și, când am terminat, fluieră admirativ.

– Sună ca și cum ai fi reușit să-ți urci toți sacii în căruță, comentă el.

– Presupun că da. Dar să știi că am avut și noroc.

– Cred și eu. Cu excepția mea, desigur. Faptul că m-am împiedicat așa rău ar fi putut să compromită totul.

– Ți-am spus că am avut noroc.

Își ridică ușor bărbia.

– Și cu aniversarea voastră cum e? mă întrebă el.

Mintea îmi zbură spre nenumăratele ore pe care le petrecusem pregătindu-mă de aniversare – toate convorbirile telefonice, toate drumurile la cutia poștală și la diverse magazine. Am acționat intens pentru procurarea cadoului în timpul clipelor libere de la birou și în timpul prânzului și m-am gândit îndelung și profund la cel mai bun mod de a i-l dăru. Toți cei de la birou știau ce plănuiesc și juraseră să păstreze secretul. Mai mult decât atât, m-au sprijinit într-un mod incredibil; cadoul nu era ceva de care puteam să mă ocup singur.

– Joi seara, am spus eu. Se pare că va fi singura ocazie pe care o avem. În seara aceasta ea e plecată, mâine probabil că va dori să te vadă pe tine, iar vineri vor apărea Joseph și Leslie. Desigur, sâmbăta nu se pune la socoteală din motive evidente. Am făcut o pauză. Sper doar să-i placă.

Zâmbi.

– Eu nu mi-aș face nici o grijă în această privință, Wilson. N-ai fi putut să îi iei un cadou mai frumos, chiar dacă ai fi avut toți banii din lume.

– Sper să ai dreptate.

– Am. Și nu pot să-mi imaginez un început de weekend mai frumos.

Sinceritatea din glasul lui mă încălzi și am fost mișcat că părea că mă iubește atât de mult, în ciuda deosebirilor dintre noi.

– Tu ai fost cel care mi-a dat ideea, i-am amintit eu.

Noah clătină din cap.

– Nu, ție ți-a aparținut în întregime. Darurile inimii nu pot fi revendicate de nimeni, decât de cel care le face. Se bătu cu palma pe piept pentru a sublinia ideea. Lui Allie i-ar plăcea ce

ai făcut, remarcă el. A avut întotdeauna o slăbiciune pentru lucruri de genul acesta.

Mi-am pus mâinile pe genunchi.

– Aș vrea să poată fi aici în acest weekend.

Noah aruncă o privire spre teancul de scrisori. Știam că și-o imagina pe Allie și, pentru un scurt moment, arătă ciudat de tânăr.

– Și eu, mărturisi el.

Arșița părea că-mi arde tălpile în timp ce străbăteam parcare. În depărtare, clădirile arătau parcă lichefiate și-mi simțeam cămașa lipită de spinare.

De îndată ce m-am urcat în mașină, m-am îndreptat direct spre întortocheata șosea regională, care îmi era tot atât de familiară ca și străzile din vecinătatea casei noastre. Câmpiile de coastă au o frumusețe austeră și am trecut pe lângă ferme și hambare de depozitat tutunul, ce păreau aproape abandonate. Șiruri de pini separau o fermă de alta și în depărtare am zărit un tractor în urma căruia se ridica un nor de praf.

Din anumite puncte de pe șosea era posibil să vezi râul Trent ale cărui ape leneșe clipoceau în lumina soarelui. Stejarii și chiparoșii străjuiau malurile, trunchiurile lor albe și rădăcinile noduroase aruncând umbre diforme. De pe ramuri atârna mușchi spaniol și, pe măsură ce fermele lăsau loc pădurii, îmi imaginam că toți acești copaci rășchirați, pe care îi priveam prin parbriz, erau aceiași copaci pe care soldații Uniunii și cei și ai Confederației îi văzuseră când mărșăluiseră prin regiune.

În depărtare, am zărit un acoperiș de tablă galvanizată reflectând soarele; apoi apăru chiar conacul și, câteva minute mai târziu, mă aflam la reședința Noah.

Așa cum îl priveam de pe drumul mărginit de copaci, m-am gândit că arată abandonat. Într-o parte a lui se afla un hambar roșu decolorat, unde Noah depozitase mobilă veche și scule; numeroase găuri punctau acuma părțile laterale și acoperișul de tablă era pătat de rugină. Atelierul unde își petrecuse cea mai mare parte a zilei era chiar în spatele casei. Ușile batante

atârnau desfăcute și ferestrele erau acoperite de praf. Chiar de partea cealaltă se afla grădina de trandafiri, care se întinsese până pe malul râului. Îngrijitorul, am observat eu, nu-i tunsese recent, iar peluza, odată acoperită cu gazon, părea acum o fâneață sălbatică.

Am parcat lângă casă, oprindu-mă o clipă să o studiez. În final, am scos cheile din buzunar și, după ce am descuiat ușa, am împins-o deschizând-o larg. Lumina soarelui scaldă imediat podeaua.

Era destul de întuneric din cauza ferestrelor acoperite de scânduri, și m-am gândit că ar fi bine să pun în funcțiune generatorul înainte de a pleca. După ce ochii mi s-au obișnuit cu lumina slabă, am putut să observ particularitățile casei. Chiar în fața mea se aflau scările ce duceau la dormitoare; în stânga era camera de zi lungă și lată. Aceasta se întindea de la fațada casei până la veranda din spate. Acolo, mi-am spus, vom pune mesele pentru petrecere, ca să încapă toți oaspeții.

Casa mirosea a praf și urmele acestuia se puteau vedea și pe cearșafurile ce acopereau mobila. Știam că trebuie să le amintesc muncitorilor care se vor ocupa de mutare că fiecare piesă de mobilier e veche și prețioasă, datând de pe vremea când s-a construit conacul. În interior, șemineul era placat cu faianță pictată manual; îmi aduc aminte că Noah mi-a povestit că, atunci când a trebuit să înlocuiască niște bucăți crăpate, a fost încântat să afle că meșterii respectivi mai lucrau încă. Într-un colț se afla un pian – acoperit și el cu un cearșaf – la care au cântat nu numai copiii lui Noah, dar și nepoții lui.

De cealaltă parte a șemineului se vedeau trei ferestre. Am încercat să-mi imaginez cum va arăta încăperea când va fi gata, dar, în întunericul casei, n-am reușit. Deși știam cum voiam să arate – și chiar îi vorbisem lui Jane despre asta – înăuntru fiind, îmi veneau în minte amintiri care făceau ca schimbarea să pară aproape imposibilă.

Câte seri am petrecut oare eu și Jane alături de Noah și de Allie? Prea multe pentru a le putea număra și dacă m-aș fi

concentrat, aproape că aş fi putut să aud hohotele de râs şi conversaţia ridicându-se şi coborând în valuri.

Am venit aici, presupun, pentru că evenimentele din dimineaţa aceasta nu făcuseră decât să-mi adâncească senzaţia sâcâitoare de nostalgie şi dor. Chiar şi acum mai simţeam moliciunea buzelor lui Jane lipite de ale mele şi gustul rujului ei. Oare avea într-adevăr să se schimbe ceva? Voiam cu disperare să cred asta, dar mă întrebam dacă nu cumva îi atribuiam ei sentimentele mele. Tot ce ştiam sigur era că pentru prima oară după mult timp a fost o clipă, doar o clipă, când Jane a părut la fel de fericită cu mine, cum eram eu cu ea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Restul zilei l-am petrecut în biroul meu de acasă, la telefon. Am vorbit cu cei de la firma care ne face de obicei curat acasă și am stabilit ca până joi să termine curățenia la conac; am vorbit cu omul care ne spală curtea și acesta m-a asigurat că va fi acolo pe la prânz și va face proprietatea lui Noah lună. Avea să vină și un electrician pentru a se asigura că generatorul, instalația interioară și reflectoarele din grădina de trandafiri funcționează. Am sunat la compania care ne-a zugrăvit anul trecut birourile de la serviciu și aceasta mi-a promis să trimită o echipă, pentru a începe reîmprospătarea pereților din interior și a gardului ce înconjoară grădina de trandafiri. O firmă de închirieri avea să ne furnizeze cortul și mesele, scaunele pentru ceremonie, fețele de masă, paharele și tacâmurile de argint, toate cu livrarea joi dimineața. Câțiva angajați de la restaurant aveau să sosească acolo să aranjeze totul, cu mult înainte de evenimentul de sâmbătă. Nathan Little de-abia aștepta să înceapă treaba și, când l-am sunat, m-a informat că plantele pe care le comandasem erau deja încărcate în camionul lui. De asemenea, a fost de acord ca angajații săi să care mobila din casă. În sfârșit, am rezolvat problema cu muzica atât pentru recepție, cât și pentru petrecere; pianul avea să fie acordat joi.

N-a fost atât de complicat cum și-ar putea imagina cineva să fac pregătirile necesare ca totul să fie gata într-un timp cât mai scurt. Nu numai că îi cunoșteam pe cei mai mulți dintre cei pe

care i-am sunat, dar a fost o activitate pe care o mai făcusem. În multe privințe, același iureș și frenezie au avut loc și când ne-am mutat în prima noastră casă, pe care eu și Jane am cumpărat-o după ce ne-am căsătorit. Era o casă veche cam părăginită și avea mare nevoie să fie renovată... de aceea am și putut să ne-o permitem. La început am participat și noi la amenajarea ei, dar am ajuns repede să ne dăm seama că era nevoie și de măiestria tâmplarilor, a instalatorilor și a electricienilor profesioniști.

Între timp n-am pierdut vremea, încercând să întemeiem o familie.

Când ne-am făcut jurămintele de credință, amândoi eram virgini; eu aveam douăzeci și șase de ani, iar Jane douăzeci și trei. Amândoi eram inocenți, dar plini de pasiune și am învățat unul de la altul să facem dragoste, descoperind încet-încet cum să ne oferim plăcere. Indiferent cât de obosiți eram, cele mai multe seri le petreceam strângându-ne în brațe.

N-am luat niciodată măsuri pentru a preveni o sarcină. Îmi aduc aminte că ne-am închipuit că Jane va rămâne imediat însărcinată și eu chiar începusem să fac economii serioase. Totuși, n-a fost chiar așa. N-a rămas gravidă nici în prima lună a căsătoriei, nici în a doua, nici în a treia.

Cândva, cam după șase luni, i-a cerut sfatul lui Allie și, într-o seară, când am venit de la serviciu, m-a rugat să stăm de vorbă. M-am așezat lângă ea pe canapea și mi-a spus că ar dori să fac ceva pentru ea. De data aceasta, n-a vrut s-o însoțesc la biserică, ci mi-a cerut să mă rog împreună cu ea și așa am făcut. Într-un fel, am știut că era exact ceea ce trebuia să facem. Am început să ne rugăm împreună în mod regulat și, după acea seară, cu cât o făceam mai mult, cu atât ajungeam să aștept cu mai multă nerăbdare rezultatul. Au trecut astfel mai multe luni și Jane tot nu rămăsese însărcinată. Nu știu dacă a fost vreodată cu adevărat îngrijorată că n-ar putea face copii, dar știu că se gândea mereu la acest lucru, așa că am început și eu să mă întreb ce se întâmplă. Între timp, rămăsese doar o lună până la prima aniversare a căsătoriei noastre.

Deși inițial doream să aștept oferte de la constructori, cu care avusesem o serie de interviuri, pentru a ne termina casa cât mai repede, îmi dădeam seama că lui Jane i se părea că totul se desfășoară prea lent. Micul apartament unde locuiam era teribil de înghesuit, iar emoția stârnită de renovare își pierduse atracția. Așa că mi-am promis s-o mut pe Jane la casa noastră înainte de prima aniversare a căsătoriei.

Cu acest gând în minte, am făcut același lucru pe care, ca o ironie, îl fac acum din nou, cu treizeci de ani mai târziu: am dat telefoane, am solicitat tot felul de servicii și tot ceea ce era necesar pentru a fi sigură că lucrările o să se încheie la timp. Am angajat echipe, m-am dus pe acolo în pauza de prânz și după orele de lucru, pentru a supraveghea mersul lucrărilor și am sfârșit prin a cheltui mult mai mult decât prevăzusem la început. Cu toate acestea, m-am mirat de viteza cu care a început să prindă casa contur. Muncitorii veneau și plecau; podelele fuseseră fixate, toaletele, chiuvetele și instalațiile funcționau. Aplicele electrice fuseseră reamplasate și tapetul lipit, în timp ce zi după zi priveam cum se apropie pe calendar aniversarea noastră.

Cu câteva zile înaintea acestui eveniment, am găsit diverse pretexte pentru a o ține pe Jane departe de șantier, fiindcă în ultima săptămână de renovare casa avea să nu mai fie doar un loc oarecare, ci să devină un adevărat cămin. Voiam să fie o surpriză pentru ea pe care să și-o aducă aminte întotdeauna.

– N-ai nici un motiv să treci pe acasă astă-seară, spuneam eu. Când am fost acolo, mai devreme, nici constructorii nu mai erau. Sau: Am avut mult de lucru la birou și nu vreau nimic altceva decât să rămân aici împreună cu tine.

Nu știu dacă mi-a crezut vreodată scuzele – și, privind în urmă, sunt aproape sigur că a suspectat ceva – cu toate astea, nu mi-a cerut să o duc acolo. Și, în ziua aniversării noastre, după ce am luat o cină romantică în centru, am condus-o spre casa cea nouă, în loc să mergem la apartamentul în care locuiam.

Era târziu și lună plină, iar greierii își începuseră concertul de noapte, notele lor tremurate umplând aerul. Pe dinafară, casa

arăta neschimbată. Grămezi de moloz erau îngrămădite în grădină, lângă ușa se aflau găleți cu vopsea, iar veranda era cenușie de la praf. Jane își aruncă ochii spre casă, apoi mă privi întrebător.

– Am vrut doar să controlez ce s-a mai făcut, i-am explicat.

– În seara asta?

– De ce nu?

– Ei bine, dintr-un singur motiv, pentru că înăuntru e întuneric. Nu vom vedea nimic.

– Hai, am chemat-o eu căutând o lanternă pe care o aveam sub scaunul din mașină. Nu trebuie să stăm mult, dacă nu vrei.

Am coborât din mașină și i-am deschis portiera. După ce am condus-o grijuliu printre mormanele de moloz de pe verandă, am descuiat ușa de la intrare.

În întuneric, era imposibil să nu-ți dai seama de mirosul covorului nou și, o clipă mai târziu, când am aprins lanterna și am plimbat fasciculul luminos prin camera de zi și prin bucătărie, am văzut cum Jane face ochii mari. Desigur, totul era gata și chiar de acolo de unde stăteam, de pe prag, se vedea că e posibil chiar să ne mutăm.

Jane rămăsese ca o stană de piatră. I-am luat mâna.

– Bun venit acasă!

– O, Wilson, rosti ea cu respirația tăiată.

– La mulți ani, am murmurat eu.

Când se întoarse spre mine, pe față i se citea un amestec de speranță și neîncredere.

– Dar cum... vreau să spun, săptămâna trecută era departe de cum arată acum...

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Dar vino – mai e ceva ce trebuie să-ți arăt.

Am condus-o sus pe scări, îndreptându-mă spre dormitorul principal. Când am deschis ușa, am îndreptat raza lanternei spre interior și am făcut un pas în lături, pentru ca Jane să poată vedea.

În cameră se afla doar o singură piesă de mobilier, pe care o cumpărasem chiar eu: un pat vechi cu baldachin. Semăna cu cel

de la hanul din Beaufort, unde făcuserăm dragoste în timpul scurtei noastre luni de miere.

Jane tăcea și am fost brusc încercat de teama că s-ar putea să nu fi făcut ceva bine.

– Nu pot să cred că tu ai făcut asta, zise ea în sfârșit. A fost ideea ta?

– Nu-ți place?

– Îmi place la nebunie, îmi spuse. Dar nu pot să cred că tu ești cel care s-a gândit la asta. E ceva atât de... *romantic*.

Ca să fiu sincer, nu mă gândisem chiar la un astfel de obiect. Am considerat doar că avem nevoie de un pat decent, dar acesta a fost singurul de care eram sigur că-i va plăcea ei. Știind că a vrut să-mi facă, de fapt, un compliment, am ridicat dintr-o sprâncenă. La ce altceva te-ai fi așteptat?

Se apropie de pat și își plimbă degetele pe stâlpii baldachinului. O clipă mai târziu, se așeză pe margine și bătu cu palma pe salteaua de lângă ea, invitându-mă.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Îndreptându-mă spre ea, nu m-am putut abține să nu-mi aduc aminte de ultima dată când spusese aceleași cuvinte. Mi-am închipuit că e gata să-mi ceară să fac ceva pentru ea, dar, când m-am așezat, se aplecă spre mine și mă sărută.

– Și eu am o surpriză pentru tine, mă anunță ea. Și am așteptat momentul potrivit pentru a ți-o dezvălui.

– Ce este?

Ezită o secundă.

– Sunt însărcinată.

La început, cuvintele ei nu prea avură ecou în mintea mea, dar când le-am înțeles în sfârșit sensul, am știut în mod clar că mi-a făcut o surpriză mai mare decât cea pe care i-o făcusem eu.

Dimineața devreme, când soarele era încă jos la orizont și canicula nu se dezlănțuisese încă, am primit un telefon de la Jane. După ce s-a interesat de starea lui Noah, m-a informat că Anna n-a putut încă să se hotărăscă în legătură cu rochia și că nu vrea

să vină acasă în seara aceasta. Deși am asigurat-o că nici nu m-am așteptat la așa ceva, am distins o urmă de frustrare în vocea ei. Nu era atât furioasă, cât exasperată și am zâmbit întrebându-mă cum Doamne iartă-mă mai putea să fie surprinsă de comportamentul fiicei noastre.

După ce am închis, am plecat la Creekside să hrănesc lebăda cu trei bucăți de pâine Wonder, apoi în drum spre casă am trecut pe la birou.

În timp ce parcam în locul rezervat mie, am văzut vizavi restaurantul Chelsea, puțin mai sus pe stradă: în fața lui se afla o mică peluză, pe care în fiecare iarnă se instala satul lui Moș Crăciun. În ciuda celor treizeci de ani de când lucrez în această clădire, încă mă simt uimit când îmi dau seama că, indiferent în ce direcție privești, poți descoperi întreaga istorie a Carolinei de Nord. Trecutul a fost întotdeauna ceva deosebit pentru mine și îmi plăcea să merg printre case, către prima biserică catolică construită în statul nostru, sau să fac înconjurul primei școli de stat și să-mi imaginez cum li se preda elevilor, sau să rătăcesc pe terenurile de la Tryon Palace, prima reședință a guvernatorului și posesoarea uneia dintre cele mai frumoase grădini din sud. Nu sunt singurul mândru de orașul meu; Societatea Istorică a Orașului New Bern este una dintre cele mai active din stat și aproape la fiecare colț se văd semne ce dovedesc rolul important jucat de acest orașel în anii de început ai țării noastre.

Eu și partenerii mei suntem proprietarii clădirii unde avem birourile de avocatură și, cu toate că aș dori să pot să vă spun vreo poveste interesantă din trecutul ei, în realitate nu există așa ceva. Construită la sfârșitul anilor 1950, când funcționalitatea era singurul criteriu pe care arhitecții îl prezentau în proiectele lor, e realmente lipsită de strălucire. În această structură rectangulară de cărămidă, doar cu parter, se află birourile celor patru parteneri și ale celor patru asociați, trei săli de conferințe, o cameră pentru arhivă și o încăpere pentru primirea clienților.

Am descuiat ușa din față și, gândindu-mă la semnalele pe care alarma le va lansa în mai puțin de un minut, am înscris

codul de dezactivare. Aprinzând lumina de la recepție, m-am îndreptat spre biroul meu.

La fel ca birourile partenerilor, și al meu are aer de pedanterie, la care se pare că se așteaptă de fapt clienții: un birou din lemn de cireș închis la culoare, pe care tronează o lampă de birou, cărți de legi aranjate pe rafturi de-a lungul pereților, două scaune confortabile din piele în fața biroului.

Ca orice avocat specializat în dreptul civil, am uneori impresia că am văzut toate genurile de cupluri din lume. Deși cele mai multe au fost perfect normale, am văzut totuși și unele perechi care începeau să se certe în fața mea ca niște borfași de pe stradă și o dată am fost martor când o femeie a turnat cafea fierbinte în poala soțului ei. Mai des decât aș fi crezut vreodată că e posibil, am fost luat de o parte de către soț, pentru a fi întrebat dacă din punct de vedere legal era obligat să-i lase ceva soției sau dacă poate să o omită cu desăvârșire, în favoarea amantei. Aceste perechi, trebuie să adaug, sunt adesea destul de bine îmbrăcate și arată perfect normal când stau în fața mea, dar după ce pleacă din birou, mă trezesc întrebându-mă ce se întâmplă oare în spatele ușilor închise ale caselor lor?

Stând la biroul meu, am găsit cheia potrivită de pe lanț și am descuiat sertarul. Am pus cadoul pentru Jane pe birou și l-am privit, întrebându-mă cum va reacționa când i-l voi da. Îmi închipuiam că-i va plăcea, dar, mai mult decât atât, voiam să vadă în el o încercare a inimii mele – poate tardivă – de a-i cere iertare, pentru bărbatul care am fost în cea mai mare parte a căsniciei noastre.

Pentru că am neglijat-o de prea multe ori pentru a mai reuși să le socotesc, nu puteam să fac altceva decât să mă mir de expresia de pe chipul ei din dimineața aceasta, când ne aflam pe calea de acces spre casă. Fusese oare... ei bine, un vis? Sau era doar imaginația mea?

Așa cum priveam pe fereastră, trecu o vreme înainte de a-mi da răspunsul și deodată am înțeles că n-a fost doar imaginația mea. Nu, într-un fel, chiar și accidental, am descoperit cheia

succesului meu din perioada când îi făceam curte, cu atât de mult timp în urmă. Deși eram același bărbat care am fost și anul trecut – un bărbat profund îndrăgostit de soția lui și încercând tot ce putea pentru a o păstra lângă el –, adusesem totuși o mică, dar semnificativă îmbunătățire.

Săptămâna aceasta nu m-am mai lăsat acaparată de problemele mele, făcând tot ce puteam pentru a le rezolva. Săptămâna aceasta m-am gândit doar la ea și am reușit să o ajut, am ascultat cu interes de câte ori vorbea și tot ceea ce am discutat părea nou. Am râs la glumele ei și am alinat-o când a plâns, scuzându-mă pentru greșelile mele și arătându-i afecțiunea de care avea nevoie și pe care o merita. Cu alte cuvinte, am fost omul pe care întotdeauna și l-a dorit, omul care am fost odată și – ca un vechi obicei redescoperit – înțeleg acum că aceasta era tot ceea ce era nevoie să fac pentru a începe să ne bucurăm din nou unul de compania celuilalt.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Când a doua zi dimineața am sosit la conacul lui Noah, am ridicat uimit din sprâncene văzând camioanele de la pepinieră, care erau deja parcate pe calea de acces. Trei erau pline de copăcei și tufe, în timp ce altul era încărcat cu baloturi cu ace de pin ce trebuiau împrăștiate pe straturile de flori, în jurul copacilor și de-a lungul gardului. Alt camion cu remorcă conținea diverse unelte și echipamente, iar trei furgonete erau pline de plante înflorite, de mici dimensiuni.

Lângă camioane, muncitorii erau adunați în grupuri de câte cinci sau șase. După o socoteală rapidă, mi-am dat seama că veniseră aproape patruzeci de persoane – nu treizeci cum promisese Little – și toți erau îmbrăcați în blugi și cu caschete de baseball pe cap, în ciuda căldurii. Când am coborât din mașină, Little se apropie de mine zâmbind.

– Ce bine că ai sosit, zise el punându-și mâna pe umărul meu. Te așteptam. Așadar, putem să începem, nu-i așa?

În câteva minute, mașinile de tuns iarba și celelalte unelte fură descărcate și aerul se umplu în curând de zgomotul motoarelor, care se ridica și cobora pe măsură ce acestea străbăteau proprietatea. Unii dintre muncitori începură să descarce plantele, tufele și copăceii, așezându-i în roabe, pe care le duceau în locurile unde era nevoie.

Însă grădina de trandafiri era cea care atrăgea cel mai mult atenția și m-am dus după Little când, înhățând o pereche de foarfeci de tuns iarba, se îndreptă în direcția ei, alăturându-se astfel

lucrătorilor care-l așteptau deja. Să înfrumusețezi grădina mi se părea o treabă în care e imposibil să știi de unde să începi, dar Little se apucă pur și simplu să tundă primul arbust la îndemână, explicând totodată ce făcea. Lucrătorii se adunară în jurul lui, șușotind unul către altul în spaniolă în timp ce-l priveau, apoi, în final, se împrăștiară, după ce înțelese ce voia de la ei. Oră după oră, culorile naturale ale trandafirilor au fost cu artă expuse vederii și fiecare a fost tunsă și ajustată.

Apoi veni la rând spalierul. Imediat ce Little se lămuri ce e cu el, începu să ajusteze trandafirii cățăraitori ce-l împodobeau. În timp ce lucra, am stabilit unde vor fi așezate scaunele pentru oaspeți și prietenul meu îmi făcu cu ochiul.

– Aștepți cu nerăbdare să le înșiri de fiecare parte a culoarului, nu?

Când am dat din cap, și-a dus două degete la gură și a fluierat. O clipă mai târziu, roabele pline cu flori au fost aduse la fața locului. Și, două ore mai târziu, m-am minunat că fusese atât de frumos decorat încât putea fi fotografiat pentru vreo revistă.

În timpul dimineții, tot restul proprietății începu să prindă formă. Odată ce iarba din curte a fost tunsă și tufele aranjate, lucrătorii începură să se ocupe de stâlpii gardului, de căile de acces și chiar de casă. A apărut electricianul, pentru a pune în funcțiune generatorul și verifică instalația și reflectoarele din grădină. O oră mai târziu, sosiră zugravii; șase bărbați cu salopetele stropite de var coborâră dintr-o furgonetă și ajutară echipa de peisagiști să depoziteze mobila în hambar. Omul, care venise cu furtunul sub presiune pentru a spăla casa, intră cu mașina pe drumul de acces și parcă lângă automobilul meu. În câteva minute își descărcă echipamentul și primul șuvoi puternic de apă izbi pereții, determinând ca încet, dar constant fiecare scândură să-și schimbe culoarea din cenușiu în alb.

Cum toate echipele de muncitori erau ocupate, m-am dus la atelier și am luat o scară. Scândurile de la ferestre trebuiau scoase, așa că mi-a revenit mie această sarcină. Și astfel, având ceva de făcut, după-amiaza trecu repede.

Pe la ora patru, peisagiștii își încărcară camioanele și erau gata de plecare; cel cu furtunul cu apă la fel ca zugravii își terminaseră și ei treaba pe ziua de azi. Iar eu reușisem să scot cea mai mare parte a scândurilor de la ferestre; mai rămăseseră câteva la etaj, dar știam că voi putea să le rezolv și pe acestea mâine-dimineață.

După ce am terminat de stivuit scândurile la subsol, proprietatea părea ciudat de liniștită și am apucat să inspectez tot ce se realizase.

Ca orice treabă făcută doar pe jumătate, acum arăta mai rău decât dimineață când începuse activitatea. O parte dintre uneltele grădinarilor erau împrăștiate peste tot; găleți goale fuseseră îngrămădite la întâmplare. Atât înăuntru, cât și afară, numai jumătate din pereți fuseseră atinși de apă și acest lucru îmi amintea de reclamele de detergenți, în care o marcă promitea să curețe un tricou alb mai bine decât alta. Un morman de resturi adunate din curte se înălțase lângă gard și în timp ce inimile exterioare ale grădinii de trandafiri fuseseră aranjate, cele din interior păreau lăsate pradă uitării și sălbăticită.

Totuși, mă simțeam ciudat de ușurat. Fusesse o zi de muncă productivă și n-aveam nici o îndoială că totul va fi gata la timp. Jane s-ar putea să fie uimită și, știind că se afla în drum spre casă, m-am îndreptat către mașina mea. Atunci l-am zărit pe Harvey Wellington, pastorul, sprijinit de gardul ce separa proprietatea lui Noah de a lui. Încetinindu-mi pașii, am ezitat un moment, apoi am traversat curtea și m-am îndreptat spre el. Fruntea îi strălucea ca mahonul lustruit și ochelarii îi stăteau pe vârful nasului. Ca și mine, era îmbrăcat în haine de lucru. Când m-am apropiat, a făcut un semn cu capul spre casă.

– După câte văd, o să fie gata pentru weekend, zise el.

– Încerc, am răspuns eu.

– Da' știi că ai avut o mulțime de oameni care au muncit pentru asta. Parcă era o parcare publică aici. Câți ai avut? Cincizeci de persoane în total?

– Cam așa.

Fluieră în surdină în timp ce ne strângeam mâinile.

– Asta te va face să scoți o sumă bunicică din portofel, nu-i așa?

– Aproape că mi-e teamă să mă gândesc, am zis eu.

Râse.

– Deci, câte persoane te aștepti să vină în acest weekend?

– Cred că în jur de o sută.

– Va fi o petrecere pe cinste, asta e sigur, zise el. Știu că Alma de-abia așteaptă. Doar despre nunta asta a vorbit în ultima vreme. Amândoi credem că e minunat că te-ai străduit atât de mult.

– E cel mai neînsemnat lucru pe care am putut să-l fac.

Pentru un lung moment, îmi susținu privirea fără să răspundă. După cum se uita la mine, am avut ciudata impresie că, deși ne cunoșteam destul de puțin, mă înțelegea foarte bine. A fost cam descurajant pentru mine, dar bănuiesc că n-ar fi trebuit să fiu surprins. Ca pastor, era frecvent consultat și solicitat să dea sfaturi și simțeam din partea lui acea amabilitate a celui învățat să asculte și să-i compătimească pe cei aflați în situații dificile. Era, mă gândeam eu, un om pe care sute de persoane îl priveau probabil ca pe un prieten foarte apropiat.

Ca și cum ar fi știut la ce mă gândeam, a zâmbit.

– Așadar, la ora opt?

– Nu mai devreme, și așa cred că va fi destul de cald.

– Oricum va fi cald. Dar nu cred că-i va păsa cuiva cum va fi vremea. Făcu un semn spre casă. Sunt încântat că în sfârșit faci ceva. E un loc minunat. Întotdeauna a fost.

– Știu.

Își scoase ochelarii și începu să le ștergă lentilele cu poala cămășii.

– Ei bine, să-ți spun ceva – era o rușine când priveam ce a devenit în ultimii câțiva ani. Nu avea nevoie decât de cineva care să aibă din nou grijă de ea. Își puse ochelarii la ochi, zâmbind blând. E ciudat, dar te-ai gândit vreodată că un loc cu cât e mai deosebit, cu atât pare să fie mai neglijat? E ca și cum oamenii și-ar închipui că nu se va schimba niciodată. Asta e cu casa. Nu avea nevoie decât de puțină atenție și niciodată n-ar fi ajuns în halul ăsta.

*

Când am sosit acasă, am găsit două mesaje pe robotul telefonului: unul de la doctorul Barnwell, care mă informa că Noah se întorsese la Creekside, și altul de la Jane, care-mi spunea că ne vom întâlni acolo, în jurul orei șapte.

Când am sosit la Creekside, cea mai mare parte a familiei venise și plecase deja. Numai Kate era la Noah când am intrat eu în cameră și și-a dus un deget la buze văzându-mă. Apoi se ridică de pe scaun și ne-am îmbrățișat.

– Abia a adormit, șopti ea. Cred că era epuizat.

I-am aruncat, surprins, o privire. De când îl știam, niciodată nu ațipise în timpul zilei.

– Se simte bine?

– A fost puțin cam irascibil, în timp ce noi încercam să-l facem să se simtă din nou în largul lui, dar, în rest, pare să fie bine. Mă trase de mânecă. Spune-mi, cum merge treaba acasă? Vreau să știu totul despre asta.

Am informat-o de felul cum au progresat lucrările, privind-o în timp ce încerca, fascinată, să-și imagineze totul.

– Lui Jane îi va plăcea! O, asta mi-a adus aminte că am vorbit cu ea puțin mai devreme. M-a sunat să afle cum îi merge lui tati.

– Au avut ceva noroc cu rochiile?

– O las pe ea să-ți povestească despre asta. Dar la telefon părea foarte emoționată. Întinse mâna după geanta atârnată de spătarul scaunului. Ascultă, eu trebuie să plec. Am stat aici toată după-amiaza și știu că Grayson mă așteaptă. Mă sărută pe obraz. Ai grijă de tati, dar încearcă să nu-l trezești, bine? Are nevoie de somn.

– Voi sta liniștit, i-am promis eu.

M-am îndreptat spre scaunul de lângă fereastră și eram gata să mă așez, când am auzit o șoaptă răgușită.

– Hei, Wilson. Mulțumesc că ai trecut pe aici.

Când m-am întors spre el, îmi făcu cu ochiul.

– Am crezut că dormi.

– Nu. Se ridică sprijinindu-se de capul patului. A trebuit să mă prefac. S-a agitat pe lângă mine toată ziua, parcă eram un bebeluș. S-a ținut după mine și la baie.

Am râs.

– Exact ceea ce ți-ai dorit, nu-i așa? Să fii alintat de fiica ta?

– O, da, este exact ce aveam nevoie. În spital n-a fost nici pe jumătate atâta agitație. Apropo, s-a purtat de parcă aș fi fost cu un picior în groapă și cu altul pe o coajă de banană.

– Ei bine, astăzi ești într-o formă deosebită. Am impresia că te simți ca nou.

– Ar putea fi și mai bine, zise el ridicând din umeri. Dar ar putea fi și mai rău, totuși. Cu capul stau bine, dacă asta vrei să știi.

– Nici o amețelă? Nici dureri de cap? Poate că ar trebui oricum să te odihnești puțin. Dacă vrei să-ți aduc să mănânci puțin iaurt, spune-mi.

Îmi făcu semn cu degetul.

– Acum nu începe și tu! Sunt un om răbdător, dar nu sunt sfânt. Și sunt și-n toane proaste. Am fost întemnițat câteva zile și nu vreau nimic altceva decât să iau o gură de aer proaspăt. Îmi făcu semn spre dulap. Te deranjează dacă-mi aduci un pulover?

Știam deja unde voia să se ducă.

– E destul de cald afară, am subliniat eu.

– Dă-mi puloverul ăla! Și dacă te oferi să mă ajuți să-l îmbrac, te avertizez că am să-ți trag un pumn în nas.

Câteva minute mai târziu, am părăsit camera, cu pâinea Wonder în mână. În timp ce-și târa picioarele pe drum, am observat cum începe să se relaxeze. Deși Creekside va fi întotdeauna un loc străin pentru noi ceilalți, pentru Noah devenise căminul său și, în mod evident, se simțea bine aici. Era clar și cât de mult îi lipsiseră cei de aici, pentru că, trecând prin fața fiecărei uși deschise, le făcea cu mâna în semn de salut și le adresa câteva cuvinte prietenilor, promițându-le că se va întoarce mai târziu să le citească.

Refuză să-l țin de braț, așa că mergeam alături de el. Părea puțin mai nesigur ca de obicei și numai după ce am ieșit din

clădire am fost convins că poate să se descurce singur. Așa că, în ritmul în care mergeam, ne-a luat ceva vreme pentru a ajunge la heleșteu și am avut suficient timp să observ că rădăcina cu pricina fusese înlăturată. Mă întrebam dacă Kate le amintise vreunui dintre frații ei să aibă grijă de asta sau dacă și își amintiseră chiar ei.

Am stat pe locurile noastre obișnuite și am privit spre apă, dar, neputând să văd lebăda, mi-am închipuit că probabil era ascunsă în apele mai puțin adânci, din dreapta sau din stânga noastră. M-am aplecat. Noah începuse să rupă pâinea în bucățele.

– Am auzit ce i-ai spus lui Kate despre casă, începu el. Ce mai fac trandafirii mei?

– Grădina încă nu e gata, dar ți-ar plăcea ce s-a făcut până acum. Își îngrămădi bucățelele de pâine pe genunchi.

– Grădina aceea înseamnă foarte mult pentru mine. E aproape la fel de bătrână ca tine.

– Adevărat?

– Primele plante au fost răsădite în grădină în aprilie 1951, continuă el dând din cap. Desigur, de-a lungul anilor a trebuit să înlocuim cea mai mare parte dintre ele, dar asta s-a întâmplat când mi-a venit ideea cu inimile și am început să o punem în aplicare.

– Jane mi-a spus că i-ai făcut o surpriză lui Allie... Pentru a-i demonstra cât de mult o iubești.

Trase adânc aer pe nas.

– Asta e numai jumătate din poveste. Dar nu sunt surprins că ea așa crede. Uneori am impresia că Jane și Kate își închipuie că mi-am petrecut fiecare moment al vieții iubind-o pe Allie ca un nebun.

– Vrei să spui că n-a fost așa? am întrebat prefăcându-mă șocat.

– Cam greu, râse el. Am avut și noi problemele noastre, ca toată lumea, dar am fost destul de deștepti pentru a ști să le rezolvăm. Însă în ce privește grădina, presupun că au dreptate. Cel puțin la început. Puse bucățelele de pâine lângă el. M-am apucat s-o plantez când Allie era însărcinată cu Jane. Nu era decât în câteva luni și se simțea rău tot timpul. Mi-am închipuit

că-i va trece după primele câteva săptămâni, dar n-a fost așa. Au fost zile când nu putea nici să se ridice din pat și știam că odată cu venirea verii se va simți și mai mizerabil. Așa că am vrut să-i ofer ceva plăcut la care să se uite, ceva care să poată fi văzut de la fereastra ei. Privi soarele cu coada ochiului. Știai că prima dată a fost doar o inimă, nu cinci?

Am ridicat din sprâncene.

– Nu, n-am știut.

– N-am făcut proiectul așa de la început, desigur, dar după ce s-a născut Jane, am ajuns să cred că prima inimă arăta cam sărăcăcios și că era nevoie să plantez și alte flori pentru a o completa. Continuam să amân, pentru că prima oară fusese o muncă foarte grea, dar, după o vreme, m-am apucat de lucru, chiar după ce a rămas din nou gravidă. Văzându-mă că lucrez, și-a închipuit că m-am pus pe treabă din cauză că era pe drum al doilea copil și mi-a spus că acesta era cel mai adorabil gest pe care-l făcusem vreodată pentru ea. După aceea, n-am putut să mă mai opresc. Iată ce am înțeles, când am spus că au dreptate doar pe jumătate. Prima dată poate că a fost un gest romantic; dar pe următoarele le-am simțit mai mult ca o corvoadă. Nu numai plantatul, ci mai ales îngrijirea lor. Trandafirii sunt sălbatici. Când sunt tineri, le răsar ramuri ca unor copaci și trebuie tot timpul să-i tunzi, pentru a le menține forma inițială. De fiecare dată când începeau să înflorească, trebuia să ies cu foarfeca să-i ajustez, însă după câțva timp grădina părea sălbatică, de parcă n-ar fi arătat niciodată altfel. Și treaba asta mai provoca și răni. Spinii lor sunt foarte ascuțiți. Am petrecut o mulțime de ani cu mâinile bandajate, ca o mumie.

Am zâmbit.

– Fac pariu că a apreciat ceea ce făceai.

– O, da. O perioadă de timp, oricum. Până mi-a cerut să ar pământul și să îngrop totul.

La început, am crezut că n-am auzit bine, dar expresia lui m-a făcut să înțeleg că așa era. Mi-am amintit melancolia pe care o resimțeam uneori, când mă uitam la picturile lui Allie ce reprezentau grădina.

– De ce?

Se uită din nou la soare cu coada ochiului înainte de a ofta.

– Mi-a spus că, pe cât de mult îi plăcea, pe atât de dureros îi era s-o privească. De câte ori se uita pe fereastră, începea să plângă și uneori părea că nu se va opri niciodată.

Mi-a luat o vreme înainte de a-mi da seama care a fost motivul.

– Din cauza lui John, am rostit încet, referindu-mă la copilul care murise de meningită când avea doar patru ani. Jane, ca și Noah, vorbea rareori despre el.

– Pierderea lui aproape a ucis-o. Făcu o pauză. Aproape m-a ucis și pe mine. A fost un băiețel așa de dulce – exact la vârsta când începea să descopere lumea, când totul era nou și emoționant pentru el. Ca bebeluș, obișnuia să încerce să se țină după copiii mai mari. Tot timpul alerga după ei prin curte. Și era foarte sănătos. Niciodată n-a avut vreo infecție la urechi sau vreo răceală serioasă, înainte de a se îmbolnăvi. De aceea a fost un asemenea șoc. Într-o săptămână se juca prin curte și în săptămâna următoare l-am înmormântat. După asta, Allie nu putea să mănânce sau să doarmă și, când nu plângea, nu făcea decât să se învârtă năucă prin casă. N-am fost sigur dacă-și va reveni vreodată. Asta a înțeles ea când mi-a cerut să sap grădina.

Se lăsă furat de amintiri. Eu n-am mai spus nimic, știind că nimeni nu putea să-și imagineze pe deplin durerea pierderii unui copil.

– Și de ce n-ai făcut-o? am întrebat după o vreme.

– Am crezut că a vorbit doar durerea din sufletul ei, rosti blând. Nu eram prea sigur dacă într-adevăr vrea să fac asta sau a spus numai așa, din cauză că suferea atât de crunt în acel moment. Așa că am mai așteptat. M-am hotărât că, dacă îmi va mai cere o dată, am s-o fac. Sau am să mă ofer să desființez doar inima exterioară, dacă dorește să rămână restul. Până la urmă însă, n-a mai spus nimic. Și după aceea? Chiar dacă a folosit imaginea grădinii în multe dintre picturile ei, n-a mai avut niciodată pentru ea aceleași sentimente. După ce l-am pierdut pe John, a încetat să mai fie un loc care s-o facă fericită. Chiar și

când Kate s-a căsătorit acolo, n-a mai revenit la aceleași sentimente dinainte.

– Copiii știu de ce sunt cinci ronduri?

– Poate că în străfundul minții lor știu, dar fiecare își imaginează realitatea cum vrea. N-a fost un subiect despre care eu sau Allie să discutăm. După ce a murit John, a fost mai ușor să considerăm grădina de trandafiri drept un singur tot. Și așa a rămas și mai târziu. Iar când copiii au crescut și au început să întrebe despre asta, Allie le-a spus că așa am plănuit-o eu de la început. Deci pentru ei a fost întotdeauna un gest romantic.

Cu coada ochiului am văzut lebăda apărând și alunecând spre noi. Era ciudat că nu apăruse până acum și mă întrebam unde o fi fost. Am crezut că Noah îi va arunca imediat o bucată de pâine, dar n-a făcut asta. O privea doar cum plutește din ce în ce mai aproape. Când era la câțiva zeci de centimetri depărtare, lebăda păru că se oprește, dar apoi, spre surpriza mea, se apropie și mai mult.

O clipă mai târziu, sosi lângă noi legănându-se și Noah întinse mâna. Își aplecă capul sub atingerea lui și în timp ce el îi vorbea blând, mă emoționează gândul că și lebedei îi fusese dor de Noah.

Îi dădu să mănânce și după aceea am văzut cu mirare cum – așa cum îmi spusese el odată – lebăda se așază jos, la picioarele lui.

O oră mai târziu, norii au început să se învălătucescă pe cer. Groși și umflați, prevesteau genul de furtună de vară obișnuită în sud – plouă torențial timp de câteva zeci de minute, apoi cerul se limpezește încet. Lebăda plecase înapoi pe heleșteu și eram gata să sugerez că ar trebui să intrăm înăuntru, când am auzit vocea Annei în spatele nostru.

– Hei, bunicule! Hei, tati! ne strigă ea. Cum nu erați în cameră, ne-am gândit că poate vă găsim aici.

M-am întors și am văzut-o pe Anna apropiindu-se plină de vioiciune. Jane o urma plictisită la câțiva pași în urmă. Zâmbetul ei părea tensionat – știam că acesta era singurul loc unde îi era teamă că s-ar putea să-și găsească tatăl.

– Hei, iubito, am răspuns, ridicându-mă. Anna mă îmbrățișă violent, strângându-și cu putere brațele în jurul meu. Cum v-a mers azi? am întreat-o apoi. Ați găsit rochia?

Când îmi dădu drumul din îmbrățișare, nu-și putu ascunde emoția.

– O să-ți placă, promise ea, strângându-mă de braț. E perfectă.

În acea clipă Jane ajunsese lângă noi și, lăsând-o pe Anna, am îmbrățișat-o ca și cum acest lucru devenise de-acum ceva normal. Am simțit-o moale și caldă, o prezență liniștitoare.

– Vino încoace, i se adresă Noah Annei. Bătu cu palma pe bancă. Spune-mi tot ce ai făcut azi, ca să te pregătești de nuntă.

Anna se așeză și îi luă mâna.

– A fost fantastic, începu ea. Nu mi-am imaginat vreodată cât de distractiv poate să fie. A trebuit să intrăm într-o grămadă de magazine. Și ar fi trebuit s-o vezi pe Leslie! Am găsit o rochie și pentru ea, pur și simplu superbă.

Eu și Jane stăteam deoparte în timp ce Anna povestea despre activitatea lor frenetică din ultimele două zile. Turuind întruna, îi dădea lui Noah câte un ghiont în joacă sau când îl strângea de mână. În ciuda celor șazeci de ani care-i despărteau, era clar că se simțeau foarte bine împreună. Deși deseori bunicii au relații deosebite cu nepoții lor, Noah și Anna erau în mod clar prieteni și am simțit un val de mândrie paternă văzând ce tânără de ispravă devenise Anna. Puteam să-mi dau seama din blândețea expresiei lui Jane că și ea simțea același lucru și, cu toate că nu făcusem acest gest de ani de zile, mi-am pus ușor mâna în jurul umerilor ei.

Nu eram prea sigur la ce puteam să mă aștept – pentru o secundă mi s-a părut că a tresărit – dar când se destinse sub brațul meu, a fost o clipă în care totul mi s-a părut minunat pe lume. În trecut, întotdeauna în astfel de momente, cuvintele mă părăseau. Poate că în adâncul sufletului meu îmi era teamă că, dacă aş vorbi cu glas tare despre sentimentele mele, s-ar putea într-un fel să le diminuez. Acum realizam cât de mult greșisem că mi-am reprimat gândurile și, apropiindu-mi buzele de urechea ei, i-am șoptit cuvintele pe care n-ar fi trebuit niciodată să le păstrez în mine:

– Te iubesc, Jane, și sunt cel mai norocos om din lume fiindcă ești a mea.

Deși nu scoase nici un cuvânt, felul cum se sprijini după aceea de mine fu răspunsul pe care mi-l dorisem.

O jumătate de oră mai târziu începu să tune și cerul se umplu de zgomot. După ce l-am condus pe Noah în camera lui, eu și Jane am plecat acasă, demarând din parcare odată cu Anna.

Rulând prin centru, am privit prin parbriz soarele ce răzbătea din când în când printre nori alungând umbrele și făcând râul să strălucească precum aurul topit. Jane se uita pe geam, surprinzător de tăcută, și m-am trezit studiind-o cu coada ochiului. Părul îi era dat după urechi și bluza roz îi punea în evidență pielea ca de bebeluș. Pe mână strălucea inelul pe care îl purta de aproape treizeci de ani, inelul de logodnă cu diamante, alături de verigheta îngustă de aur.

Puțin mai târziu, am intrat în cartierul nostru, am tras pe drumul de acces și Jane păru că se trezește, cu un surâs epuizat pe buze.

– Scuză-mă că am fost așa tăcută. Cred că sunt cam obosită.

– E în regulă. A fost o săptămână grea.

I-am cărat valiza înăuntru, privind-o cum își lasă geanta pe masa de lângă ușă.

– Nu vrei puțin vin? am întrebat-o.

Jane căsca și o dădu din cap.

– Nu. Astă-seară, nu. Dacă beau, cred că adorm pe loc. În schimb, aș vrea un pahar cu apă.

În bucătărie, am umplut două pahare cu apă cu gheață de la frigider. Luă o înghițitură bună, apoi se sprijini de masa de lucru și își propti un picior de dulapul din spate, în poziția ei obișnuită.

– M-au omorât picioarele. N-am stat deloc toată ziua. Cred că Anna a probat vreo două sute de rochii, înainte de a găsi una care să-i placă. Și, de fapt, Leslie a fost cea care a văzut-o expusă. Ajunsesse și ea la disperare – Anna e una dintre cele mai nehotărâte ființe pe care le-am întâlnit.

– Cum arată?

– O, ar trebui s-o vezi îmbrăcată. E o rochie din aceea gen sirenă și pur și simplu o face să pară și mai frumoasă. Mai trebuie totuși ajustată, dar lui Keith îi va plăcea sigur.

– Pun pariu că arată superb.

– Așa e. După expresia ei visătoare, bănuiam că și-o imagina din nou. Ți-aș fi arătat-o, dar Anna nu vrea s-o vezi până în weekend. Dorește să fie o surpriză. Făcu o pauză. Dar tu, cum ai reușit să te descurci? A venit cineva să te ajute la casă?

– Toată lumea, am răspuns eu, informând-o în detaliu cum au decurs lucrurile.

– Extraordinar, comentă ea umplându-și din nou paharul. Mai ales că suntem pe ultima sută de metri, vreau să spun.

Din bucătărie, se vedeau ușile glisante ce dădeau în pridvor. Afară lumina se îpuținase din cauza norilor groși și primele picături de ploaie începură să se izbească în geamuri. Râul era cenușiu și amenințător și o clipă mai târziu izbucni o săgeată incandescentă, urmată de bubuitul tunetului, după care se dezlănțui cu adevărat potopul. Jane se întoarse spre ferestre, în timp ce furtuna nu-și mai zăgăzuia furia.

– Știi dacă va ploua sâmbătă? întrebă ea.

Vocea îi era surprinzător de calmă; mă așteptam să fie mai neliniștită. M-am gândit la cât de tăcută fusese în mașină și mi-am dat seama că nu pomenise nimic de prezența lui Noah la heleșteu. Privind-o, am avut ciudata impresie că starea ei sufletească avea legătură cu Anna.

– N-ar trebui, am răspuns eu. Au prognozat cer senin. Se pare că ploaia asta e ultima de care vom avea parte până atunci.

Amândoi am privit în tăcere cum plouă. În afară de sunetul monoton al apei, era liniște. Jane se uita în gol și umbra unui zâmbet i se juca pe buze.

– E plăcut, nu-i așa? mă întrebă ea. Să privești ploaia? Obişnuiam să facem asta în casa părinților mei, îți amintești? Când stăteam pe verandă.

– Îmi amintesc.

– Era frumos, nu-i așa?

– Foarte.

– N-am mai făcut asta de multă vreme.

– Nu, am zis eu. N-am mai făcut-o.

Părea pierdută în gânduri și mă rugam ca această senzație de calm nou descoperită să nu fie înlocuită cu familiara tristețe, de care ajunseseam să mă tem. Dar expresia ei nu se schimbă și, după un lung moment, se uită la mine.

– S-a mai întâmplat ceva astăzi, zise ea privind în jos spre paharul de pe masă.

– A, da?

Ridicând ochii, îmi întâlni privirea. Ai ei erau scăldați în lacrimi.

– Nu voi putea să stau lângă tine la ceremonie.

– Nu?

– Nu voi putea. Voi sta în față, cu Anna și Keith.

– De ce?

Jane își îndreptă mâna spre pahar.

– Pentru că Anna m-a rugat să-i fiu doamna de onoare. Vocea ei aproape se frânse. A spus că sunt cea mai apropiată ființă de ea, mai mult decât oricine altcineva, și că am făcut atât de multe pentru ea, și pentru nuntă... Clipi repede și-și trase ușor nasul. Știu că e o prostie, dar am fost așa de surprinsă când m-a rugat, încât habar n-am avut ce să răspund. Ideea aceasta nu-mi trecuse nicio dată prin minte. Dar a fost așa de dulce când m-a rugat, încât mi-am dat seama că își dorește cu adevărat acest lucru.

Își șterse lacrimile, iar eu am simțit cum mi se pune un nod în gât. Să-l rogi pe tată să-ți fie cavalier de onoare era destul de obișnuit în sud, dar foarte rar se întâmpla ca o mamă să se afle în această postură.

– O, iubito, am murmurat eu. Dar e minunat, sunt așa fericit pentru tine!

Fulgerul fu urmat din nou de tunet, deși noi de-abia dacă le luam în seamă, și am rămas în bucătărie mult timp după ce furtuna a trecut, împărtășind în tăcere bucuria de a fi împreună.

Când ploaia se opri complet, Jane deschise ușile glisante și ieși afară. Din burlane și de pe balustrade cădeau picături de apă, în timp ce spirale de aburi se înălțau din pridvor.

Urmând-o, am simțit că mă dor spatele și brațele de la efortul făcut în timpul zilei. Mi-am rotit umerii, încercând să scap de încordare.

– Ai mâncat? mă întrebă Jane.

– Nu încă. Vrei să ieșim să luăm ceva?

Clătină din cap.

– Nu prea. Sunt frântă.

– Dar ce zici dacă am comanda ceva pentru a sărbători?

Ceva ușor? Ceva... nostim.

– Cum ar fi?

– Ce părere ai de o pizza?

Își puse mâinile în șold.

– N-am mai comandat o pizza de când s-a mutat Leslie.

– Știu. Dar e o mâncare destul de bună, nu-i așa?

– Întotdeauna a fost bună. Doar că tu mereu ai suferit de indigestie, după aceea.

– Adevărat, am admis eu. Dar astă-seară doresc să trăiesc periculos.

– N-ai vrea mai bine să încropesc eu ceva? Sunt sigură că în frigider trebuie să se găsească câte ceva.

– Haide, am zis eu. N-am mai împărțit o pizza de ani de zile. Doar noi doi, vreau să spun. Ne vom așeza pe canapea, vom mânca direct din cutie, știi tu? Așa cum obișnuiam să facem pe vremuri. Va fi... nostim.

Mă privi ironică.

– Vrei să faci ceva... nostim!?

Era mai mult o declarație, decât o întrebare.

– Da, am răspuns eu.

– Vrei să comanzi tu sau eu? mă întrebă în final.

– Mă ocup eu de asta. Cu ce vrei să fie?

Se gândi o clipă.

– Ce ai zice să fie cu de toate?

– De ce nu? am încuviințat eu.

*

O jumătate de oră mai târziu apăru și pizza. Între timp, Jane se schimbase într-o pereche de blugi și un tricou închis la culoare și am mâncat-o ca doi elevi de liceu într-un dormitor de cămin. În ciuda faptului că mai devreme refuzase să bea un pahar de vin, am sfârșit prin a împărți o bere rece de la frigider.

În timp ce mâncam, Jane îmi aduse la cunoștință și alte amănunte ale zilei. Dimineața o petrecuse căutând rochii pentru Leslie și pentru ea. În ciuda protestelor că ar putea „să cumpere ceva simplu de la Belk's”, Anna fusese neclintită în hotărârea ca atât ea, cât și Leslie să-și cumpere niște rochii care să le placă – și care, eventual, să poată fi îmbrăcate și cu altă ocazie.

– Leslie a găsit o rochie extraordinar de elegantă – lungă până la genunchi. Arăta atât de bine pe Leslie, încât Anna a insistat să o încerce iar și iar, doar pentru a o admira. Jane oftă. Fetele s-au transformat în niște adevărate frumuseți.

– Li s-au transmis genele tale, am afirmat eu cu seriozitate.

Jane râse și îmi făcu semn cu mâna cu gura plină de pizza.

Pe măsură ce se făcea tot mai târziu, cerul se transforma în albastru-indigo și norii luminați de lună erau parcă tiviți cu argint. Când am terminat, am rămas nemișcați ascultând clinchetul clopoțelilor de vânt, mișcați de adierea verii. Jane își sprijini capul pe speteaza canapelei, uitându-se la mine cu ochii pe jumătate închiși, cu acea privire insistentă, ciudat de seducătoare.

– A fost o idee bună, comentă ea. Îmi era mai foame decât credeam.

– Dar n-ai mâncat prea mult.

– Trebuie să intru în rochie, în acest weekend.

– N-am nici o grijă în legătură cu asta, am comentat eu. Ești tot atât de frumoasă ca în ziua în care ne-am căsătorit.

După zâmbetul ei încordat, am văzut că vorbele mele n-au avut efectul scontat. Brusc, se întoarse spre mine pe canapea.

– Wilson? Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– Dar vreau să-mi spui adevărul.

– Ce este?

Ezita.

– E vorba de ceea ce s-a întâmplat astăzi la heleșteu.

Lebăda, m-am gândit eu imediat, dar înainte de a putea să-i explic că Noah mă rugase să-l duc acolo – și că oricum s-ar fi dus și fără mine – ea continuă:

– Ce ai înțeles când ai spus ceea ce ai spus?

M-am încruntat nedumerit.

– Nu sunt sigur că-mi dau seama ce anume mă întrebi.

– Când ai spus că mă iubești și că ești cel mai norocos om din lume.

Preț de o clipă, pur și simplu m-am holbat la ea buimăcit.

– Am înțeles exact ceea ce am spus, am repetat.

– Asta e tot?

– Da, am răspuns incapabil să-mi ascund încurcătura. De ce?

– Încerc să-mi dau seama de ce ai spus asta, zise ea. Nu-ți stă deloc în fire să faci declarații.

– Ei bine... pur și simplu asta am simțit că trebuie să spun.

La răspunsul meu strânse buzele, figura devenindu-i din ce în ce mai serioasă. Își ridică ochii spre tavan și păru că încearcă să se abțină, înainte de a-și întoarce din nou privirea spre mine.

– Wilson, ai o aventură?

Am clipit.

– Ce?!?

– M-ai auzit foarte bine.

Brusc mi-am dat seama că nu glumea. Vedeam cum încearcă să-mi descifreze trăsăturile, evaluând cât de adevărat este ceea ce intenționez să-i spun în continuare. I-am luat mâna într-a mea și pe cealaltă am pus-o deasupra.

– Nu, am răspuns privind-o drept în ochi. Nu am nici o aventură. N-am avut niciodată și nici nu voi avea. Nici măcar nu mi-am dorit vreodată.

După ce mă studie atent câteva clipe dădu din cap:

– E în regulă.

– Vorbesc serios, am subliniat eu.

Zâmbi și mă apăsă ușor pe mână.

– Te cred. Nu eram prea sigură, dar a trebuit să te întreb.

M-am uitat la ea consternat.

– De ce oare ți-a trecut prin minte acest gând?

– Din cauza ta. Și a felului cum te porți.

– Nu înțeleg.

Îmi aruncă o privire sincer apreciativă.

– Ei bine, privește lucrurile din punctul meu de vedere. În primul rând, ai început să faci exerciții ca să slăbești. Apoi, ai început să gătești și să mă întrebi cum mi-am petrecut ziua. Și ca și cum asta nu era de ajuns, m-ai ajutat incredibil de mult toată săptămâna asta... cu tot, până la urmă. Iar acum, ai început să spui aceste lucruri drăguțe, care nu-ți stau în fire. Mai întâi am crezut că e vorba de o anumită perioadă prin care treci, apoi m-am gândit că e din cauza nunții. Dar acum... ei bine, e ca și cum, dintr-odată, ai fi altcineva. Vreau să spun... când te scuzi că n-ai fost destul de prezent printre noi. Când, pe neașteptate, spui că mă iubești. Când mă asculți ore în șir vorbind despre cumpărături. Când comanzi pizza, cu dorința de a fi ceva *nostim*. Vreau să spun că e minunat, dar am vrut să fiu sigură că n-ai făcut toate astea din cauză că te simți vinovat cu ceva. Încă nu înțeleg ce se întâmplă cu tine.

Am dat din cap.

– Nu pentru că mă simt vinovat. Ei bine, vinovat doar că am muncit prea mult, vreau să spun. Din cauza asta mă simt prost cu adevărat. Dar felul cum mă port... e pentru că...

Mă pierdeam în explicații, așa că Jane se aplecă spre mine:

– Pentru că? insistă ea.

– Așa cum am spus și aseară, n-am fost cel mai bun soț și nu știu... Cred că încerc să mă schimb.

– De ce?

„Pentru că vreau ca tu să mă iubești din nou“, am gândit eu, dar am păstrat cuvintele doar pentru mine.

– Pentru că, am spus după o clipă, tu și copiii sunteți ființele cele mai importante din lume pentru mine – tu ai fost întotdeauna – și am pierdut prea mulți ani purtându-mă ca și cum n-ai fi fost. Știu că nu pot schimba trecutul, dar pot schimba viitorul. Pot să mă schimb eu. Și așa voi face.

Mă privi cu coada ochiului.

– Vrei să spui că vei înceta să mai muncești așa de mult?

Tonul ei era dulce, dar sceptic și m-a durut, gândindu-mă la ceea ce devenisem.

– Dacă mi-ai cere să mă retrag chiar acum, aș face-o imediat, am răspuns.

Ochii ei se umplură din nou de acea strălucire seducătoare.

– Ai văzut ce vreau să spun? Zilele acestea n-ai fost tu însuși!

Deși mă tachina – și nu eram deloc sigur dacă m-a crezut – știam că ceea ce am spus îi plăcuse.

– Acum, pot să te întreb și eu ceva? am continuat.

– De ce nu? îmi răspunse ea.

– Măine-seară, când Anna va fi plecată acasă la părinții lui Keith, și cum Leslie și Joseph vor sosi de-abia vineri, m-am gândit că noi doi am putea să organizăm ceva deosebit.

– Cum ar fi de exemplu?

– Ce părere ai despre... Să accepți să-ți fac o surpriză.

Mă răsplăti cu un zâmbet timid.

– Știi că-mi plac surprizele.

– Da, am răspuns eu, știu.

– Mi-ar plăcea și de data aceasta, comentă ea cu sinceră bucurie.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Joi dimineața am sosit la conacul lui Noah devreme cu portbagajul plin. Ca și în urmă cu o zi, proprietatea era deja plină de vehicule, iar prietenul meu Nathan Little îmi făcea semne cu mâna din curte, dându-mi de înțeles că va veni la mine în câteva minute.

Am parcat la umbră și m-am apucat imediat de treabă. Folosind o scară, am terminat de scos scândurile de la ferestre, ca apa sub presiune să poată intra peste tot.

Am depozitat apoi scândurile tot în subsol. Tocmai închi-deam ușa pivniței, când echipa formată din cinci persoane de la firma de curățenie sosi și începu să ia cu asalt casa. După ce zugravii terminară treaba de la parter, cărară cu gălețile mopuri, cârpe și detergenți și frecară bucătăria, scările, băile, ferestrele și camerele de la etaj, mișcându-se repede și eficient. Cearșafuri și pături noi aduse de mine de acasă fură întinse pe paturi; între timp, Nathan adusesese flori proaspete pentru fiecare cameră.

Într-o oră, sosiră camioanele cu articolele închiriate și muncitorii începură să descarce scaunele albe pliante, așezându-le în rânduri. Lângă spaliere fură săpate gropi în care îngropară ghi-vecele cu glicine înflorite; inflorescențele purpurii au fost încolăcite pe stâlpi și legate. În spatele spalierului, vechea grădină cu trandafirii aproape sălbăticiți se transformase într-o explozie de culori.

În ciuda cerului senin prognozat de meteorologi, am instalat și un cort, pentru a asigura umbră în timpul arșiței de la amiază.

Cortul alb fu ridicat în cursul dimineții; odată înălțat, mai multe ghivece cu glicine au fost îngropate în pământ, fiind apoi răsucite în jurul stâlpilor de susținere și alternând cu ghirlande de becuri albe.

Jetul de apă sub presiune curăță și fântâna arteziană din mijlocul grădinii de trandafiri; puțin după prânz, i-am dat drumul și am ascultat susurul apei curgând peste cele trei niveluri, ca o grațioasă cascadă.

Sosi și acordorul care petrecu trei ore lângă pianul mare cu coadă, de atâta vreme nefolosit. După ce termină, un set de microfoane speciale fură instalate pentru a transmite muzica, mai întâi în timpul ceremoniei, apoi în timpul petrecerii. Alte difuzoare și microfoane trebuiau să-i permită pastorului să se facă auzit în timpul slujbei religioase și, de asemenea, să asigure ca muzica să se audă în fiecare colț al casei.

Aici, în principala încăpere fuseseră așezate mesele – în afara spațiului din fața șemineului, unde se afla ringul de dans – și pe fiecare se așternură fețe de masă. Lumânări noi și glastre cu flori apărură ca prin minune în mijlocul meselor, așa încât atunci când avea să sosească personalul de la restaurant, să n-aibă altceva de făcut decât să împătorească șervetele de pânză sub formă de lebede și să facă ultimele aranjamente.

Le-am amintit de masa pe care voiam s-o pun separat, pe verandă, și treaba se făcuse în câteva clipe.

Rămase la sfârșit plasarea ghivecelor cu hibiscus ornați cu beculețe albe în fiecare colț al încăperii.

Cam pe la mijlocul după-amiezii, treaba era terminată. Toată lumea își încărcă mașinile și camioanele și echipa din curte era în ultima fază a curățeniei. Pentru prima oară de când începuse nebunia, am rămas singur în casă. Mă simțeam bine. Activitatea din ultimile două zile, deși frenetică, a decurs fără incidente și, cu toate că mobila era scoasă, aspectul regal al conacului îmi amintea de anii în care era locuit.

În timp ce priveam camioanele ieșind pe autostradă, mi-am dat seama că trebuie și eu să plec. După ce dimineată fuseseră cu rochiile la ajustat și își cumpăraseră pantofii, Jane și cu Anna stabiliseră ca după-amiază să meargă la manichiură.

Mă întrebam dacă Jane se gândea la întâlnirea noastră, pe care o programasem pentru această seară. Dată fiind toată zarva din ultimul timp, credeam că e prea puțin probabil – și cunoscându-mă așa cum mă cunoștea ea, mă îndoiam că se aștepta la prea multe în materie de surprize, în ciuda aluziilor mele de cu o seară înainte. Am coborât ștacheta de-a lungul anilor din ce în ce mai jos, așa încât nu puteam decât să sper că planul meu va fi considerat deosebit. Uitându-mă la casă, am realizat că lunile petrecute pregătind aniversarea noastră vor da în sfârșit roade. N-a fost deloc ușor să păstrez secretul față de Jane, dar acum, că sosise momentul, îmi dădeam seama că cea mai mare parte din ceea ce dorisem pentru Jane și pentru mine se întâmplase deja. La început am considerat cadoul meu drept o dovadă a unui nou început, dar acum părea că este de fapt sfârșitul unei călătorii, în care eu fusesem plecat timp de peste un an.

În sfârșit, proprietatea era goală și am făcut turul final prin casă, înainte de a mă urca în automobil. În drum spre casa noastră, am trecut pe la băcănie, apoi m-am mai oprit de câteva ori, adunând tot ce era necesar. Când am ajuns acasă, era aproape ora cinci după-amiază. M-am oprit câteva minute pentru a-mi îndrepta spatele, apoi mi-am pus speranța în duș, pentru a spăla de pe mine toată murdăria acumulată peste zi.

Știind că mi-a mai rămas puțin timp, în următoarea oră m-am mișcat repede. Urmărind lista întocmită la birou, am început pregătirile pentru seara pe care o programasem, seara la care mă gândeam de luni de zile. Unul câte unul, articolele își ocupau locul. O rugasem pe Anna să mă sune de îndată ce se va despărți de Jane, pentru a-mi face o idee când va ajunge acasă. Și ea a făcut întocmai, avertizându-mă că Jane se afla la doar cincisprezece minute de casă. După ce m-am asigurat că totul era perfect, mi-am terminat ultima sarcină, scriind un bilețel pe care l-am fixat pe ușa din față, pentru a fi imposibil ca Jane să nu-l observe:

„Bine ai venit acasă, draga mea! Surpriza te așteaptă înăuntru...”

Apoi m-am urcat în mașină și am plecat.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Peste aproape trei ore, priveam pe una dintre ferestrele din față ale casei lui Noah și am văzut farurile apropiindu-se. Uitându-mă la ceas, am observat că sosea exact la timp.

Aranjându-mi haina, am încercat să-mi imaginez ce era în mintea lui Jane. Deși nu fusesem cu ea când sosise acasă la noi, am încercat să mi-o închipui. A fost oare surprinsă că mașina mea nu era în parcare? M-aș fi mirat. Desigur trebuie să fi observat că trăsesem draperiile înainte de a pleca – probabil că rămăsese în mașină, nedumerită sau chiar intrigată.

Îmi închipuiam că avea mâinile ocupate când coborâse din mașină, dacă nu cu rochia pentru nuntă, atunci, fără îndoială, cu pantofi pe care și-i cumpăraseră în ziua aceea. Oricum, nu putuse să nu observe biletul fixat de mine pe ușă, chiar înainte de a se apropia de scară, și parcă vedeam umbra de curiozitate de pe față.

Cum va reacționa când îl va citi pe scări? Nu știam acest lucru. Un zâmbet nedumerit, poate? Îndoiala ei era fără discuție mai mare, fiindcă eu nu eram acasă.

Atunci ce o fi gândit oare când a descuiat ușa și a descoperit camera noastră de zi în întuneric, luminată doar de strălucirea de un galben pal a lumânărilor și de melodia tânguitoare cântată de Billie Holiday? Cât de mult timp i-a trebuit să observe petalele de trandafiri împrăștiate pe podea, ce conduceau de la antreu, prin camera de zi, sus pe scări? Sau al doilea biletel pe care l-am fixat pe balustradă:

Iubito, seara aceasta e doar a ta. Totuși, ai și tu un rol de jucat. Închipuiește-ți că totul e o joacă: am să-ți dau o serie de indicații și rolul tău e să faci ceea ce-ți cer.

Prima sarcină e simplă: Te rog, stinge lumânările de la parter și urmează drumul trasat de petalele de trandafiri, până în dormitor. Acolo te vor aștepta alte instrucțiuni.

Oare i s-a tăiat răsuflarea de surpriză? Sau a râs neîncrezătoare? Nu puteam să fiu sigur, cu toate că, așa cum o cunoșteam pe Jane, eram convins că va dori să continue jocul. Când va ajunge în dormitor, curiozitatea ei va atinge apogeul.

În dormitor, va găsi lumânări aprinse peste tot și muzica mângâietoare a lui Chopin va răsună dulce. Un buchet de treizeci de trandafiri va fi așezat pe pat; de fiecare parte a florilor era câte o cutie bine împachetată, pe fiecare aflându-se câte un cartonaș îndoit. Cartonașul din stânga indica: „Deschide-l acum“. Cartonașul din dreapta stabilea „Deschide-l la ora opt“.

Mi-o imaginam mergând încet spre pat, ducând buchetul la obraz și inhalând parfumul îmbătător. Când va dezdoi cartonașul din stânga, va putea să citească: „Ai avut o zi grea, așa că m-am gândit că ți-ar plăcea să te relaxezi, înainte de întâlnirea noastră din această seară. Despachetează cadoul ce însoțește acest cartonaș și ia conținutul cu tine în baie. Mai multe indicații te așteaptă acolo“.

Dacă va privi peste umăr, în baie va vedea strălucind și mai multe lumânări – iar la despachetarea cadoului, va găsi un set de uleiuri de baie și loțiuni de corp, dar și un halat nou de baie din mătase.

Cunoscând-o pe Jane, pot să ghicesc că se va juca intrigată cu cartonul și pachetul din dreapta, cel pe care nu-l putea deschide până la ora opt. Se va hotărî să urmeze instrucțiunile mele sau nu? Își va plimba degetele peste hârtia de împachetat, ca apoi să o rupă? O credeam în stare, dar știam că, în ultimă instanță, va ofta și se va îndrepta spre baie.

Aici, pe o măsuță de toaletă se mai afla un bilet:

Există ceva mai minunat decât o baie lungă și fierbinte, după o zi atât de grea? Alege uleiul de baie pe care-l dorești, adaugă o mulțime de spumă și umple cada cu apă fierbinte. Lângă cadă vei găsi o sticlă deja desfundată din vinul tău preferat, încă rece. Toarnă-ți un pahar. Apoi scoate-ți îmbrăcăminte, intră în cadă, lasă-ți capul pe spate și destinde-te.

Când ești gata, șterge-te bine și folosește una dintre loțiunile de corp cumpărate de mine. Nu te îmbrăca. Pune pe tine halatul cel nou și așază-te pe pat, ca să deschizi și celălalt cadou.

În cutia care rămăsese se afla o rochie nouă de cocteil și pantofi ușori, negri, de dans, ambele articole cumpărate de mine, după ce aflasem ce măsuri poartă, orientându-mă după îmbrăcămintea din șifonier. Cartonașul care însoțea toaleta de seară suna simplu:

Ești aproape gata. Te rog deschide cutia și îmbracă-te cu ceea ce ți-am cumpărat. Dacă vrei, pune-ți și cerceii pe care ți i-am dăruit de primul Crăciun petrecut împreună. Totuși, nu pierde vremea, draga mea – ai la dispoziție doar patruzeci și cinci de minute pentru a termina toată treaba. Stinge lumânările, dă drumul la apa din cadă și oprește muzica. La opt și patruzeci și cinci, ieși pe veranda din față. Încuie ușa în urma ta. Închide ochii și întoarce-te cu spatele la stradă. Când te vei răsuci din nou, deschide ochii, pentru că întâlnirea noastră va fi gata să înceapă....

În fața casei, așteptând-o, se va afla limuzina pe care o comandasem. Șoferul, care va ține în mână încă un cadou, era instruit să spună: „Doamna Lewis? Vă conduc la soțul dumneavoastră. El dorește să deschideți acest cadou de îndată ce urcați în mașină. V-a lăsat ceva și pe banchetă“.

În cutia pe care o ținea în mână se afla o sticlută de parfum, alături de o scurtă notiță:

Am cumpărat parfumul special pentru seara aceasta. După ce te urci în mașină, parfumează-te și deschide și celălalt cadou. Biletul din interior îți va spune ce trebuie să faci.

În cealaltă cutie era o eșarfă îngustă și neagră. Cartonașul din faldurile ei suna astfel:

Ești gata să fii condusă la locul unde te voi aștepta, dar vreau ca acesta să constituie o surpriză. Te rog, folosește eșarfa pentru a te lega la ochi – și te mai rog să nu te uiți pe furis. Drumul va dura mai puțin de cincisprezece minute, iar șoferul

va porni când îi vei spune tu: „Sunt gata“. Când mașina se va opri, șoferul îți va deschide portiera. Rămâi cu eșarfa la ochi și roagă-l să te ajute să cobori din mașină.

Te aștept.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Am răsuflet ușurat văzând limuzina oprindu-se în fața casei. Când șoferul coborî din mașină, îmi făcu un semn dându-mi de înțeles că totul decursese perfect, iar eu am confirmat dând nervos din cap.

În ultimele două ore am oscilat între emoție și teroare, la gândul că Jane ar putea să găsească toate acestea... ei bine, o prostie. Pe când șoferul se îndrepta spre portieră, brusc mi-am dat seama că îmi vine greu să înghit. Totuși, mi-am încrucișat brațele și m-am aplecat peste balustrada verandei, străduindu-mă să arăt cât mai indiferent. Luna strălucea albă și se auzea țârâitul greierilor.

Șoferul deschise portiera. Prima dată apărură piciorul ei, apoi, ca într-un film derulat cu încetinitorul, coborî și ea din mașină, cu eșarfa încă legată la ochi.

Tot ce puteam să fac era să o privesc. În lumina lunii, am putut să văd ușoara umbră de zâmbet de pe fața ei și faptul că arăta pe cât de exotică, pe atât de elegantă. I-am făcut semn șoferului, înștiințându-l că putea să plece.

În timp ce mașina se îndepărta, m-am apropiat încet de Jane, făcându-mi curaj să vorbesc.

– Arăți minunat, i-am murmurat la ureche.

Se întoarse spre mine și zâmbetul i se întinse pe față.

– Mulțumesc, zise ea. Aștepta să mai adaug ceva și, pentru că eu tăceam, am văzut-o cum își mută greutatea de pe un picior pe altul. Pot să-mi scot eșarfa de pe ochi?

Am privit în jur, asigurându-mă că totul arăta așa cum am dorit.

– Da, i-am șoptit.

Trase de eșarfă, care se deznodă și-i căzu de pe obraz. Se dezmetici într-o clipă, apoi se uită mai întâi la mine, după aceea la casă și iar la mine. Ca și Jane, eram îmbrăcat în costum de seară, adică în smochingul cel nou și bine croit. Clipi din ochi ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Am crezut că ai să dorești să vezi cum va arăta totul în weekendul acesta, i-am explicat eu.

Se întoarse încet dintr-o parte în cealaltă. Chiar și de la distanță, proprietatea arăta absolut magnific. Sub cerul ca de cerneală, cortul strălucea alb, iar reflectoarele din grădină aruncau umbre și lumini ca niște degete, scoțând în evidență culorile trandafirilor. Apa fântânii arteziene scilipea în lumina lunii.

– Wilson... dar... e incredibil, se bălbâi ea.

Am luat-o de mână. Îi simțeam mirosul suav al parfumului pe care i-l cumpărasem și i-am observat și diamantele mici din urechi. Un ruj închis la culoare îi accentua buzele pline.

Expresia îi era încărcată de întrebări, în timp ce se întoarse spre mine.

– Dar, cum? Vreau să spun... ai avut doar două zile la dispoziție!

– Ți-am promis că va fi ceva minunat, am răspuns eu. Așa cum a spus Noah, nu se ține pe aici câte o nuntă în fiecare weekend.

Jane păru să observe pentru prima oară cum arătam și făcu un pas înapoi.

– Ești îmbrăcat în smoching, comentă ea.

– Am făcut rost de el pentru weekend, dar mi-am închipuit că trebuie să-l încerc de pe acum.

Mă studie din cap până în picioare.

– Arăți... formidabil, admise ea.

– Pari surprinsă.

– Chiar sunt, adăugă repede, apoi se reculese. Vreau să spun că nu sunt surprinsă de cât de bine arăți, dar nu m-am așteptat să fii așa.

– Iau asta drept un compliment.

Râse.

– Haide, zise ea trăgându-mă de mână. Vreau să văd de aproape tot ce ai făcut.

Trebuia să admit, priveliștea era într-adevăr magnifică. Așezată printre stejari și chiparoși, pânza subțire a cortului strălucea în lumina reflectoarelor, ca o ființă vie. Scaunele albe fuseseră plasate în șiruri curbe, ca de orchestră, urmând curba grădinii din spate. Toate erau orientate spre un punct central, iar plantele din spalier își revărsau culorile în lumina becuțelor. Și peste tot pe unde ne aruncam privirea, se vedeau flori.

Jane începu să meargă încet de-a lungul intervalului dintre scaune. Știam că în mintea ei își închipuia deja mulțimea așezată și și-o imagina pe Anna și ce avea să vadă de unde va sta. Când se întoarse spre mine, expresia îi era uluită și totodată nedumerită.

– N-am crezut niciodată că ar putea să arate așa.

Mi-am dres glasul:

– Au făcut treabă bună, nu-i așa?

Dădu din cap solemn.

– Nu. Nu ei. *Tu* ai făcut.

Când am ajuns în capătul culoarului dintre scaune, Jane îmi dădu drumul la mână și se apropie de spalier. Eu m-am oprit, urmărind-o cum își plimbă mâinile peste incrustațiile din lemn, pipăind fășiile de lumină. Privirea i se îndreptă spre grădină.

– Arată exact cum era înainte, se minună ea.

Pe când înconjura spalierul, m-am uitat la rochia pe care o purta, observând cum se unduia pe formele pe care i le cunoșteam atât de bine. Oare ce mă făcea să fiu atât de nebun după ea? Personalitatea ei? Sau viața noastră împreună? În ciuda anilor care trecuseră de când o văzusem prima oară, efectul pe care-l avea asupra mea devenise din ce în ce mai puternic.

Am intrat în grădina de trandafiri și am înconjurat inima exterioară; pe măsură ce ne depărtam de cort, lumina era din ce în ce mai slabă. Fântâna susura ca un pârâu de munte. Jane nu spunea nimic; pur și simplu se bucura de ce vedea, aruncându-și din când în când privirea peste umăr, pentru a se asigura că o urmam îndeaproape. În depărtare, nu se mai vedea decât acoperișul cortului. Jane se opri și privi tufele de trandafiri, apoi în final alege un boboc roșu și îl rupse. Înainte de a se apropia de mine, îl curățase de spini și mi-l prinse la rever. După ce îl aranjă, mă bătu ușor cu palma pe piept și mă studie.

– Singurul lucru pentru a fi perfect era o floare la butonieră, zise ea.

– Mulțumesc.

– Ți-am spus cât de bine arăți îmbrăcat așa?

– Cred că ai folosit cuvântul... formidabil. Dar poți să repeți cât de des îți place.

Își puse mâna pe brațul meu.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut aici. Anna va fi pur și simplu uluită.

– Pentru puțin.

Aplecându-se mai aproape de mine, murmură:

– Și mulțumesc și pentru seara aceasta. A fost... un adevărat joc de când am sosit acasă.

În trecut, aș fi profitat de ocazie să insist asupra acestui lucru și să mă asigur că am făcut ce era mai bine, dar, în loc de toate astea, i-am luat mâna.

– Mai e ceva ce aș vrea să vezi, am spus simplu.

– Să nu-mi spui că acolo în hambar ai și o caleașcă cu doi cai albi, mă tachină ea.

Am clătinat din cap.

– Nu chiar. Dar, dacă tu crezi că ar fi o idee bună, aș putea să încerc să aranjez ceva.

Râse. Când se apropie și mai mult, căldura trupului ei mă tortură pur și simplu. Privirea îi era zburdalnică.

– Deci, ce altceva mai vrei să-mi arăți?

- Mai am o surpriză, am subliniat eu.
- Nu știi dacă inima mea mai e în stare să suporte.
- Haide, am zis eu, pe aici.

Am condus-o afară din grădină și de-a lungul cărării cu pietriș, spre conac. Deasupra noastră, stelele clipeau pe cerul fără nori și luna se oglindea în râul din spatele casei. Ramurile drapate cu mușchi spaniol, crescute la întâmplare, se întindeau în toate direcțiile ca niște brațe fantomatice. Aerul era îmbălsămat de mireasma familiară de pin și sare, un parfum unic, specific ținuturilor de jos. Am simțit degetele lui Jane mângâindu-mi mâna.

Se pare că nu simțea nevoia să se grăbească. Ne-am plimbat încet, în liniștea tulburată doar de zgomotele serii: târâitul greierilor, frunzele foșnind în copaci, pietrișul scrâșnind sub picioare.

Își îndreptă privirea spre casă. Întrezărită ca o siluetă printre copaci, era o imagine de dincolo de vreme, coloanele albe ce sprijineau veranda dând casei un aer aproape de opulență. Acoperișul de tablă galvanizată devenise cu anii mai închis la culoare și părea că se pierde în profunzimea cerului nopții, iar prin ferestre puteam să văd strălucirea galbenă a lumânărilor.

Când am intrat în casă, acestea pâlăpăiră în curentul iscat brusc înăuntru. Jane se opri pe prag, înconjurând camera de zi cu privirea. Pianul, șters de praf și lustruit, strălucea în lumina blândă și dușumeaua de scânduri din fața șemineului, unde Anna va dansa cu Keith, lucea ca nouă. Mesele – cu șervetele albe împăturite sub formă de lebădă ce tronau pe porțelanuri și cristalele strălucitoare – dădeau impresia că ne aflăm într-un restaurant de lux. Cupele de argint din dreptul fiecărui tacâm străluceau ca niște ornamente de Crăciun. Mesele de lângă peretele cel mai îndepărtat, unde în weekend avea să fie pusă mâncarea, păreau să nu se vadă sub abundența florilor, ce urmau să fie aranjate printre platourile încărcate.

– O, Wilson... șopti ea.

– Sâmbătă, când va sosi toată lumea, va fi altfel, dar am vrut să vezi cum arată și fără oameni.

Îmi dădu drumul la mână și se plimbă în jurul încăperii, înregistrând fiecare amănunt.

Când am văzut-o dând din cap aprobator, m-am dus la bucătărie, am destupat o sticlă de vin pe care l-am turnat în două pahare. Ridicând ochii, am descoperit-o pe Jane cercetând cu atenție pianul, cu profilul ușor în umbră.

– Dar cine o să cânte la el? mă întrebă ea.

Am zâmbit.

– Dacă ai fi putut să alegi, pe cine ai fi chemat?

Îmi aruncă o privire încărcată de speranță.

– John Peterson?

Am dat afirmativ din cap.

– Dar cum? Nu cântă la Chelsea?

– Știi destul de bine că întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine și pentru Anna. Chelsea va supraviețui și fără el, o noapte.

Continuă să privească camera minunându-se, în timp ce se apropia de mine.

– Pur și simplu nu-mi dau seama cum ai putut să faci toate astea, atât de repede... vreau să spun, am fost pe aici acum câteva zile.

I-am întins un pahar.

– Așadar, ești de acord cu ce s-a făcut?

– Să fiu de acord? Luă o mică înghițitură de vin. Nu cred că am văzut vreodată casa arătând atât de minunat.

Am zărit în ochii ei flăcările lumânărilor clipind.

– Nu ți-e foame? am întrebat-o eu.

Părea aproape speriată.

– Ca să fiu sinceră, nici măcar nu m-am gândit la mâncare. Cred că mi-ar plăcea să mă bucur de vinul acesta și să mă mai uit puțin prin jur, înainte de a trebui să plecăm.

– Dar nu trebuie să plecăm nicăieri. Am aranjat să luăm cina aici.

– Dar cum? Prin bufete nu se află nimic de mâncare.

– Așteaptă și ai să vezi, am făcut eu un semn peste umăr. De ce nu te deconectezi și nu te mai uiți puțin prin jur, în timp ce eu mă apuc de treabă?

Lăsând-o singură, m-am dus la bucătărie, unde pregătirile amănunțite pentru cina pe care o plănuisem erau deja în curs. Calcanul umplut cu carne de crab pe care-l preparasem era aproape gata și am fixat cuptorul la temperatura necesară. Ingredientele pentru sosul olandez erau deja proporționate și puse deoparte; sosul trebuia doar turnat în sosieră. Salatele erau amestecate și sosul lor de asemenea era pregătit.

În timp ce lucram, îmi ridicam din când în când ochii și o vedeam pe Jane mișcându-se încet prin încăperea principală. Deși toate mesele erau la fel, se oprea la fiecare, imaginându-și un anumit oaspete care va fi așezat acolo. În mod automat aranja tacâmurile de argint și întorcea glastrele cu flori, punându-le apoi la loc exact în poziția inițială. Am descoperit la ea un calm, un fel mulțumire, de satisfacție, pe care le-am găsit extrem de emoționante. Din nou, așa cum se întâmplase mereu în ultimile zile, aproape totul la ea mă mișca.

În liniște, m-am gândit bine la succesiunea evenimentelor care ne aduseseră în situația de acum. Experiența mă învățase că și cele mai prețioase amintiri se șterg odată cu trecerea timpului, așa că nu voiam să uit nici măcar o singură clipă a acestei ultime săptămâni petrecute împreună. Și, desigur, voiam ca și Jane să-și amintească fiecare moment.

– Jane! am strigat-o.

Era în afara razei mele vizuale și am bănuț că se afla lângă pian.

Apăru dintr-un colț al camerei. Chiar și de la distanță, chipul ei era luminos.

– Da.

– Până termin de pregătit cina, ai vrea să-mi faci o favoare?

– Sigur că da. Ai nevoie de o mână de ajutor la bucătărie?

– Nu. Mi-am lăsat șorțul sus. Te deranjează dacă mi-l aduci tu? E pe pat, în fosta ta cameră.

– Nu, deloc, îmi răspunse ea.

O clipă mai târziu, am văzut-o dispărând sus pe scări. Știam că nu va reveni până ce masa nu va fi aproape gata.

Fredonam în timp ce spălam sparanghelul, anticipând reacția ei când avea să descopere cadoul care o aștepta sus.

– La mulți ani, am șoptit eu.

Până avea să fiarbă apa pe plită, am băgat calcanul în cup-tor și am ieșit afară pe veranda din spate. Acolo, firma de catering aranjase o masă pentru două persoane. M-am gândit să desfund șampania, dar am hotărât s-o aștept pe Jane. Inspirând adânc, am încercat să-mi fac ordine în gânduri.

Până acum, probabil că Jane găsisese ce-i lăsasem pe pat. Albumul – legat în piele decorată manual – era superb, însă conținutul era ceea ce speram eu că o va emoționa. Acesta era darul de aniversare a treizeci de ani de căsnicie și îl realizasem cu ajutorul multor oameni. Ca și celelalte cadouri pe care le primise în această seară, era însoțit de un bilet. Era scrisoarea pe care în trecut încercasem, dar nu reușisem să i-o scriu, aceea pe care Noah îmi sugerase odată să i-o dau, atunci când până și ideea mi se păruse imposibilă. Dar minunile din ultimul an și îndeosebi din ultimele săptămâni împrumutaseră cuvintelor mele o eleganță de care nu mă crezusem în stare.

După ce o terminasem de scris, o citisem o dată, apoi încă o dată. Chiar și acum, cuvintele erau clare în mintea mea, exact cum erau pe paginile pe care le ținea Jane în mână în acel moment.

Iubita mea,

E noapte și, stând la biroul meu, ascult liniștea casei, tulburată doar de ticătului ceasului de la bunicul. Tu ai adormit sus și, deși tânjesc după căldura trupului tău lipit de al meu, ceva mă îndeamnă să scriu această scrisoare, cu toate că nici măcar nu sunt sigur cum să încep. Îmi dau seama că nu știu nici ce să spun, dar nu pot să scap de impresia că după toți acești ani

e ceva ce trebuie făcut nu numai pentru tine, ci și pentru mine însumi. După treizeci de ani, e cel mai neînsemnat lucru pe care pot să-l fac.

A trecut oare chiar atât de mult timp? Deși cunosc răspunsul, gândul acesta mă uimește. Unele lucruri au rămas totuși neschimbate. Dimineața, primul meu gând după ce mă trezesc se îndreaptă – și întotdeauna s-a îndreptat – spre tine. Adesea, stau pur și simplu întins pe pat și te privesc. Îți privesc părul împrăștiat pe pernă, o mână pusă sub cap, ușoara ridicare și coborâre a pieptului. Uneori când visezi, mă apropii mai mult de tine, în speranța că într-un fel oarecare voi putea să pătrund și eu în visele tale. Și asta am simțit întotdeauna față de tine. De când ne-am căsătorit, tu ai fost visul meu și nu voi uita niciodată ce fericit m-am simțit chiar în prima zi, atunci când am stat amândoi în ploaie.

Mă gândesc deseori la ziua aceea. E o imagine care nu m-a părăsit niciodată și mă trezesc pătruns de un sentiment de déjà-vu, de fiecare dată când un fulger străbate cerul. În acele momente, pare ca și cum am lua amândoi totul de la capăt și simt cât de tare îi bătea inima tânărului care am fost în momentul când și-a întrezărit viitorul și și-a dat seama că nu-și poate imagina viața fără tine.

Și aceeași senzație o am aproape cu fiecare amintire. Dacă mă gândesc la Crăciun, te văd stând sub brad și împărțind cu voioșie daruri copiilor noștri. Când mă gândesc la nopțile de vară, simt apăsarea mâinii tale peste a mea, în timp ce ne plimbam sub strălucirea stelelor. Chiar și la serviciu, adesea mă trezesc că mă uit la ceas și mă întreb ce faci tu exact în acel moment. Lucruri simple – îmi imaginez pata de pământ de pe obrazul tău când lucrezi în grădină sau cum arăți sprijinită de masa de lucru din bucătărie, sau cum îți treci mâna prin păr în timp ce vorbești la telefon. Ceea ce încerc să spun este că tu ești prezentă în tot ceea ce sunt eu, în tot ce am făcut vreodată și, privind în urmă, știu că ar fi trebuit de mult să-ți spun ce ai însemnat tu întotdeauna pentru mine.

Regret că n-am făcut-o, tot așa cum regret toate ocaziile pe care le-am lăsat să-mi scape. Aș vrea să pot să aduc trecutul înapoi, dar amândoi știm că e imposibil. Așa că am ajuns să

cred că, deși trecutul e de neschimbat, totuși, felul în care-l percepem e maleabil, așa că aici își află rațiunea acestui album.

În el vei găsi multe, foarte multe fotografii. Unele sunt copii din propriile noastre albume, dar cele mai multe nu. I-am rugat pe prietenii noștri și pe toți cei din familie să-mi dea orice fotografie, unde suntem și noi doi și, în timpul anului care a trecut, acestea mi-au fost trimise din toate colțurile țării. Vei găsi o fotografie a lui Kate de la botezul lui Leslie, alta de la o petrecere la iarbă verde acum un sfert de veac, făcută de Joshua Tundle. Noah a contribuit cu fotografia pe care ne-a făcut-o el într-o Zi a Recunoștinței ploioasă, pe vremea când erai însărcinată cu Joseph și, dacă te uiți mai atentă, s-ar putea să vezi chiar locul unde mi-am dat eu seama pentru prima oară că m-am îndrăgostit de tine. Anna, Leslie și Joseph au contribuit fiecare cu fotografiile lor.

Pe măsură ce acestea soseau, am încercat să-mi amintesc momentul în care au fost făcute. La început, memoria mea era ea însăși ca un instantaneu – o imagine scurtă –, dar am aflat că, dacă închid ochii și mă concentrez, timpul începe să se deruleze înapoi. Și la fiecare dintre imagini, mi-am adus aminte ce am gândit în acel moment.

Aceasta este cea de a doua fațetă a albumului. Astfel, pe pagina opusă fiecărei fotografii am scris ce îmi amintesc eu despre acea clipă sau, mai bine zis, ce îmi amintesc despre tine.

De aceea, am numit acest album „Ceea ce ar fi trebuit să spun“.

Odată ți-am făcut un jurământ de credință pe scările primăriei și – ca soț al tău de treizeci de ani – e timpul să-ți fac în sfârșit încă unul. De acum înainte, voi deveni bărbatul care ar fi trebuit să fiu dintotdeauna. Voi deveni un soț mai romantic și voi face ca anii care ne-au mai rămas de trăit împreună să fie cei mai frumoși. Și sper că în fiecare clipă voi reuși să fac sau să spun ceva care să-ți dea de înțeles că niciodată n-am prețuit pe cineva atât de mult cât te-am prețuit pe tine, întotdeauna.

Cu toată dragostea mea,
Wilson.

În clipa în care am auzit zgomotul pașilor lui Jane, am ridicat ochii. Stătea în capul scărilor și lumina din spatele ei îi

estompa trăsăturile. Începu să coboare treptele, sprijinându-se de balustradă.

Flăcările lumânărilor o dezvăluiră treptat: întâi picioarele, apoi mijlocul și, în sfârșit, fața. Oprindu-se la jumătatea scării, îmi întâlni privirea și chiar de la acea depărtare, am putut să-i văd lacrimile din ochi.

– La mulți ani! am spus eu și vocea mea reverberă în încăpere.

Continuând să mă privească, ajunse la baza scării. Apoi cu un zâmbet blând traversă camera spre mine și brusc am știut exact ce trebuie să fac.

Deschizându-mi brațele, am tras-o lângă mine. Trupul ei era cald și moale, obrazul umed i se lipi de al meu. Și astfel, în casa lui Noah, cu două zile înainte de cea de a treizecea aniversare a noastră, am ținut-o în brațe, dorind din toată inima ca timpul să se oprească în loc, acum și pentru totdeauna.

Am rămas îmbrățișați multă vreme, înainte ca Jane să facă un pas înapoi. Cu brațele încă în jurul meu, își ridică ochii spre mine. Obrajii îi erau umezi și străluceau în lumina palidă.

– Mulțumesc, murmură ea.

Am strâns-o ușor în brațe.

– Haide. Vreau să-ți mai arăt ceva.

Am condus-o prin camera de zi, spre partea din spate a casei. Am împins ușa și am deschis-o, apoi am pășit amândoi pe verandă.

Cu toată lumina lunii, puteam totuși să văd Calea Lactee arcuindu-se deasupra noastră ca o pulbere de diamante; Venus se ridicase deja pe cerul sudic. Temperatura scăzuse și era puțin mai răcoare, iar în adierea brizei am simțit parfumului lui Jane.

– Am crezut că am putea să mâncăm aici. Și, în afară de asta, n-am vrut să deranjez nici una dintre mesele dinăuntru.

Mă prinse de braț și studie masa din fața noastră.

– E minunat, Wilson.

M-am desprins fără să vreau de lângă ea, ca să aprind lumânările și să aduc șampania.

– Ți-ar plăcea un pahar?

La început, n-am fost sigur că m-a auzit. Privea dincolo de râu, iar rochia îi flutura ușor în adierea nopții.

– Mi-ar plăcea.

Am scos sticla din frapieră, am apucat cu putere dopul și am răsucit. Sări cu un pocnet. După ce am turnat în două pahare, am așteptat să se așeze spuma și apoi le-am completat pe amândouă. Jane se apropie mai mult de mine.

– De cât timp plănuiești tu toate astea? mă întrebă ea.

– De un an. A fost cel mai neînsemnat lucru pe care puteam să-l fac, după ce am uitat de aniversarea noastră trecută.

Clătină din cap și îmi întoarse fața spre ea.

– Nici n-aș fi putut să visez la ceva mai minunat decât ai făcut tu în seara asta. Ezită. Vreau să spun, atunci când am găsit albumul și scrisoarea, și toate cuvintele alea pe care le-ai scris... ei bine, e cel mai remarcabil gest pe care l-ai făcut vreodată pentru mine.

Am încercat să protestez, că a fost cel mai mic gest pe care-l puteam face, dar ea m-a întrerupt.

– Vreau să știi, continuă liniștită. Nici nu pot exprima în cuvinte cât de mult înseamnă pentru mine. Apoi, făcându-mi glumeț cu ochiul, îmi pipăi reverul. Arăți extraordinar de frumos în smochingul acesta, străine.

Am râs, simțind cum se risipește tensiunea din jur și am strâns-o de mână.

– Nu-mi place că trebuie să te părăsesc...

– Dar?

– Dar trebuie să văd cum stăm cu masa.

Dădu din cap. Era atât de senzuală, era atât de frumoasă.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu. Totul e aproape gata.

– Atunci nu te deranjează dacă rămân afară? E atâta pace aici!

– Absolut deloc.

În bucătărie, am văzut că sparanghelul pe care îl fiersesem se răcise, așa că am aprins din nou un ochi pentru a-l încălzi.

Sosul olandez se cam întărise, dar după ce l-am amestecat puțin, era perfect. Apoi mi-am îndreptat atenția spre calcan și am deschis cuptorul ca să-l încerc cu furculița. Mai avea nevoie doar de câteva minute.

Postul pe care fixasem radioul din bucătărie transmitea muzică de pe vremea marilor orchestre și am întins mâna spre buton pentru a-l schimba, când am auzit vocea lui Jane în spatele meu.

– Lasă-l să cânte, zise ea.

Am ridicat privirea.

– M-am gândit că ai rămas să te bucuri de liniștea serii.

– Da, dar nu e același lucru când nu ești și tu, zise ea. Se sprijini de masa de lucru în atitudinea ei obișnuită. Ai cerut și această muzică special pentru astă-seară? mă tachină ea.

– Programul acesta se transmite de vreo două ore. Cred că e tema lor dedicată acestei seri.

– Categorie stârmește amintiri, zise ea. Tati avea obiceiul să asculte totdeauna marile orchestre. Își trecu încet o mână prin păr, pierdută în amintiri. Știi că el și mami obișnuiau să danseze în bucătărie? Spălau vasele, se îmbrățișau și dansau în ritmul muzicii. Prima dată când i-am văzut, cred că aveam vreo șase ani și n-am luat în seamă. Dar când am mai crescut puțin, eu și Kate obișnuiam să ne hlizim de câte ori îi vedeam. Îi arătam cu degetul și chicoteam, ei însă râdeau și continuau să danseze, ca și cum ar fi fost singuri pe lume.

– Asta n-am știut-o.

– Ultima oară când i-am văzut astfel a fost cu o săptămână înainte de a se muta la Creekside. Am trecut pe la ei să văd ce mai fac. I-am văzut pe fereastra bucătăriei când parcam și pur și simplu am început să plâng. Știam că e ultima oară când îi mai văd dansând aici și am simțit că mi se frânge inima. Făcu o pauză, pierdută în gânduri. Apoi scutură din cap. Iartă-mă. Asta ți-ar putea strica buna dispoziție, nu-i așa?

– E în regulă, am răspuns. Ei fac parte din viața noastră și aceasta a fost casa lor. Sincer vorbind, aș fi fost șocat dacă nu

te-ai fi gândit la ei. În afară de asta, e un mod minunat de a ni-i aminti.

Păru că pentru o clipă îmi studiază cuvintele. În tăcere, am scos calcanul din cuptor și l-am pus pe plită.

– Wilson? mă strigă ea încet.

M-am întors.

– Când ai scris în scrisoare că din acest moment ai să încerci să fii mai romantic, chiar așa ai gândit?

– Sigur.

– Asta înseamnă că m-aș putea aștepta la mai multe seri ca cea de acum?

– Dacă asta îți dorești.

Își duse un deget la obraz.

– Totuși, va fi greu să mă mai surprinzi. Va trebui să născocescți mereu ceva nou.

– Nu cred că va fi atât de greu, cum crezi tu.

– Nu?

– Aș putea să născocesc ceva chiar acum, dacă trebuie.

– Cum ar fi?

I-am întâlnit privirea și brusc m-am hotărât să nu mai fac nici o greșală. După o scurtă ezitare, am întins mâna să închid flacăra ce continua să ardă și am pus sparanghelul deoparte. Privirea lui Jane mă urmărea cu interes. Mi-am ajustat ținuta, înainte de a traversa bucătăria și a întinde mâna.

– Te-ar deranja să dansezi cu mine?

Jane roși când îmi luă mâna, înconjurându-mi spatele cu celălalt braț. Trăgând-o ferm spre mine, i-am simțit trupul lipit de al meu. Am început să ne învârtim în cercuri mici, în timp ce în jurul nostru muzica umplea camera. Îi simțeam mirosul șamponului de levănțică pe care-l folosisese și picioarele atingându-i-se de ale mele.

– Ești frumoasă, i-am șoptit, și Jane îmi răspunse plimbându-și degetul mare pe dosul mâinii mele.

Când melodia se termină, am continuat să ne ținem strâns în brațe, până începu următoarea, după care am dansat mai departe,

mișcarea aceasta diafană amețindu-mă. Când Jane se retrase puțin ca să mă privească, zâmbetul ei era tandru și mă mângâie cu mâna pe obraz. Atingerea era ușoară și, ca și cum aș fi redescoperit o veche obișnuință, m-am aplecat spre ea până ce fețele noastre aproape se uniră.

Sărutul a fost ca o adiere și am pus în el tot ce simțeam, tot ce doream. Apoi am înconjurat-o cu brațele și am sărutat-o din nou, copleșiți de dorință. Mi-am îngropat mâna în părul ei, iar ea gemu ușor, sunet pe cât de familiar, pe atât de electrizant, nou și vechi, un miracol, așa cum se petrec toate miracolele.

Fără un cuvânt, am împins-o și am privit-o simplu, înainte de a o scoate din bucătărie. Am simțit din nou degetul ei mare atingându-mi dosul mâinii, în timp ce mergeam printre mese, stingând lumânările una după alta.

În întunericul ce ne învăluie protector, am condus-o sus pe scări. În vechiul dormitor, luna pătrundea prin fereastră, iar noi ne țineam îmbrățișați, scâldați de lumina ei lăptoasă și înconjurați de umbre. Am sărutat-o din nou, iar ea își plimbă palmele pe pieptul meu, în timp ce eu îi căutam fermoarul de pe spatele rochiei. Suspină ușor când am început să-l desfac.

Buzele îmi alunecară peste obrazul ei, pe gât, apoi am gustat cu nesaț curba umărului. Ea îmi scoase haina cu care eram îmbrăcat și o lăsă să cadă pe podea, alături de rochia pe care o purtase. Pielea îi era fierbinte la atingere, când am căzut amândoi pe pat.

Am făcut dragoste încet și tandru, pasiunea pe care am simțit-o unul pentru altul dovedindu-se o redescoperire amețitoare, incitându-ne prin nouitatea ei. Am vrut să dureze pentru totdeauna și am sărutat-o iar și iar, în timp ce-i șopteam cuvinte de dragoste. După aceea, am rămas întinși unul în brațele celuilalt, epuizați. I-am mângâiat pielea cu vârful degetelor când adormi alături de mine, încercând să prelungesc cât mai mult această clipă desăvârșită.

După miezul nopții, Jane se trezi și mă descoperi privind-o. În întuneric, puteam să-i văd expresia șagalnică, scandalizată și totodată încântată în urma celor întâmplare.

– Jane?

– Da.

– Vreau să știi ceva.

Zâmbi mulțumită, așteptând.

Am ezitat înainte de a trage adânc aer în piept.

– Dacă ar trebui să o faci din nou – și știind ce întorsătură vor lua lucrurile între noi – te-ai mai mărita cu mine?

Rămase tăcută mult timp, reflectând cu grijă la întrebarea mea. Apoi, bătându-mă ușor cu palma pe piept, se uită la mine și expresia i se îndulci.

– Da, răspunse simplu, aș face-o din nou.

Acestea erau cuvintele pe care tânjeam să le aud cel mai mult pe lume și am tras-o mai aproape de mine. I-am sărutat părul și ceafa, dorind ca minutul acesta să dureze o eternitate.

– Te iubesc mai mult decât vei ști tu vreodată, am spus.

Mă sărută pe piept.

– Știi, murmură la rândul ei. Și eu te iubesc.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Când soarele dimineții începu să se strecoare prin fereastră, ne-am trezit unul în brațele celuilalt și am făcut din nou dragoste, înainte de a ne despărți și a începe să ne pregătim pentru lungă zi ce ne aștepta.

După micul dejun, am mai făcut o dată turul casei, asigurându-ne că e gata pentru nunta de sâmbătă. Lumânările de pe mese au fost înlocuite, masa de pe verandă a fost curățată și desființată, apoi dusă în hambar și, cu un ușor regret, cina preparată de mine a fost aruncată la gunoi.

Când ne-am declarat mulțumiți de tot, ne-am îndreptat spre casa noastră. Leslie urma să sosească în jurul orei patru; Joseph reușise să-și facă rezervare la un zbor mai convenabil și ajungea și el în jurul orei cinci. Pe robotul telefonului, am găsit un mesaj de la Anna, prin care ne anunța că va fi plecată împreună cu Keith pentru niște treburi de ultim moment, care – în afară de a se asigura că rochia ei era gata – presupunea să verifice dacă toți cei pe care-i angajaserăm confirmau participarea. De asemenea, promisese să ridice rochia lui Jane și să o aducă atunci, când va veni împreună cu Keith la cină, în seara aceea.

În bucătărie, eu și Jane am pus carne de vită într-o oală-mi-nune, unde avea să se pătrundă încet tot restul după-amiezii. În timp ce lucrăm, am discutat despre nuntă, dar în permanență zâmbetul discret al lui Jane îmi spunea că își aducea aminte de noaptea trecută.

Știind că pe măsură ce timpul va trece vom fi din ce în ce mai ocupați, ne-am dus în centru, pentru a lua un prânz liniștit împreună. Așa că am cumpărat vreo două sanviciuri de la un local din Pollock Street și ne-am îndreptat tacticos spre biserica episcopală, unde le-am mâncat la umbra magnoliilor ce umpleau curtea.

După prânz, am mers ținându-ne de mână până la Union Point, unde am stat și am privit râul Neuse. Valurile nu erau prea mari și râul era înțesat de vapoare de toate tipurile, pentru că tinerii încă se mai puteau bucura de ultimile zile de vară, înainte de a se întoarce la școală. Pentru prima oară în ultima săptămână, Jane părea complet destinsă și, când am cuprins-o cu brațul, am avut un sentiment ciudat, parcă am fi fost o pereche ce de-abia pășise în lume. Era cea mai desăvârșită zi pe care o petreceam împreună de ani de zile și m-am bucurat de senzația aceasta, până ne-am întors acasă și am ascultat mesajul de pe robotul telefonului.

Era Kate, care vorbea despre Noah.

– Ar fi bine să veniți puțin până aici, încheie ea. Eu nu știu ce să mai fac.

Când am sosit la Creekside, am găsit-o pe Kate pe coridor.

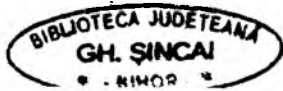
– Nu vrea să vorbească cu nimeni, ni se adresă neliniștită. Chiar în clipa aceasta, se uită afară spre heleșteu. Pe mine pur și simplu m-a repezit când am încercat să-i vorbesc, spunând că de vreme ce nu cred, nici n-aș înțelege. O ținea întruna că vrea să fie singur și în final a țipat la mine să ies.

– Dar din punct de vedere fizic, e bine? o întrebă Jane.

– Așa cred. A refuzat să mănânce prânzul – a fost chiar furios în legătură cu asta – dar în rest, pare bine. Însă e teribil de supărat. Ultima dată când am dat să intru în camera lui, mi-a strigat să plec.

Am privit ușa închisă. De când îl cunosc, niciodată nu l-am auzit pe Noah ridicând vocea.

Kate își mototoli nervoasă șalul de mătase.

– N-a vorbit nici cu Jeff, nici cu David – amândoi au plecat acum câteva minute. Cred că i-a rănit felul în care s-a purtat cu ei.

– Și nu vrea să vorbească nici cu mine? Întrebă Jane.

– Nu, răspuse Kate. Ridică din umeri neputincioasă. Așa cum am spus în mesaj, nu sunt sigură că va sta de vorbă cu cineva. Singurul căruia cred eu că ar vrea să-i vorbească ești tu. Mă privi sceptică.

Am dat din cap. Deși mă temeam că Jane se va supăra – așa cum se întâmplase la spital când Noah a vrut să mă vadă mai întâi pe mine –, am descoperit că ea mă strânge ușor de mână în semn de aprobare.

– Cred că ar fi bine să vezi ce face.

– Așa zic și eu.

– Am să te aștept aici afară, împreună cu Kate. Vezi dacă poți să-l faci să mănânce ceva.

– Bine.

M-am dus la ușa lui Noah, am bătut de două ori și am deschis-o puțin.

– Noah? Sunt eu, Wilson. Pot să intru?

Așezat în scaunul de lângă fereastră, Noah nu răspuse. Am așteptat o clipă înainte de a intra în cameră. Pe pat, se afla tava cu dejunul neatins și, după ce am închis ușa, mi-am încrucișat mâinile la piept.

– Kate și Jane cred că vrei să vorbești cu mine.

Am văzut cum i se mișcă umerii în timp ce respiră.

– Sunt tot acolo?

Vocea îi era atât de slabă, încât aproape nu-l auzeam.

– Da.

Nu mai spuse nimic. În liniștea ce se așternu, am traversat camera și m-am așezat pe pat. Era încordat și refuza să mă privească.

– Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat, am încercat să deschid discuția.

Își aplecă bărbia în jos, înainte de a-și ridica din nou privirea. Apoi se uită pe fereastră.

– A plecat, zise el. Când m-am dus acolo în dimineța asta, nu mai era.

Am știut imediat la cine se referea.

– Poate că era în altă parte a heleşteului. Poate că n-a știut că te aflai acolo, am sugerat eu.

– A plecat, rosti din nou cu voce uniformă și lipsită de emoție. Am știut asta imediat ce m-am trezit. Nu mă întreba cum, dar am știut. Am simțit că a plecat și, când m-am îndreptat spre heleşteu, acest sentiment a devenit din ce în ce mai puternic. N-am vrut să cred totuși și am strigat-o timp de o oră. Însă n-a apărut. Se îndreptă tremurând în scaun și continuă să privească pe fereastră. În final, am renunțat.

Dincolo de geam, heleşteul strălucea în soare.

– Vrei să ne ducem acolo și să vedem dacă n-a apărut?

– N-a apărut.

– De unde știi?

– Pentru că știu! Așa cum am știut și dimineță că a plecat.

Am deschis gura să-i răspund, apoi am reflectat mai bine. Nu avea nici un rost să insist. Noah avea convingerile lui. În afară de asta, ceva îmi spunea că avea dreptate.

– Se va întoarce, am încercat eu să par cât mai convingător.

– Poate că da, mi-a răspuns el. Poate că nu. Nu pot spune ce va fi.

– Ține prea mult la tine ca să stea departe de tine.

– Atunci de ce a plecat? întrebă el. N-are nici un sens.

Bătu cu mâna validă pe brațul scaunului, înainte de a clătina din cap.

– Aș vrea să înțeleagă și ei?

– Cine?

– Copiii mei. Asistentele. Chiar și doctorul Barnwell.

– Vrei să spui, să înțeleagă că lebăda este Allie?

Își îndreptă privirea spre mine, pentru prima oară.

– Nu. Să înțeleagă că eu sunt Noah. Că sunt același om care am fost întotdeauna.

Nu eram prea sigur ce înțelegea prin asta, dar am tăcut, așteptând să-mi dea o explicație.

– Ar fi trebuit să-i vezi astăzi. Pe toți. Și ce dacă n-am vrut să vorbesc cu ei despre asta? Oricum nimeni nu mă crede și nu mă simt în stare să-i conving că știu sigur despre ce e vorba. N-ar face decât să se certe cu mine din această cauză, așa cum au făcut-o întotdeauna. Apoi, că nu mi-am mâncat prânzul? Ei bine, tot așa ai fi putut să crezi că am încercat să sar pe fereastră. Sunt supărat și am tot dreptul să fiu. Iar când sunt supărat, nu mănânc. Așa am fost toată viața. Ei însă se poartă acum cu mine de parcă n-aș fi în toate mințile. Kate a fost aici, încercând să-mi dea de mâncare cu lingurița ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Poți să crezi așa ceva? Apoi Jeff și David au apărut și ei și au încercat să-mi explice că probabil a plecat să caute de mâncare, ignorând total faptul că o hrăneam eu însumi de două ori pe zi. Nici unuia dintre ei nu părea să-i pese ce-a pățit.

În timp ce mă străduiam să înțeleg ce se întâmplase, mi-am dat seama că mai era ceva ce stârnise furia lui Noah, în afară de felul cum reacționaseră copiii lui.

– Ce te supără de fapt? I-am întrebat amabil. Că au reacționat ca și cum n-ar fi fost decât o lebădă? Am făcut o pauză. Asta e ceea ce au crezut ei întotdeauna și tu ai știut asta. Dar înainte nu ți-a păsat niciodată.

– Lor nu le pasă.

– Sau poate, am accentuat eu, le pasă prea mult.

Își întoarse capul îndărătnic.

– Pur și simplu nu pot să înțeleg, repetă el. De ce a plecat?

Am înțeles deodată că nu era supărat pe copiii lui. Și nici măcar nu era o reacție la faptul că lebăda dispăruse. Nu, era ceva mai profund, ceva ce nu eram sigur dacă avea să accepte măcar față de el însuși.

În loc să insist, n-am mai rostit nici un cuvânt. În timp ce așteptam, i-am văzut mâna mișcându-i-se în poală.

– Cum a mers noaptea trecută cu Jane? mă întrebă după o clipă, fără să se refere la nimic deosebit.

Înainte să-i răspund mi-a trecut prin fața ochilor imaginea lui dansând cu Allie, în bucătărie.

– Mai bine decât mi-am închipuit că ar fi posibil, am răspuns eu.

– I-a plăcut albumul?

– Enorm.

– Bravo.

Zâmbi pentru prima oară de când am intrat, dar zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum apăruse.

– Sunt sigur că ar vrea să vorbească cu tine, am zis eu. Și mai e și Kate afară.

– Știu, îmi răspunse resemnat. Pot să între.

– Ești sigur?

Când dădu afirmativ din cap, am întins mâna și i-am pus-o pe genunchi. Te simți bine?

– Da.

– Vrei să le spun să nu aducă vorba despre lebdă?

Se gândi puțin înainte de a da din cap.

– Nu contează.

– Trebuie să te rog să le iei cu binișorul?

Îmi aruncă o privire plină de suferință.

– Nu prea am chef să le cert și promit că n-am să mai țip. Apoi, să n-ai nici o grijă – n-am să fac nimic care s-o supere pe Jane. Nu vreau să-și facă griji pentru mine, atâta timp cât trebuie să se gândească doar la ziua de mâine.

M-am sculat de pe pat și l-am bătut pe umăr, înainte de a mă întoarce și a ieși.

Îmi dădusem seama că Noah era supărat pe el însuși. Petrecuse ultimii patru ani crezând că lebdă e Allie – avusese nevoie să creadă că a găsit o modalitate de a reveni la el –, însă dispariția ei inexplicabilă îi zguduise profund convingerile.

În clipa când am părăsit camera, aproape că-l puteam auzi întrebându-se: „Și dacă, în tot acest răstimp, copiii au avut dreptate?”

Pe coridor, am păstrat aceste gânduri doar pentru mine. Totuși, le-am sugerat că ar fi cel mai bine dacă îl vor lăsa pe Noah să vorbească, iar ele să reacționeze cât mai normal posibil.

Atât Kate, cât și Jane aprobă dând din cap și Jane intră prima. Noah se uită spre noi. Jane și Kate se opriră, așteptând să fie invitate înăuntru, neștiind la ce să se aștepte.

– Bună, tati, rosti Jane.

El făcu un efort să zâmbească.

– Bună, iubito.

– Te simți bine?

Se uită la Jane, apoi la mine, apoi la tava cu prânzul care se răcise pe pat.

– Mi-e puțin cam foame, dar în rest, sunt bine. Kate, te-ar deranja dacă...

– În nici un caz, tati, răspuse Kate făcând un pas înainte. Am să-ți aduc ceva. Ce zici de niște supă? Sau un sandvici cu șuncă?

– Un sandvici ar fi destul de bun, aprobă el. Și poate o ceașcă cu ceai dulce.

– Fug până jos și ți le aduc, zise Kate. Nu vrei și o prăjitură cu ciocolată? Am auzit că le-au făcut chiar astăzi, proaspete.

– Sigur, răspuse el. Mulțumesc. O, regret felul cum m-am purtat cu tine mai înainte. Eram supărat, dar n-aveam nici un drept să-mi descarc nervii pe tine.

Kate zâmbi.

– E în regulă, tati.

Îmi aruncă o privire ușurată, deși mai era încă îngrijorată. Imediat ce ieși din cameră, Noah făcu un semn spre pat.

– Veniți, zise el cu o voce liniștită. Faceți-vă comozi.

În timp ce traversam camera, l-am privit pe Noah, întrebându-mă ce avea de gând. Oarecum, îl suspectam că o făcuse pe Kate să plece ca să vorbească doar cu mine și cu Jane, singuri.

Ne-am așezat pe pat, și Jane îmi luă mâna.

– Îmi pare rău de lebedă, tati, încercă ea.

– Mulțumesc, zise el. Din expresia lui, știam că nu va mai spune nimic despre asta. Wilson mi-a povestit de casă, rosti el. Am auzit că e ceva de capul ei.

Fața lui Jane se luminează.

– E ca-n povești, tati! Este chiar mai frumoasă decât a fost la nunta lui Kate. Făcu o pauză. Ne-am gândit că Wilson ar putea să se întoarcă la tine în jurul orei cinci, să te ducă s-o vezi. Știu că e devreme, dar îți va oferi ocazia să petreci puțin timp în casa ta. N-ai mai fost de mult pe acolo.

– Ei, foarte bine, fu el de acord. Va fi plăcut să văd din nou vechile locuri. Se uită când la unul, când la altul. Părea că-și dă seama abia acum că ne țineam de mână, și zâmbi.

– Am ceva pentru voi doi, zise el. Și dacă nu vă supărați, mi-ar plăcea să vi-l dau înainte de a se întoarce Kate. Ea s-ar putea să nu înțeleagă.

– Ce este? întrebă Jane.

– Ajută-mă să mă ridic, vrei? întrebă el. Se află în birou și e greu pentru mine să ajung până acolo, după ce am stat atâta timp jos.

M-am ridicat și i-am luat brațul. Se ridică la rândul lui și, prudent, traversă camera. După ce deschise sertarul, scoase de acolo ceva bine împachetat, apoi se întoarse la scaunul lui. Acest scurt drum părea să-l fi obosit și, când se așeză, tremura.

– Ieri, am rugat-o pe una dintre asistente să facă pachetul, zise el înmânându-ni-l.

Pachetul era mic și dreptunghiular, ambalat în hârtie roșie, dar când ni-l prezentă, am știut imediat ce era înăuntru. Se pare că și Jane își dădu seama, pentru că nici unul din noi nu am întins mâna să-l luăm.

– Vă rog, insistă el.

Jane ezită înainte de a accepta în sfârșit. Își plimbă palma pe hârtia de ambalaj, apoi ridică ochii.

– Dar... tati... începu ea.

– Desfă-l, insistă el.

Jane trase de panglică și despătură hârtia; fără să fie așezat într-o cutie, am recunoscut imediat volumul. Tot așa și mica

gaură de glonț din colțul de sus din dreapta, un glonț ce-i fusese destinat lui în cel de-al Doilea Război Mondial. Era *Fire de iarbă* de Walt Whitman, cartea pe care i-o dusesem eu la spital, cartea fără de care nu mi l-aș fi putut imagina niciodată.

– La mulți ani! rosti el.

Jane ținea cartea ca și cum i-ar fi fost teamă să nu se spargă. Apoi îmi aruncă o privire, după care se uită la tatăl ei.

– Nu putem s-o acceptăm, zise ea cu voce blândă, părând tot atât de șocată cum mă simțeam și eu.

– Ba da, puteți, insistă el.

– Dar... de ce?

Ne aruncă o lungă privire.

– Știați că citeam din ea în fiecare zi, în anii în care am fost despărțit de mama voastră, pe vremea când totuși o mai așteptam? După ce mă părăsise în vara aceea, când eram încă copii? Într-un fel era ca și cum i-aș fi citit ei poeziile. Apoi, după ce ne-am căsătorit, obișnuiam să citim împreună pe verandă, exact așa cum îmi imaginasem odată că vom face. Cred că am citit fiecare poezie de mii de ori, de-a lungul anilor. Câteodată când citeam, dacă ridicam privirea îi vedeam buzele mișcându-i-se odată cu cuvintele rostite de mine. Ajunsesse să poată să recite pe dinafară toate poemele.

Privi prin fereastră și imediat am știut că se gândea din nou la lebdă.

– Nu mai pot să le citesc, continuă Noah. Pur și simplu nu mai pot rosti cuvintele și mă neliniștește gândul că nimeni niciodată nu le va mai citi. Nu vreau să ajungă o relicvă, ceva care e pus pe un raft, ca amintire de la Allie și de la mine. Știu că sunteți tot atât de îndrăgostiți de Whitman ca și mine, și, spre deosebire de ceilalți copiii ai mei, voi sunteți singurii care ați citit-o din scoarță în scoarță. Apoi, cine știe, poate că o veți reciti.

Jane coborî ochii spre carte.

– Așa voi face, promise ea.

Și eu, am adăugat.

– Știu, rosti el privind-ne pe amândoi. De aceea am vrut să v-o dau vouă.

După ce își mănă prânzul, Noah avu nevoie de odihnă, așa că Jane și cu mine am plecat acasă.

Anna și Keith sosiră cam pe la jumătatea după-amiezii, Leslie parcă pe calea de acces și câteva minute mai târziu stăteam cu toții în bucătărie, pălăvrăgind și glumind ca în timpurile bune. Le-am spus noutățile despre lebadă, dar n-am insistat asupra acestui subiect. Pentru că weekendul se apropia, ne-am urcat în două mașini și ne-am îndreptat spre conacul lui Noah. Ca și Jane cu o seară înainte, Anna, Keith și Leslie fură uluiți. Le luă o oră să facă turul grădinii și al casei, muți de uimire, și când eu m-am oprit lângă scara din camera de zi, Jane se apropie de mine radioasă. Îmi căută privirea și îmi făcu un semn din cap spre scări, apoi clipi. Am răs. Când Leslie ne întrebă ce era atât de nostim, Jane răspunse cât se poate de nevinovată:

– Ceva între mine și tatăl tău. Glume de-ale noastre.

În drum spre casă, am trecut pe la aeroport și l-am luat pe Joseph. Mă salută cu obișnuitul lui: „Hei, papa“, apoi – în ciuda a tot ce se întâmplase – nu adăugă decât: „Ai mai slăbit“. După ce își recuperează bagajul, mă însoți la Creekside pentru a-l lua pe Noah. Ca întotdeauna, Joseph era rezervat în prezența mea, dar imediat ce-l văzu pe Noah fața i se luminează. Noah, la rândul lui, era încântat să vadă că sosise și Joseph. Se așezară pe bancheta din spate a mașinii mele discutând din ce în ce mai însuflețiți, pe măsură ce ne apropiam de casa mea, unde fură îmbrățișați de îndată ce intrară pe ușă. Noah se așeză pe canapea, cu Leslie de-o parte și Joseph de cealaltă, turuind întruna, în timp ce Anna și cu Jane stăteau de vorbă în bucătărie. Dintr-odată zgomotele casei deveniseră din nou atât de familiare, încât m-am trezit gândindu-mă că așa ar fi trebuit să fie întotdeauna.

Când Anna și cu Jane recapitulă amănuntele goanei ne-bune din timpul săptămânii, cina se însufleți de râsetele tuturor.

Ceva mai târziu, Anna mă surprinse bătând cu furculița în paharul din fața ei.

Toți mesenii tăcură și ea își începu discursul:

– Aș vrea să țin un mic toast pentru mami și tati, ridică ea paharul. Fără voi doi, nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil. Se pare că va fi cea mai minunată nuntă pe care și-ar fi dorit-o cineva vreodată.

Când Noah se simți epuizat, l-am dus înapoi la Creekside. Pe coridoare nu era nimeni la ora aceea.

– Mulțumesc încă o dată pentru carte, am spus oprindu-mă în ușă. Este cel mai deosebit cadou pe care ai fi putut să ni-l oferi.

Ochii lui, care ajunseseră cenușii din cauza cataractei, păreau că privesc prin mine.

– Pentru puțin.

Mi-am dres glasul:

– Poate că mâine-dimineață va fi acolo, am încercat eu.

Dădu din cap, știind bine ce voiam să spun. —

– Poate, rosti încet.

La întoarcere, Joseph, Leslie și Anna se aflau încă în jurul mesei. Keith plecase cu câteva minute mai înainte. Când am întrebat de Jane, mi-au făcut semn în direcția pridvorului. Împingând ușa glisantă de sticlă, am văzut-o pe Jane rezemată de balustradă și m-am îndreptat spre ea. O lungă perioadă de vreme, am stat împreună bucurându-ne de aerul proaspăt al serii de vară, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva.

– Era bine când ai plecat? întrebă ea în sfârșit.

– Atât de bine pe cât poate el să fie. Totuși, până la urmă obosește.

– Crezi că s-a bucurat de seara aceasta?

– Fără nici o îndoială. Îi place să-și petreacă vremea cu copiii.

Prin geamul ușii privi scena din sufragerie. Leslie gesticula, în mod evident povestind ceva plin de haz, iar Anna și Joseph o susțineau râzând, hohotele lor auzindu-se până afară.

– Văzându-i așa, mă copleșesc o mulțime de amintiri, reluă Jane. Aș fi vrut ca Joseph să nu fi plecat atât de departe. Știu că fetelor le lipsește. Râd toți în felul acesta de aproximativ o oră.

– De ce n-ai stat și tu la masă cu ei?

– Am stat până acum câteva minute. Când ți-am văzut farurile mașinii, am ieșit.

– De ce?

– Pentru că am vrut să fiu singură cu tine, îmi răspunse ea dându-mi un ghiont în joacă. Am vrut să-ți dau cadoul de aniversare pentru că, așa cum ai spus, mâine va fi un mare du-te-vino. Îmi înmână un cartonaș. Știu că arată cam mic, dar nu e genul de cadou pe care să-l fi putut împacheta. Vei înțelege când vei vedea ce este.

Curios, am desfăcut cartonașul și am găsit înăuntru un abonament.

– Lecții de artă culinară? am întrebat eu zâmbind.

– La Charleston, răspunse ea apropiindu-se mai mult de mine. Arătând spre abonament, continuă: Cursurile se presupune că sunt de un nivel înalt. Vezi? Vei petrece weekendul la Hanul Mondori împreună cu bucătarul lor șef, care se zice că este unul dintre cei mai buni din țară. Știu că te-ai descurcat de minune și singur, dar cred că te-ar încânta să-ți încerci mâna învățând lucruri noi. Se pare că te vor învăța și cum să folosești cuțitul de tăiat carne, cum să știi când tigaia e gata pentru sote, chiar și cum să ornezi farfuriile când le servești. O știi pe Helen, nu-i așa? Din corul bisericii? Mi-a spus că a fost unul dintre cele mai minunate weekenduri pe care le-a petrecut vreodată.

Am îmbrățișat-o repede.

– Mulțumesc, am rostit eu. Când e asta?

– Cursurile se țin în septembrie și octombrie – primul și al treilea weekend din cele două luni – așa că încearcă să vezi cum

îți aranjezi programul, înainte de a te hotărî. După aceea, tot ce trebuie să faci este să-i suni.

Am examinat abonamentul, încercând să-mi imaginez cam cu ce ar putea să semene aceste cursuri. Îngrijorată de tăcerea mea, Jane mai făcu o tentativă:

– Dacă nu-ți place, pot să-ți fac rost de altceva.

– Nu, e perfect, am liniștit-o eu. Apoi, încruntându-mă, am adăugat: Totuși, mai e ceva.

– Da?

Am înlănțuit-o cu brațele.

– Mi-ar plăcea și mai mult cursurile acestea dacă am putea să le urmărim împreună. Hai să le transformăm în niște weekenduri romantice. Charleston e splendid în acea perioadă a anului și-o să petrecem de minune acolo.

– Chiar așa crezi? mă întrebă ea.

Trăgând-o și mai aproape, am privit-o în ochi.

– Nu pot să mă gândesc la nimic mai minunat. Mi-ar fi prea dor de tine, pentru a mă putea bucura acolo singur.

– Depărtarea poate face ca inima să devină și mai îndrăgostită, mă tachină ea.

– Nu cred că ar fi posibil, am spus devenind serios. Nu ai idee ce mult te iubesc.

– O, ba da, îmi răspunse.

Cu coada ochiului, i-am văzut pe copii privind-ne, în timp ce mă aplecam s-o sărut și să-i simt buzele moi întârziind pe ale mele. În trecut, poate că m-aș fi jenat. Acum însă, nu conta absolut deloc.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Sâmbătă dimineața eram mai puțin nervos decât anticipasem.

Ana se fătâise de colo-colo prin casă, iar la micul dejun ne surprinsese pe toți nepăsarea cu care mânca. După aceea, toți ne-am îndreptat spre pridvorul din spate, unde timpul trecuse extrem de încet. Ca și cum ne adunam în liniște puterile, pentru iureșul ce avea să urmeze spre lăsarea serii.

De mai multe ori, i-am surprins pe Leslie și pe Joseph privind-ne pe Jane și pe mine aparent uimiți, așa cum ne dădeam coate în joacă sau cum râdeam de glumele pe care ni le spuneam. În timp ce Leslie avea ochii umezi de lacrimi – parcă era o mamă mândră de copiii ei –, expresia lui Joseph era mai greu de definit. Nu puteam să spun dacă era fericit pentru noi sau dacă încerca să-și imagineze cât de mult va dura această nouă etapă.

Poate că reacțiile lor erau justificate. Spre deosebire de Anna, ei nu ne văzuseră prea mult în ultima vreme și, fără îndoială, fiecare își amintea cum ne tratam unul pe altul când am fost împreună ultima oară; când Joseph ne-a vizitat de Crăciun, Jane și cu mine de-abia vorbeam unul cu altul. Și, desigur, știam că încă își amintea și vizita ei la New York, de acum un an.

Mă întrebam dacă Jane observase cât de atenți și nedumeriți ne cercetau copiii. Dacă era într-adevăr așa, nu lăsa să se vadă nimic. În loc de aceasta, îi delectă pe amândoi cu povești despre

planurile de nuntă, incapabilă să-și ascundă încântarea față de felul minunat în care se rezolvase totul. Leslie puneă sute de întrebări și aproape i se făcu rău auzind toate amănunțele acelea romantice; Joseph părea mulțumit doar să asculte în liniște. Din când în când, se amesteca și Anna în discuție, de obicei răspunzând vreunei întrebări. Stătea lângă mine pe canapea și când Jane se ridică pentru a umple din nou cafetiera, Anna își privi mama peste umăr. Apoi, prinzându-mă de mână, se aplecă spre urechea mea și-mi șopti simplu:

– De-abia aștept să se facă seară.

Toate femeile din familie aveau rezervări la salonul de coafură pentru ora unu, așa că, în timp ce ieșeau pe ușă, pălăvrăgeau ca niște școlărițe. John Peterson și Henry MacDonald sunaseră cam pe la mijlocul dimineții, întrebându-mă dacă aş vrea să mă întâlnesc cu ei la conacul lui Noah. Peterson voia să controleze cum sună pianul, iar MacDonald voia să mai arunce o privire prin bucătărie și pe la mese, pentru a se asigura că dineul se va desfășura fără incidente. Amândoi îmi promisese că vizita va fi foarte scurtă, iar eu le răspusesem că nu era nici o problemă. Trebuia să las ceva acasă la Noah – ceva ce Leslie adusese în portbagajul ei – așa că oricum trebuia să trec pe acolo.

Chiar când plecam, l-am auzit pe Joseph în spatele meu, intrând în camera de zi.

– Hei, papa. Te superi dacă vin și eu?

– Absolut deloc, am răspuns eu.

Tot drumul spre conac, Joseph se uitase pe geam și vorbise foarte puțin. Nu trecuse pe acolo de ani de zile și pur și simplu era captivat de imaginile care se derulau în timp ce înaintam pe străzile străjuite de copaci. Deși New York era foarte interesant – și acum Joseph îl considera căminul lui –, îmi dădeam seama că uitase cât de adorabile erau ținuturile de jos.

Micșorând viteza, am cotit pe drumul de acces, apoi am parcat în locul meu obișnuit. Când am coborât din mașină, Joseph

se opri o clipă, privind casa. Strălucea în lumina miezului de vară. În câteva ore, Anna, Leslie și Jane se vor afla sus la etaj, gătindu-se de nuntă. Am hotărât ca procesiunea să înceapă chiar din fața casei; uitându-mă în sus la ferestrele de la etaj, am încercat și n-am reușit să-mi imaginez momentele finale dinaintea căsătoriei, când toți oaspeții vor sta pe scaune și vor aștepta.

După ce m-am trezit din visare, am văzut că Joseph plecase de lângă mașină și se îndreptase în direcția cortului. Mergea cu mâinile în buzunare și privirea i se rotea peste întreaga proprietate. La intrarea în cort, se oprise și se uită în urmă spre mine, așteptându-mă să-l ajung.

Străbătu în liniște cortul și grădina de trandafiri, apoi intră în casă. Dacă Joseph nu arăta vizibil emoționat, eu simțeam totuși că era la fel de impresionat ca Leslie și Anna. După ce își termină turul, puse câteva întrebări despre modul cum se făcuse totul – cine, ce și cum –, dar când furnizorul se ivi pe drum, redeveni tăcut.

– Așadar, ce crezi? l-am întrebat eu.

Nu-mi răspunse imediat la întrebare, dar un zâmbet ușor îi destinsese buzele în timp ce-și plimba ochii în jur.

– Ca să fiu sincer, recunosc el în sfârșit, nu-mi vine să cred că ai reușit s-o scoți la capăt.

Urmărindu-i privirea, mi-am amintit cum arăta totul doar cu câteva zile înainte.

– E ceva, nu-i așa? am comentat absent.

Joseph dădu din cap.

– Nu vorbesc doar despre tot ce s-a făcut aici, continuă el făcând un gest ce cuprindea întreaga priveliște. Vorbesc de mami. Făcu o pauză, să fie sigur că îi acord întreaga mea atenție. Anul trecut când a venit la mine, continuă el, era mai supărată decât am văzut-o vreodată. A plâns când a coborât din avion. Știai asta?

Expresia de pe chipul meu răspunse în locul meu.

Își băgă mâinile în buzunare și-și plecă ochii spre pământ, refuzând să-mi întâlnească privirea.

– Spunea că n-a vrut să o vezi în această postură, așa că a încercat să-și țină firea în fața ta. Dar în avion... cred că în final a răbufnit. Ezită. Vreau să spun, eram acolo, stând pe aeroport și așteptând să-mi întâmpin mama, iar ea a coborât din avion arătând de parcă tocmai venea de la o înmormântare. Știu că la serviciu am de-a face în fiecare zi cu durerea, dar când e vorba de propria mamă....

Se îndepărtă târându-și picioarele, și eu eram prea conștient pentru a spune ceva.

– În prima seară, după ce a sosit, m-a ținut treaz până după miezul nopții. Continua să vorbească fără șir, să deplângă felul în care au ajuns lucrurile între voi. Admit că eram furios pe tine. Nu numai pentru că ai uitat de aniversare, ci pentru tot. Era ca și cum pentru tine familia noastră era o corvoadă pe care ceilalți oameni așteptau să o îndeplinești, dar tu n-ai fi vrut niciodată s-o faci. În final, i-am spus că dacă era așa de nefericită după atâția ani, poate că ar putea să se simtă mai bine singură.

Nu știam ce să spun.

– E o adevărată doamnă, papa, continuă el, și pe mine mă durea îngrozitor că o vedeam suferind atâta. În următoarele câteva zile și-a mai revenit puțin. Dar tot îi era frică la gândul că trebuia să se întoarcă acasă. Avea aceeași expresie tristă de câte ori o priveam, așa că până la urmă am rugat-o să rămână cu mine la New York. Pentru o vreme, am crezut că e gata să accepte, dar în final a spus că n-ar putea. Zicea că tu ai nevoie de ea.

Mi s-a pus un nod în gât.

– Când mi-ai spus ce vrei să faci pentru aniversarea de astăzi, primul meu gând a fost că nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nici măcar nu voiam să vin aici, în acest weekend. Dar aseară... Clătină din cap și oftă. Ar fi trebuit să o auzi, după ce ai plecat să-l iei pe Noah. Nu se putea opri vorbind întruna de tine. Continua să repete tot timpul cât de minunat ai fost și cât de bine

v-ați simțit împreună în ultima vreme. Apoi, văzând felul cum ai sărutat-o în pridvor...

Se întoarse cu fața spre mine, cu o expresie destul de lipsită de încredere, de parcă mă vedea pentru prima oară.

– Ai reușit, papa. Nu știu cum, dar ai reușit. Nu cred că am văzut-o vreodată atât de fericită.

Peterson și MacDonald sosiră la timp, așa cum promisese, și nu stătură prea mult. Dusesem la etaj pachetul pe care îl adusesese Leslie în portbagaj, iar, în drumul nostru spre casă, eu și Joseph ne opriserăm la o firmă cu obiecte de închiriat, pentru a ridica cele două smochinguri – unul pentru el și celălalt pentru Noah. Pentru că avea un comision de făcut înainte de ceremonie, l-am lăsat pe Joseph acasă, după care eu m-am îndreptat spre Creekside.

Noah ședea pe scaun, cu soarele după-amiezii târzii pătrunzând prin fereastră. Când se răsuci pentru a mă saluta, am știut imediat că lebăda nu se întorsese. M-am oprit în prag.

– Bună, Noah!

– Bună, Wilson, șopti el.

Părea tras la față, iar cutele de pe fața lui se adânciseră în timpul nopții.

– Te simți bine?

– Ar putea fi și mai bine, zise el ca de obicei, dar ar putea fi și mai rău.

Se forță să zâmbească, ca pentru a mă liniști.

– Ești gata să plecăm?

– Da. Dădu din cap. Sunt gata.

Pe drum, nu aduse vorba despre lebădă. Se uită pe geam, exact cum făcuse Joseph mai devreme și l-am lăsat singur cu gândurile lui. Cu toate acestea, teama mea creștea pe măsură ce ne apropiam de conac. Ardeam de nerăbdare să vadă ce făcusem și mă așteptam ca Noah să fie la fel de uluit cum fuseseră toți ceilalți.

Ciudat totuși, când cobora din automobil, nu avu nici o reacție. Se uită în jur și apoi, în sfârșit, ridică ușor din umeri.

– Mi s-a părut că ai spus că ai aranjat totul, zise el.

Am clipit, întrebându-mă dacă am auzit bine.

– Am aranjat.

– Ce anume?

– Tot, am răspuns. Haide... vino să-ți arăt grădina.

Dădu din cap.

– Pot s-o văd bine și de aici. Arată așa cum a arătat întotdeauna.

– Acum poate, dar ar fi trebuit s-o vezi săptămâna trecută, am spus în defensivă. Era complet sălbătică. Și casa...

Mă întrerupse cu un rânjel răutăcios.

– Nu te-ai prins! zise făcându-mi cu ochiul. Și acum, hai să mergem să vedem ce-ai făcut.

Am făcut turul proprietății și al casei înainte de a ne retrage pe leagănul din verandă. Mai dispuneam de o oră pentru noi, apoi trebuia să ne îmbrăcăm smochingurile. Joseph era deja îmbrăcat când sosise, și câteva minute mai târziu îl urmau Anna, Leslie și Jane, care veneau direct de la coafor. Fetele erau de-a dreptul buimăcite când coborâră din mașină. Luând-o înaintea lui Jane, dispărură repede pe scări, cu rochiile împăturite pe braț.

Jane se opri în fața mea, cu ochii strălucind de bucurie în timp ce le urmărea cu privirea.

– Acum, te rog să-ți amintești că Keith nu trebuie s-o vadă pe Anna înainte, așa că nu-l lăsa să urce.

– N-am să-l las, am promis eu.

– De fapt, nu lăsa pe nimeni sus. Trebuie să fie o surpriză pentru toți.

Am ridicat două degete.

– Voi păzi scările cu prețul vieții mele, am jurat eu.

– Asta e valabil și pentru tine, tati.

– Mi-am închipuit.

Jane privi scările goale.

– Ești agitat?

– Puțin.

– Și eu. E greu de crezut că fetița noastră a crescut așa mult și că acum se mărită.

Tonul ei era puțin melancolic. M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz. A zâmbit.

– Ascultă, mă duc s-o ajut pe Anna. Are nevoie de ajutor ca să se îmbrace cu rochia – se pare că e foarte bine ajustată pe corp. Și mai trebuie să mă gătesc și eu.

– Știu, am spus. Ne vedem în curând.

În următoarea oră, primul sosi fotograful, urmat de John Peterson și de chelneri, toți ocupându-se foarte eficient de treburile lor. Tortul a fost adus și așezat pe masa destinată lui, florarul a apărut cu buchetul miresei, cu florile pentru revere și pentru cor-saje și, chiar înainte de a începe să apară oaspeții, pastorul discută cu mine ordinea în care va avea loc procesiunea.

În curând, curtea începu să se umple de mașini. Eu și Noah stăteam pe verandă pentru a le ura bun venit, salutându-i pe cei mai mulți dintre oaspeți, înainte de a-i îndruma spre cort, de unde Joseph și Keith le luau pe doamne pentru a le arăta locurile. John Peterson era deja la pian, umplând aerul cald al serii cu muzica liniștitoare a lui Bach. În curând toată lumea era așezată, iar pastorul se afla la locul lui.

Luminat de soarele ce începuse să coboare spre apus, cortul căpătă o aureolă magică. În casă, lumânările pâlpâiau pe mese și chelnerii se învârteau în jur, gata să servească mâncarea.

Pentru prima oară, sărbătoarea începu să mi se pară reală. Încercând să rămân calm, m-am plimbat în sus și-n jos pe verandă. Nunta urma să înceapă în mai puțin de cincisprezece minute și mă gândeam că soția mea și fetele știau ce aveau de făcut. Încercam să mă conving că pur și simplu așteptau până în ultimul moment, pentru a-și face apariția, dar nu mă puteam împiedica să nu mă uit din minut în minut spre scări, prin ușa deschisă de la intrare. Noah ședea în leagănul de pe verandă, privindu-mă cu o expresie amuzată.

– Arăți ca o siluetă din tarabele acelea pentru tragere la țintă de la Moși, zise el. Știi tu, pinguinul care se mișcă înainte și înapoi!

Mi-am descrețit fruntea.

– E chiar așa de rău?

– Cred că ai făcut potecă pe verandă.

Hotărând că ar fi mai bine să stau jos, mă îndreptam spre el, când am auzit pași coborând scările.

Noah ridică mâinile în semn că el rămânea acolo, așa că eu, trăgând aer în piept, am intrat în hol. Jane cobora încet scările, cu o mână sprijinită pe balustradă și tot ce am putut să fac a fost să casc ochii mari.

Cu părul ridicat, arăta absolut încântătoare. Rochia de satin de culoarea piersicii i se mula ispititor pe trup, iar buzele aveau un luciu roz. Își pusese doar atât fard de pleoape cât să-i accentueze ochii întunecați și, când îmi văzu admirația ce mi se citea pe chip, se opri înduioșată.

– Arăți... incredibil, am reușit să articulez.

– Mulțumesc, îmi răspunse blând.

O clipă mai târziu, se îndrepta spre mine pe hol. Așa cum se apropia, am prins o undă din noul ei parfum, dar când m-am aplecat s-o sărut, se retrase înainte de a o putea atinge.

– Nu, zise ea râzând, o să-mi ștergi tot rujul.

– Adevărat?

– Adevărat, zise ea și-mi împinse în lături mâinile lacome. Vei putea să mă săruți mai târziu – îți promit. Oricum, odată ce voi începe să plâng, machiajul mi se va distruge.

– Dar unde e Anna?

Îmi făcu semn spre scări.

– E gata, dar a vrut să mai vorbească ceva singură cu Leslie, înainte de a coborî. Un retuș de ultimă clipă, cred. Zâmbi visătoare. Ard de nerăbdare s-o vezi. Nu cred că am văzut vreodată o mireasă atât de frumoasă. E totul gata?

– Imediat ce va primi semnalul, John va începe să cânte marșul nupțial.

Jane dădu din cap agitată.

– Unde e tati?

– Chiar acolo unde trebuie să fie, am răspuns eu. N-avea nici o grijă – totul se va desfășura perfect. Nu ne-a mai rămas decât să așteptăm.

Dădu din nou din cap.

– Ce oră e?

Mi-am privit ceasul.

– E opt, am răspuns și, chiar când Jane era gata să întrebe dacă n-ar trebui să urce s-o aducă pe Anna, sus se auzi o ușă deschizându-se.

Ne-am ridicat amândoi privirile deodată.

Prima apăru Leslie și, ca și Jane, era frumoasă ca o cadră. Pielea ei avea prospețimea tinereții și coborî scara pur și simplu ținându-și, cu o voioșie de-abia reținută. Rochia ei era tot de culoarea piersicii, dar spre deosebire de a lui Jane era fără mâneci, descoperindu-i brațele bronzate cu care se ținea de balustradă.

– Vine, zise ea aproape fără suflare. Va fi aici într-o clipită.

Joseph se strecură prin ușa din spatele nostru și i se alătură surorii lui. Jane mă apucă de braț și, spre surpriza mea, am descoperit că mâinile îmi tremurau. „Asta e, am gândit eu, toate au ajuns la final.“ Și auzind ușa de sus deschizându-se din nou, Jane zâmbi copilărește.

– Iat-o, șopti ea.

Da, sosea Anna, dar chiar și în acea clipă gândurile mele se îndreptau tot spre Jane. Stând alături de mine, știam chiar și în acel moment că niciodată n-am iubit-o mai mult. Mi se uscă brusc gura.

Când apăru Anna, Jane făcu ochii mari. Doar pentru o clipă, păru că a înlemnit, incapabilă să vorbească. Văzând expresia mamei sale, Anna coborî scările la fel de repede ca Leslie mai devreme, dar ținând o mână la spate.

Rochia pe care o purta nu era cea cu care Jane o văzuse îmbrăcată doar cu câteva minute înainte. Îmbrăcase rochia pe care i-o adusesem eu acasă de dimineață – am pus-o într-o pungă

de haine și am atârnat-o într-unul dintre șifonierele goale – și care semăna perfect cu rochia lui Leslie.

Înainte ca Jane să poată spune ceva, Anna se îndreptă spre ea și scoase la iveală ceea ce ascundea la spate.

– Cred că tu trebuie să fii cea care să poarte așa ceva, zise ea simplu.

Când Jane văzu voalul de mireasă pe care Anna îl ținea în mână, clipi repede, neputând să-și creadă ochilor.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. De ce ți-ai scos voalul?

– Pentru că nu eu mă mărit, zise Anna zâmbind calmă.

Oricum, nu astăzi.

– Despre ce vorbești? strigă Jane. Sigur că te măriți...

Anna dădu din cap.

– Aceasta n-a fost nici o clipă nunta mea, mami. A fost nunta ta din primul moment. Făcu o pauză. De ce crezi că te-am lăsat pe tine să alegi totul?

Jane păru că e incapabilă să înțeleagă cuvintele Annei. Se uita la ea, la Joseph și la Leslie, studiindu-le fețele zâmbitoare și încercând să găsească explicația, după care se întoarse în sfârșit spre mine.

I-am luat mâinile într-ale mele și i le-am ridicat la buze. Un an de proiecte, un an de secrete, ce ajunsese acum la final. I-am sărutat degetele blând, înainte de-a o privi în ochi.

– Ai spus că te-ai mărita din nou tot cu mine, nu-i așa?

Pentru moment, parcă am fi fost doar noi singuri în încăpere. Când Jane se uită la mine, mi se perindară prin minte toate aranjamentele pe care le făcusem în secret în ultimul an – concediul meu exact la momentul potrivit, fotograful și firma de catering, nuntașii care să nu-și facă alte planuri în acest weekend, echipele de lucrători capabile să-și „facă timp liber“, pentru a termina casa doar în două zile.

A fost nevoie de numai câteva secunde, pentru ca o privire plină de înțelegere să înceapă să se aștearnă peste figura lui Jane. Și când înțelese pe deplin ce se întâmplă – cui îi fusese destinat cu adevărat acest weekend – mă privi fix pe cât de întrebătoare, pe atât de neîncrezătoare.

– Nunta mea?

Vocea îi era slabă, aproape lipsită de suflu.

Am dat din cap.

– Nunta pe care ar fi trebuit să ți-o ofer cu mult timp înainte.

Deși Jane voia amănunte despre tot ce se întâmplase, aici și acum, eu am întins mâna după voalul pe care încă îl mai ținea Anna în mână.

– Am să-ți povestesc totul în timpul petrecerii, am spus așezându-i-l cu grijă pe cap. Acum însă, ne așteaptă oaspeții. Eu și Joseph stăm în față să te întâmpinăm, așa că trebuie să plec. Nu uita buchetul de mireasă.

Ochii lui Jane implorau.

– Dar... așteaptă...

– Pur și simplu nu mai pot să rămân, am rostit blând. Se spune că nu trebuie să te văd înainte, îți amintești? Am zâmbit. Am să te văd în câteva minute, e bine?

Simțeam ochii musafirilor uitându-se la mine și la Joseph și m-am îndreptat spre spalier. O clipă mai târziu, mă aflam lângă Harvey Wellington, pastorul pe care îl rugasem să officieze cununia.

– Ai verighetele, nu-i așa? am întrebat eu.

Joseph se bătu cu palma peste buzunarul de la piept.

– Chiar aici, papa. Le-am luat astăzi, așa cum m-ai rugat.

În depărtare, soarele coborâse în spatele copacilor și cerul se transforma încet în cenușiu. Ochii mei se plimbară peste oaspeții care așteptau și, auzindu-le șoaptele abia rostite, am fost invadat de un val de recunoștință. Kate, David și Jeff împreună cu soțiile lor erau așezați în rândurile din față, Keith stătea imediat în spatele lor și după ei se aflau prietenii cu care Jane și cu mine ne împărțiserăm existența de o viață. Datoram mulțumiri fiecăruia dintre ei, pentru că făcuseră ca toate acestea să fie posibile. Unii au trimis fotografii pentru album, alții m-au ajutat să găsec exact persoanele potrivite, care să mă sprijine în planurile mele de nuntă. Dar acum, gratitudinea mea mergea dincolo de aceste

fapte. În vremea noastră, părea imposibil să ții un secret, dar nu numai că toți l-au păstrat pe acesta, dar s-au dovedit plini de entuziasm, gata să sărbătorească alături de noi acest moment special din viața noastră.

Voiam să-i mulțumesc Annei, mai mult decât tuturor. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibile fără dorința ei de a participa, deși nu cred că i-a fost ușor. Și-a controlat fiecare cuvânt pe care l-a rostit, ținând-o totodată pe Jane tot timpul ocupată. A fost o sarcină grea și pentru Keith și m-am trezit gândindu-mă că într-o zi va deveni un ginere cu adevărat minunat. Când el și cu Anna vor hotărî să se căsătorească, mi-am promis că Anna va avea nunta pe care și-o dorește, indiferent cât va costa.

Leslie mi-a fost și ea de un imens ajutor. A fost cea care i-a spus lui Jane să rămână la Greensboro și cea care a dus-o pe Anna la magazinul de unde și-a cumpărat o rochie asemănătoare cu a ei, ca apoi tot ea să o aducă acasă. Și mai mult decât atât, ea a fost cea pe ale cărei idei m-am bazat, pentru a face ca nunta să fie cât mai frumoasă posibil. Cu admirația ei pentru filmele romantice, a fost normal să apelez la ea, și tot ideea ei a fost să-i angajăm atât pe Harvey Wellington, cât și pe John Peterson.

Apoi, desigur, a mai fost și Joseph. El a fost cel mai puțin emoționat dintre copiii mei, când i-am spus ce intenționez să fac, dar ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Însă la ceea ce nu m-am așteptat a fost apăsarea de acum a mâinii lui pe umărul meu, așa cum stăteam amândoi în fața arcadei, așteptând-o pe Jane să sosească.

– Hei, papa, șopti el.

– Da?

Zâmbi.

– Vreau să știi că sunt onorat că m-ai rugat să fiu cavalerul tău de onoare.

Auzind aceste vorbe, mi se puse un nod în gât.

– Mulțumesc, a fost tot ce am putut să rostesc.

Nunta s-a desfășurat exact așa cum sperasem. N-am să uit niciodată emoția ce a străbătut mulțimea sau modul în care

oamenii și-au întins gâturile pentru a le vedea pe fiicele mele croindu-și drum pe culoarul dintre scaune; n-am să uit niciodată cum au început să-mi tremure mâinile când am auzit primele acorduri ale *Marșului nupțial* sau cât de strălucitoare arăta Jane când înainta de-a lungul culoarului la brațul tatălui ei.

Cu voalul pe cap, Jane arăta aidoma unei mirease tinere și frumoase. Cu un buchet din lalele și trandafiri în mâini, părea că alunecă printre scaune. Alături de ea, Noah înainta fericit, neputându-și ascunde mândria de a-i fi tată.

La capătul culoarului, el și cu Jane s-au oprit și Noah i-a ridicat încet vălul. După ce a sărutat-o pe obraz, i-a șoptit ceva la ureche, apoi s-a așezat în rândul din față, chiar lângă Kate. În spatele lor le-am văzut pe femeile din mulțime tamponându-și ochii cu batistele.

Harvey a început ceremonia cu o rugăciune de mulțumire. După ce ne-a cerut să ne așezăm față în față, a vorbit despre dragoste și reînnoirea ei, și despre efortul cerut de aceasta. În timpul ceremoniei, Jane m-a ținut strâns de mână, nedezlipindu-și ochii de ai mei.

Când a sosit vremea, i-am cerut lui Joseph verighetele. Pentru Jane, cumpărasem o verighetă aniversară cu diamante; pentru mine am cumpărat una similară celei pe care am purtat-o întotdeauna, una ce părea că strălucește de speranță.

Ne-am reînnoit jurămintele de credință pe care ni le făcuserăm cu mult timp în urmă și ne-am pus unul altuia verighetele pe degete. Când a sosit momentul să sărut mireasa, am făcut-o în zarva veselă a fluierăturilor și a aplauzelor și în strălucirea blițurilor aparatelor de fotografiat.

Petrecerea a durat până la miezul nopții. Dineul a fost magnific, iar la pian John Peterson a fost într-o formă excelentă. Fiecare dintre copii a ținut un toast – ca și mine de altfel, în care mi-am exprimat mulțumirile față de toți, pentru ceea ce au făcut. Surâsul lui Jane nu s-a șters nici o clipă de pe buze.

După dineu, am mutat câteva mese și am dansat cu ea ore întregi. În momentele în care se oprea pentru a-și trage sufletul, mă bombarda cu întrebări, aceleași care mă chinaseră și pe mine săptămâna aceasta, atunci când nu dormeam.

– Ce ar fi fost dacă cineva ar fi trădat secretul?

– Dar n-au făcut-o, am răspuns eu.

– Și dacă ar fi făcut-o?

– Nu știi. Cred că am sperat că, dacă cineva o va face, tu vei crede că n-ai auzit bine. Sau nu vei crede că sunt suficient de nebun pentru a face așa ceva.

– Ai avut mare încredere într-o mulțime de oameni.

– Știi, și le sunt recunoscător că au meritat încrederea pe care am avut-o în ei.

– Și eu. E cea mai minunată noapte din viața mea. Ezită, în timp ce-și aruncă ochii în jurul camerei. Mulțumesc, Wilson. Pentru fiecare minut.

Am înconjurat-o cu brațul.

– Pentru puțin.

Când acele ceasornicului se apropiară de miezul nopții, oaspeții începură să plece. La ieșire, fiecare îmi strânse mâna și o îmbrățișă pe Jane. Iar când Peterson închise în sfârșit capacul pianului, Jane îi mulțumi din toată inima. Impulsiv, el o sărută pe obraz.

– N-aș fi ratat așa ceva pentru nimic în lume, îi mărturisi el.

Harvey Wellington și soția lui au fost printre ultimii care plecară, iar eu și Jane i-am însoțit până pe veranda lor. Când Jane îi mulțumi lui Harvey că oficiase slujba religioasă, el scutură din cap.

– Nu e nevoie să-mi mulțumești. Nu există nimic mai minunat decât să participi la un astfel de eveniment. Iată ce înseamnă căsătoria.

Jane zâmbi.

– Am să vă sun, să luăm cândva cina împreună.

Mi-ar plăcea.

Copiii erau adunați în jurul uneia dintre mese, recapitulând cu calm evenimentele serii, dar în rest, în casă era acum liniște. Jane li se alăturară la masă și, cum stăteau în spatele ei, mi-am aruncat ochii în jurul camerei și am realizat că Noah dispăruse fără ca noi să fi băgat în seamă.

Fusese ciudat de tăcut cea mai mare parte a serii și mi-am zis că poate ieșise afară să stea pe veranda din spate, în dorința de a fi singur. Îl găsisem acolo mai devreme și, cinstit, eram puțin îngrijorat din cauza lui. Fusese o zi lungă și cum orele înaintaseră mult, voiam să-l întreb dacă nu dorește să-l duc înapoi la Creekside. Totuși, când am ajuns pe verandă, nu l-am găsit.

Eram gata să intru înapoi în casă, pentru a controla camerele de la etaj, când în depărtare am zărit o siluetă solitară stând pe malul râului. Cum de am putut să-l văd, n-am să înțeleg nicio dată, dar se pare că am prins imaginea mâinii lui mișcându-se în întuneric. Așa îmbrăcat cu jacheta de la frac, aproape se confunda cu întunericul din jur.

M-am întrebat dacă să-l strig sau nu și am hotărât să n-o fac. Dintr-un motiv oarecare, am avut sentimentul că voia ca nimeni altcineva să nu afle că este acolo. Curios totuși, am ezitat doar puțin înainte de a păși în jos pe scări. Și am început să mă îndrept în direcția lui.

Stelele străluceau intens și aerul era proaspăt, cu acea mi-reasmă de pământ proprie ținuturilor de jos. Pantofii mei scrâșneau ușor pe pietriș, dar curând am ajuns pe iarbă, unde terenul începu să se incline, întâi ușor, apoi mai abrupt. Am descoperit că e greu să-mi țin echilibrul în vegetația din ce în ce mai deasă. Înlăturând ramurile din fața mea, nu puteam să-mi dau seama de ce – și cum – reușise Noah să parcurgă acest drum.

Stătea cu spatele la mine și, când m-am apropiat, l-am auzit șușotind. Ritmul blând al vocii lui era de neconfundat. La început am crezut că vorbea cu mine, dar mi-am dat seama că nici măcar nu știa că sunt acolo.

– Noah? l-am strigat încet.

Se întoarse surprins și mă privi. Avu nevoie de o clipă pentru a mă recunoaște în întuneric, dar încet, expresia i se destinse. Stând în fața lui, am avut senzația stranie că l-am prins făcând ceva rău.

– Nu te-am auzit venind. Ce faci aici?

Am zâmbit ironic.

– Tocmai eram gata să te întreb și eu același lucru.

În loc să-mi răspundă, făcu un semn cu capul spre casă.

– A fost o petrecere pe cinste în seara asta. Pur și simplu te-ai întrecut pe tine însuși. Nu cred că lui Jane i s-a șters zâmbetul de pe față cât a fost noaptea de lungă.

– Mulțumesc, am ezitat eu. Ai petrecut bine?

– Am petrecut minunat.

Pentru moment, nici unul dintre noi nu mai spuse nimic.

– Te simți bine? l-am întrebat în sfârșit.

– Ar putea fi și mai bine, dar ar putea fi și mai rău.

– Ești sigur?

– Da, foarte sigur.

Poate ca răspuns la expresia mea plină de curiozitate, comentă în continuare:

– E o noapte așa frumoasă. M-am gândit că trebuie să profit puțin și să mă bucur de ea.

– Aici?

Dădu afirmativ din cap.

– De ce?

Cred că ar fi trebuit să ghicesc motivul pentru care riscase să coboare până la marginea râului, dar în acel moment n-aveam idee de ce-o făcuse.

– Știam că nu m-a părăsit, zise el simplu. Și am vrut să stau de vorbă cu ea.

– Cine?

Noah păru că nu mi-a auzit întrebarea. În schimb, făcu un semn în direcția râului.

– Cred că a venit la nuntă.

Cu aceasta, am înțeles brusc despre ce vorbea și m-am uitat spre râu, fără să văd absolut nimic. Îmi sărise inima și, copleșit de sentimentul unei totale neputințe, m-am trezit întrebându-mă dacă doctorii n-aveau totuși dreptate. Poate că era maniac sau poate noaptea aceasta fusese ceva prea mult pentru el. Când am deschis gura, pentru a încerca să-l conving să se întoarcă totuși în casă, cuvintele au părut că mi se opresc în gât.

Pentru că în apa ce clipea în spatele lui, ivindu-se ca de niciunde, venea ea, alunecând spre golfulețul scaldat de lumina lunii. În sălbăticia aceea, arăta maiestuoasă; penele îi străluceau ca argintul și am închis ochii, sperând să-mi alung imaginea din minte. Dar când i-am deschis din nou, lebăda plutea în cercuri în fața noastră și am început să zâmbesc. Noah avea dreptate. Deși nu știam de ce și cum venise până aici, nu aveam nici o îndoială că era ea. Trebuia să fie ea. Am văzut lebăda de sute de ori și chiar de la distanță nu puteam să nu observ micuța pată neagră de pe pieptul ei, exact deasupra inimii.

EPILOG

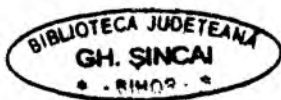
Stând pe verandă, în plină toamnă, am descoperit că răcoarea aerului serii era înviorătoare, în timp ce mă gândeam din nou la noaptea aceea a nunții noastre. Încă mi-o amintesc în cele mai vii detalii, așa cum pot să-mi aduc aminte și de tot ce s-a întâmplat în timpul anului care se scursese de la aniversarea pe care o uitasem.

Părea ciudat să știu că totul e deja de domeniul trecutului. Pregătirile mi-au dominat gândurile atât de mult timp și le-am vizualizat de atâtea ori, încât am impresia că, odată trecute, m-am despărțit de un prieten bun, de cineva cu care m-am simțit foarte bine. Și acum, cu redeşeptarea acestor amintiri, am ajuns să realizez că dețin răspunsul la întrebarea ce m-a răscolit de când am ieșit din casă.

Da, am hotărât eu, omul se poate schimba!

Evenimentele din ultimul an m-au învățat multe despre mine însumi și puțin despre adevărurile universale. Am învățat, bunăoară, că e foarte ușor să-i rănim pe cei pe care îi iubim, dar cel mai adesea e mult mai greu să le vindecăm aceste răni. Și procesul vindecării s-a dovedit cea mai bogată experiență din viața mea, făcându-mă să cred că uneori supraestimez ceea ce pot realiza într-o zi, dar subestimez ceea ce am putut să fac într-un an. Însă, mai mult decât atât, am învățat că este posibil ca doi oameni să se îndrăgostească din nou, chiar și când între ei s-a interpus o viață întreagă de decepții.

Nu sunt sigur ce să cred despre lebădă și nici ce anume am văzut în seara aceea și trebuie să admit că a deveni romantic nu e deloc ușor. E o luptă zilnică încercarea de a mă reinventa și o parte din mine se întreabă în permanență dacă voi reuși vreodată. Și ce e cu asta? Mă conformez strict lecțiilor pe care mi le-a predat Noah despre dragoste și despre felul cum s-o mențin vie și, chiar dacă nu voi deveni niciodată un romantic adevărat ca el, nu înseamnă că am să încetez vreodată să încerc.

Încă de la început, Sparks și-a dorit să scrie o continuare a poveștii de dragoste din *Jurnalul unei iubiri* și, în cele din urmă, a realizat-o în *Nunta*. De această dată, intriga se concentrează asupra eforturilor lui Wilson Lewis de a recâștiga afecțiunea soției sale după 30 de ani de mariaj. Apropiata căsătorie a fiicei lui îl obligă să realizeze că, de-a lungul anilor, a permis timpului, obișnuinței și incapacității proprii de a-și exprima sentimentele să sape între el și Jane o adevărată prăpastie.

Luând ca exemplu impresionanta poveste de dragoste a socrilor săi, Allie și Noah Calhoun, Wilson se luptă să găsească încă o dată drumul spre inima femeii adorate. Povestea lui Sparks e credibilă, romantică, dar fără a cădea într-un sentimentalism dulceag, iar sfârșitul este oarecum neașteptat. Cititoarele vor da ultima pagina cu un oftat și cu dorința ca măcar o fărâmă din acest Wilson sincer, prea-bun-să-fie-adevărat, să îi atingă și pe partenerii lor de viață.

editura rao

ISBN 978-606-609-076-6

9 786066 090766

www.rao.ro
www.raobooks.com